

NEJLA ARSLAN KURT

Seni Bana Yazmışlar

"Kaderde ne ise odur, etme merak,
Uyma kendi nefesine, Hakk'ın emrine bırak..."
Mevlana

Hayat

Seni Bana Yazmışlar

NEJLA ARSLAN KURT

Bir tarafta Umut... Daha çocuk yaşta annesiz ve babasız kalarak teyzesinin yanında büyümüş, yetim ve öksüz kaldığı yetmezmiş gibi, bir de bu ailenin sorumluluğunu üzerine almış yağız bir delikanlı.

Diğer tarafta Sıla... Genç yaşta yetim kalarak, annesiyle hayata tutunmaya çalışan genç ve güzel bir kız.

Bu iki genç insanın yolu, çok erken yaşlarda hiç de istemedikleri şartlarda kesişir. Her ne kadar geleneksel aile yapımız uygun görse de modern yaşamın çok da onaylamadığı özel bir durum geleceklerini belirleyecek.

www.hayat yayinlari.com

17

twitter.com/hayat yayinlari
facebook.com/hayat yayinlari

İzlenim Dönüşümü
#izlenimdönüşümü

*Seni Bana
Yazmışlar*

© 2015, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-148-1

Sertifika No: 12451

<i>Hayat Yayınları</i>	: 561
<i>Aşkla Dokun Hayata</i>	: 10
<i>Kitabın Adı</i>	: Seni Bana Yazmışlar
<i>Yazarı</i>	: Nejla Arslan Kurt
<i>Yayın Editörü</i>	: Erol Şahnacı
<i>Kapak Tasarımı</i>	: Derya Ergül
<i>İç Tasarım</i>	: Aydın Altuntaş
<i>Baskı Yeri & Tarihi</i>	: İstanbul, 2015
<i>Baskı & Cilt</i>	: Alioğlu Matbaacılık

Orta Mahallesi Fatih Ruştü Sokak

No: 1-3/A Bayrampaşa / İSTANBUL

Tel: (0212) 612 95 59 Fax: (0212) 613 09 83

Sertifika No: 11946

Hayat Yayın Grubu

Nişancı Mahallesi Davutağa Caddesi No: 26/1

34050 Eyüp - İstanbul

el: 0212 613 11 00 GSM: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55

www.hayat yayinlari.com - hayat@hayat yayinlari.com

twitter.com/hayat yayinlari - facebook.com/hayat yayinlari

Seni Bana Yazmışlar

NEJLA ARSLAN KURT

Teşekkür

Bu kitabı yazmamda büyük emeği geçen, küçük yaşta büyük sorumluluklar alarak yazmama destek olan kızım Nur'uma teşekkürü bir borç bilirim.

Nur'um, güzel kızım, Rabbimin bana en güzel hediyesi... İyi ki varsın, iyi ki benim kızımsın...

Nejla Arslan Kurt

“Her insanda nefis vardır ve her nefsin akıl hocası şeytandır.”

Delikanlı yatağına uzanmış, genç kızı düşünüyordu. Genç kızın her hâlini gözünün önünde canlandırarak, sanki kafasında açık hava sineması kurmuş gibi, düşüncelerinden karanlık tavana yansıttığı görüntüyü izliyordu. Normal zamanlarda yapamadığını yapıyor, onu baştan aşağı süzüyor da süzüyordu. Gülüşünü, narin elleriyle saçlarına dokunuşlarını, konuşurken mimiklerinde oluşan değişimleri...

Normalde genç kıza ters ve kaba davranırken, düşüncelerinde oluşan aynı genç kıza pek bir sevecen, pek bir mütebessimdi. Onu düşündüğünde farkında olmadan yüzünde güller açıyor ve her seferinde kendisini farklı diyarlarda buluyordu. Delikanlı ister istemez genç kızı her hâliyle hafızasına kaydediyor ve geceleri olayların sanki tekrarını açıp karanlık tavarından seyrediyordu. İzlerken yüzünde aptal bir gülümseme oluşuyor, kalbi hızla atmaya başlıyordu. Aklının bir köşesi ona sürekli bu hislerinin yanlış olduğunu, hissettiği kişinin doğru kişi olmadığını telkin ederek huzurunu bozuyorsa da o bu duyguları hissetmekten geri duramıyordu. Sahi neydi bu hislerin adı? Neden böyle hissediyordu? Neden bir başkasına değil de yanlış(!) bir kişiye duyuyordu bu hisleri?

Soru çoktu lakin insanoğlunun kendi kendine sorduğu soruya cevap vermesi pek zordu.

Her hikâyenin elbet bir başlangıcı vardı. Evveli ve ahiri olmayan bir tek Allah'tı. Birbiriyle çelişen duyguların arasında kendi kendiyile iç savaşa girmiş bu delikanlının hikâyesinin de elbet bir başı bir de sonu vardı. Madem dokunmuştuk hayatına; hakkıyla anlamak için en başından anlatmak gerekirdi. Hayatı geçmişin tozlu yapraklarında bir bir yuvarlanırken kader ağlarını ta o zamandan örmeye başlamıştı.

Güzel bir yaz sabahıydı. İstanbul'un tarihi ve güzel semtlerinden Balat'ta yine sabahın erken saatlerinde büyük bir hareketlilik başlamıştı.

Balat, İstanbul'un Fatih ilçesinde, Haliç kıyısında Ayvansaray ile Fener arasında bir semttir. Balat adı, muhtemelen "Palation" (saray) kelimesinin bozulmuş şeklidir ve surlardaki Blaherna Sarayı'na yakınlığından ötürü semt bu adla tanınmıştır.

İstanbul tarihinde Balat'ın önemi, İspanya'dan gelen Yahudilerin buraya yerleştirilmesi ve yakın zamanlara kadar buranın başlıca Yahudi mahallesi olarak varlığını sürdürmesinden kaynaklanır. Ayrıca Yahudilerin Balat çevresine yerleşmeleri, Gürcistan Yahudilerini de bu bölgeye çekmiştir. İspanya'da Engizisyon'dan kaçan Se-

fardım kolundan Yahudiler II. Bayezid'in davetiyle İstanbul'a gelmişlerdi. 15. yüzyıldan itibaren İstanbul'un Musevi toplumu Balat'ta ve Haliç'in karşısında Hasköy'de oturmuştur. Yahudi evlerinden günümüze kalan örnekler mahallenin içlerine doğru artar. Bunlar genellikle üç katlı, dar ön yüzlü, ikinci ve üçüncü katlarında cumba gibi çıkmaları olan binalardır.

Eski Balat kapısından içeri girildiğinde sağ tarafta Yanbol Sinagogu, az ilerisinde de Makedonya'nın Ohri kasabasından gelen Yahudilerin yaptırdığı Ahrida Sinagogu bulunur. Balat'ın en eski sinagogunun burada olduğu sanılmaktadır ancak bugünkü yapı 19. yüzyıl ortalarından kalmadır.

Balat Yahudileri 1950'lerden itibaren İsrail'e göçmüşlerdir. Kalanlar da şehrin başka semtlerine taşındıklarından, Balat'ta çok az sayıda Yahudi kalmıştır. Semtte ayrıca Ayios Strati Ortodoks Kilisesi bulunur. Semtteki başlıca cami Mimar Sinan'ın eseri olan Ferruh Kethüda Camisi'dir. Caminin az ilerisinde ise aslen bir Rum Ortodoks kilisesi olan ama 1629'da Ermeni Gregoryen toplumuna verilen Surp Hreşdegabet Kilisesi bulunur.

Bu tarih ile iç içe olan semtte sabahın ilk sesi esnafların kepenklerinden gelmeye başlamış ve ilerleyen zamanlarda uyumlu bir müzik grubu gibi bu seslere yeni sesler katılmaya devam etmişti. Bu pek uyumlu ritmik seslerin

ıçında şüphesiz en güzeli, çocukların pervasızca semaya vükselen şen çılgınlarıydı. Çıkamaz, dar sokaklarıyla bu semt sanki çocuklara özel kurulmuştu. Dık yokuşlarına rağmen kuytu köşelerinde her zaman oynanacak yeni bir oyun mevcuttu.

Balat... Komşu kelimesinin anlam bulduğu yerdı. Komşuda pışen yemeğın kokusunun evden önce komşuları sarması demekti Balat. Belkı de bu yüzden hiçbir yemek ıktamsız yenmez demekti. Kùltürlerin buluştuğı, kavnaştığı ve çamaşır ıpının komşunun evine uzandığı verdi. Belkı biraz yeşile hasret, bu sebeple de alabildiğine sakslarda çiçek yetiştirmek demekti. Dık yokuşlarıyla meşhur, her bir yanı tarih kokan semt demekti. Denize bu kadar yakın olup, denizi görememek demekti. Gündüz ile gecenın tam ortası, etrafın alalandığı yaz akşamlarında denizin o tuzlu kokusu genzi yakarken gorselliğı binalar arkasında kalmak demekti. Her şeye rağmen görmeden sevmek, başka bir yere taşınmayı asla düşünmemek, samimiyet, gorsel guzellik, tarih, kısaca aşk demekti Balat...

Nurten Hanım sabahın erken saatlerinde kalkmış, mutfakta hummalı bir şekilde çalışıyordu. Artık piştiğine karar verdiği poğaçaları fırından çıkarırken, aynı zamanda bir köşede pişmek için tepsiye dizilmiş, sırasını bekleyen kurabiyeleri fırına koydu ve kapağını tekrar kapadı.

Mutfaktan etrafa yayılan bu davetkâr koku çoktan evin dört bir yanını sarmıştı. Salonda gazete okumakta olan evin reisi Mahir Bey, bu hoş kokunun cazibesine daha fazla dayanamadı. Elindeki gazeteyi katlayıp bir kenara bırakarak ayağa kalktı ve oturduğu yerden doğrulup mutfığa doğru yürüdü. Mutfağın kapısına kadar gelince bir süre, yüzünde hafif bir tebessümle, eşi Nurten Hanım'ın telaşlı hâlini izledi. Sonra telaşından hâlâ kendisini fark etmeyen Nurten Hanım'a:

"Ooo bakıyorum da benim hamarat karım yine bütün maharetini konuşturmuş." dedi.

Kocasının sesiyle irkilerek dönüp arkasına bakan Nurten Hanım, duyduğu bu güzel sözlerin hazzıyla kocasına gülümseyerek:

"Acıktın değil mi?" diye sordu.

Sonra kocasının cevap vermesine izin vermeden hemen yanındaki dolabı açıp bir tabak çıkardı ve balkona doğru yürüdü. Bir yandan da, "Az önce poğaçaları fırından çıkarıp çabuk soğusun diye balkona bırakmıştım. Birkaç tane koyayım da ye. Hem çay da hazır." diye devam etti.

Nurten Hanım balkona geçmek üzereydi ki Mahir Bey'in itiraz dolu sesiyle duraksadı.

"Hiç öyle olur mu canım! Ayıp olur sonra! Misafirlerimiz gelsin hele, hep birlikte yeriz elbet. Benim acelem yok." dedi. Elinde tabak, kendisine bakakalan Nurten Hanım'a muhabbetle gülümserken, "O kadar da sabredebilirim herhalde." diye bitirdi cümlesini.

Nurten Hanım kocasının itirazıyla gerisin geriye dönerken, "Peki, sen bilirsin. Haklısın galiba." diye cevap verdi.

Misafir olarak bekledikleri; Nurten Hanım'ın kız kardeşi Seval, eşi Ahmet ve beş yaşındaki oğulları Umut'tu. Nurten Hanım kardeşi Seval'den beş yaş büyüktü.

Anne ve babalarını erken yaşta kaybeden bu iki kız kardeşin hayatta birbirlerinden başka hiç kimseleri yoktu. Ne başka bir kardeş ne de birinci dereceden herhangi bir akraba... Ebeveynleri gözlerini hayata zamansız kapatınca bu iki kız kardeş daha toy yaşlarında kimsesiz kalmışlardı.

Hâl böyle olunca bu iki kız kardeş, hayatta tutunacak başka hiç kimsenin olmayışının acısıyla daha bir sıkı sarılmışlardı birbirlerine.

Bu dünya hayatının baki değil, fani olduğunu böylece idrak etmişler, her gelen kişinin bu 'dünya' denen handa misafir olduğunu ve gitmek istemeseler de bir gün ebediyen gitmek zorunda kalacaklarını çok erken yaşta ve çok acı bir şekilde öğrenmişlerdi.

Bu sebeple hayatta kan bağı olarak yegâne kalan kardeşin kıymeti paha biçilemezdi elbette. Buna rağmen mecburi olmasa da hayatın kaçınılmazı olan evlilik, bir süre sonra bu iki kız kardeşin de kapısını aşındırmış ve hiçbir şey anlamadan her ikisi de kendilerini bir gün nikâh masasında buluvermişlerdi. Fakat ne hayatlarına giren kocaları ne de dışarıdan gelen herhangi biri, bu iki kız kardeşin birbirlerine olan sevgilerinin önüne geçmeyi başarabilmişti. Buna rağmen hayat şartları, bu iki kız kardeşin birbirlerine olan sevgilerine bakmadan onları ayırmış ve aralarındaki mesafeyi bir hayli açıp, onları birbirlerine hasret bırakmıştı. Nurten Hanım'ın eşi Mahir Bey kaptandı ve bundan dolayı İstanbul'un Balat semtinde ikamet ediyorlardı. Memleketin yolları gurbete açıldığı gün gelip taşınmışlardı bu semte. İstanbul'un tarih kokan istisna semtlerinden biri olmasına rağmen aynı zamanda fakir insanların ikamet ettiği yer olması dolayısıyla 'varoş semti' diye anılıyordu.

Bu sebeple ilerleyen zamanda Mahir Bey, işlerini yoluna koyunca gitmek istedi buralardan. Lakin Nurten Hanım, bulunduğu yere pek alışmış, öyle ki memleketinden sonra burayı ikinci bir yurt edinmişti. Yerden ziyade kopamadığı komşuluk bağları onu buraya fazlasıyla bağlamıştı. Hâl böyle olunca Mahir Bey, Nurten Hanım'ı bulunduğu yerden pek uzaklaştırmadan aynı semtte daha güzel bir eve taşınmaya ikna etmişti. Bu ev Balat'ın denizi gören istisna evlerinden biriydi. Aynı zamanda eski yapısıyla tarihe tanıklık etmiş, manevi değeri ziyadesiyle yüksek bir evdi.

Seval'in eşi Ahmet ise Seval ile ortak memleketleri olan Sivas'ta özel bir şirkette çalışıyor ve işleri sürekli yoğun olduğundan eşi Seval'i pek fazla gezdiremiyor-du. Dolayısı ile bu iki kız kardeşin birbirilerini pek fazla görme şansları olmuyordu. Yine de aradaki mesafelere ve engellere rağmen sık sık görüşmeye çalışan bu iki kız kardeş, çok istemeseler de maddiyatın külfetinden ve yolculuğun verdiği eziyetten dolayı çoğu zaman bu görüşmelerin arasını uzatmak zorunda kalıyorlardı.

Dün gelen telefonda Seval, eşiyle birlikte yıllık izinlerini aldıklarını ve bu iznin bir haftasını onlarla birlikte geçirmeye karar verdiklerini Nurten Hanım'a müjdelemişti.

O günün gecesinde Nurten Hanım sevincinden uyuyamadı. Ertesi sabah alacakaranlıkta kalkıp bu pek kıymetli misafirleri için hummalı bir şekilde hazırlığa başladı.

Nurten Hanım elindeki işi bitirdikten sonra son olarak dağılan mutfağını bir çırpıda topladı, çayın altını kısıtı ve salona, eşi Mahir Bey'in yanına gelip oturarak misafirlerin gelmesini beklemeye koyuldu. Beklerken arada bir gözlerinin saate kayması ve aynı anda başını uzatıp pencereden dışarıya bakması, ne kadar sabırsız ve heyecanlı olduğunu anlamaya yetiyordu.

Misafirler dün telefonla geleceklerini haber verdikten hemen sonra kendi arabalarıyla yola çıkmışlardı. O hâlde tahminen bu saatlerde burada olmaları gerekiyordu. Vakit ilerledikçe Nurten Hamm'ın aynı derecede heyecanı artıyor ve yüreğindeki özlem daha bir hissettiriyordu kendisini. Dile kolay, tam iki yılı aşkındır görmüyordu kardeşini. En son Sıla'nın doğumunda kardeşi gelip bir süre yanında kalmıştı. Nurten Hanım'ın içindeki hem kardeş hem memleket hasreti idi. Hâl böyle olunca özlem ikiye katlanıyordu. Telefonla sürekli görüşüyorlar fakat yüz yüze görüşmenin hazzını alamıyorlardı. Her konuşma daha bir özletiyordu sanki karşı tarafı. Üstelik daha önce hiç bu kadar ayrı kalmamışlardı. Nurten Hanım son gördüğünde Umut daha küçüktü. Şimdi ne kadar da büyümüştür kim bilir, diye düşündü.

Aklından bu düşünceler geçerken, sessiz fakat sabırsız bekleyiş de devam ediyordu. Sonra birden yatak odasından gelen ağlama sesi ortamda hüküm süren sessizliği yırtıp geçti.

Bu ağlama sesi, Nurten Hanım ve Mahir Bey çiftinin daha iki yaşındaki küçük kızı Sıla'dan geliyordu. Nurten Hanım kızının ağlama sesini duyar duymaz yerinden sıçrayarak soluğu yatak odasında aldı.

Küçük kız, yattığı beşik karyolanın içinde ayağa kalkmış, bir eliyle dengesini sağlamak için beşiğin kenarındaki parmaklıktan sımsıkı tutunuyor, diğer eliyle ise uykunun rehaveti ile hâlâ açmakta zorlandığı gözünü ovuşturarak ağlıyordu. Nurten Hanım kızının bu hâlini görünce gülümsedi.

"Aman da aman benim prensesim mi uyanmış?" diyerek kızını beşikten kucağına aldı.

Anne ve babası tarafından çok sevildiğini hisseden küçük kız, bu sebeple yine annesinin kucağında hafif hafif mızmozlanmaya devam etti. Kucağında kızı ile tekrar salona dönen Nurten Hanım, gelişlerini duyarak başını okuduğu gazeteden kaldıran ve her ikisine de muhabbetle gülümseyen kocasına:

"Ah sormayın Mahir Bey. Bugün pek bir nazlıyız." deyip gülümsedi.

Mahir Bey hanımının bu sözü üzerine gülümsemeye devam ederken:

"Eee, nazlanmakta haksız da sayılmaz hani. Çünkü çekeceğinizi biliyor kerata." diye cevap verdi.

Evet, Sıla gerçekten her ikisi için de çok kıymetliydi. Zira o; umutların tükendiği yerde, âdeta bir mucize gibi dünyaya gelmiş ve onların deyimiyle Yaradan'ın kendilerine verdiği en büyük hediye olmuştu.

Yıllarca doktor doktor dolaşan Nurten Hanım ve Mahir Bey çifti, bin bir umutla gittikleri her doktordan aynı olumsuz cevabı almış ve böylece hayatları boyunca bir çocuğa sahip olamayacaklarına acı da olsa inandırmışlardı kendilerini.

Yaşları ilerledikçe umutları da aynı oranda azalıyordu. Bu demde Nurten Hanım'm kız kardeşi Seval evlendiği yıl hemen hamile kalmıştı.

Nurten Hanım, annelik duygusunu çok istemesine rağmen tadamasa da kardeşinin bu kutsal duyguyu tadacak olmasına, onun adına çok sevinmişti. Seval, ablasının her ne kadar kendisi için çok sevindiğini bilse de bebek sahibi olamadığı için kahrolduğunu biliyor ve o üzüldükçe ondan ziyade kendisi üzülüyordu.

Ablasını bir nebze olsun teselli edebilmek için, "Hamile kadının duası Hak katında daha makbulmüş ablacığım ve ben her gün Rabbimin sana da annelik duygusunu tattırması için dua ediyorum." diyordu.

Nurten Hanım'm ise kardeşinin bu tesellileri karşısında her zaman gözleri doluyor ve sadece "İnşallah" diyebiliyordu. Dokuz ayın sonunda Seval'in nur topu gibi bir oğlu olmuştu.

Doğumda kız kardeşini yine yalnız bırakmayan Nurten Hanım, bu küçük misafirle de ilk tanışan kişi olmuştu. Kucağında tuttuğu bu mucizevî varlığı ağlayarak uzun uzun kokladı ve o anda, "Bu delikanlının adı Umut olsun." deyiverdi.

Bebeğin küçük, yumuk ellerini okşarken, "Hayat devam ettiği sürece umudun da devam edeceğini hep hatırlatsın bana." diye devam etti.

Duyduğu bu sözlerle duygulanan Seval, ablası Nurten Hanım'a buğulu gözlerle bakarak, "Umut! Ne güzel isim!" diye cevap verdi. Sonra dönüp yanı başında duran eşi Ahmet Bey'e baktı ve onun onaylayan bakışlarıyla karşılaşp daha bir mutlu oldu. Böylece Umut bebek daha doğduğu gün adını teyzesi Nurten Hanım tarafından almış oldu.

Umut bebek iki yaşını daha yeni doldurmuştu. Bir gün Seval ısrarla çalan telefonun diğer ucunda ablası Nurten Hanım'ın heyecanlı sesiyle karşılaştı.

"Oldu!" diyordu Nurten Hanım, "Sonunda oldu Seval!"

Titreyen sesi aynı zamanda ağladığını da belli ediyordu. Seval biraz şaşkın, biraz korkmuş hâlde ablası Nurten Hanım'a, "Olan ne? Ne oldu abla, hayırdır?" diye sordu.

Nurten Hanım zapt etmekte zorlandığı heyecanı nedeniyle zor konuşuyordu. Arada ağlamaktan sesi kesiliyor, ufak bir yutkunuşla boğulmaktan son anda kur-

tuluyordu. Seval Hanım ablasındaki bu telaşeye anlam verememenin sıkıntısı ile üzüldü, ablası Nurten Hanım'ın ne söyleyeceğini sabırsızlıkla bekliyordu.

Nurten Hanım son bir yutkunuşla, "Benim... Benim bir bebeğim olacak Seval." deyiverdi.

Ablası Nurten Hanım'dan duyduğu ve hiç beklemediği bu habere önce şaşırır, sonra ziyadesiyle sevinen Seval, "Oh, çok şükür ablacığım. Hayırlı olsun. Rabbim sana ve bebeğine uzun ömürler versin inşallah." diyerek güzel dualar eşliğinde tebrik etti.

Evet, Nurten Hanım gittiği bütün doktorların olumsuz cevabına karşın üstelik kırk yaşına yakın bir dönemde mucizevî bir şekilde hamile kalmıştı. Nurten Hanım, imkânsız gibi görünen hamile kalışını, kız kardeşinin gebeyken yaptığı içten dualara bağlıyordu. Bu yüzden aldığı bu güzel haberi ilk onunla paylaşmak istemişti.

Nurten Hanım gebelik dönemini biraz sabırsız ve fazlasıyla mutlu olarak geçirdi. Dokuz ayın sonunda ise sağlıklı ve güzel bir kız çocuğuna kavuştu. Bebeğini ilk kucağına aldığı anda yine gözyaşlarına boğuldu. Fakat bu defa kırılmaya yüz tutmuş yanaklarını ıslatan yaşlar mutluluk gözyaşlarıydı. Şimdi bu kucağında tuttuğu küçücük mucizevî varlık kendi canından geliyordu. Hemen baş ucunda yüzündeki belirgin gülümsemeyle sevincine ortak olan kız kardeşine baktı.

"Söyle bakalım teyzesi, bu küçük hanımın adı ne olsun?" diye sordu.

Seval önce bu soru karşısında şaşırды, sonra bir süre düşündü. Hemen yanı başında durduğu ablasının kucağındaki bebeğinin yanağını tek bir parmağıyla okşarken, "O yıllarca beklenildi. Yıllarca özlemini çektiniz. Tıpkı gurbete giden bir gurbetçinin sılasını özlemesi gibi... Şimdi vuslat vaktidir. Zira 'Sıla'nıza kavuştunuz."

Nurten Hanım kız kardeşi Seval'in bu anlamlı sözlerinden sonra loğusalığın hormonlardaki değişkenliğine de bağlı olarak ziyadesiyle duygulandı. Gözyaşları durmaksızın yanaklarını ıslatırken, "Sıla..." dedi, "Sıla... Ne güzel, ne anlamlı isim."

Böylece Sıla'nın adı teyzesi Seval tarafından tam da durumuna uygun olarak koyulmuş oldu.

Nurten Hanım ve Mahir Bey şimdi bu küçük mucize diye adlandırdıkları kızları Sıla'nın uyanmasıyla, bekledikleri misafirleri çoktan unutmuş ve kızlarıyla oyuna dalmışlardı. Ta ki duyulan kapı zilinin sesine kadar... Duyulan zil sesiyle ikisi de aynı anda önce birbirilerine baktılar, sonra pencere kenarına koştular. Evet, beklenen misafirler sonunda gelmişti.

Sokak kapısının önünde bekleyen kız kardeşi ve eşini görünce Nurten Hanım'ı yeniden bir heyecan ve aynı za-

manda onun çehresini belirgin bir sevinç kapladı. Hızlı adımlarla aşağıya doğru yol alırken, "Ah, işte sonunda geldiler." diyerek de zaten yüzünde ziyadesiyle belirgin olan sevincini bu sözlerle dile getirmiş oldu.

Evet, sonunda beklenen misafirler gelmiş, önce hasret giderilmiş, sonra da hazır bekleyen kahvaltı masasına oturulmuştu. Şen şakrak sohbetler eşliğinde yapıldı kahvaltı. Büyük bir keyifle yendi, yine büyük emek ve sevgiyle hazırlanan börekler, çörekler. Masada hâlâ sıcak sohbetler eşliğinde kahvaltı devam ederken bu defa, arası uzun süren görüşmenin ardından kısa şaşkınlıklar yaşandı. Umut ve Sıla son gördüklerinden sonra pek bir büyümüş geldi gözlerine. Her iki taraf da şahit oldukları bu manzarayı şaşkınlıkla izleyip gülüyorlardı.

Nurten Hanım tam bir hafta kendilerinde misafir olacak olan kız kardeşi ve eşini en iyi şekilde ağırlamak için elinden geleni yapıyor, yerinde duramıyordu. Seval, etrafında pervane gibi dönen ablasından sanki rahatsız olmuş gibi, "Azıcık otursan da gül yüzünü görebilsem be ablam. Tamam, böreğini çöregimi de özledim ama en çok seni..." diye sitem ederek gülümsedi.

Nurten Hanım kız kardeşinin bu sitemini haklı bularak gelip kız kardeşinin yanına oturdu. Zira o da kardeşini çok özlemişti. Sonra ortamı yabancı bulduğu için kız kardeşinin kucagında pek tedirgin etrafı süzen yeğeni Umut'a baktı.

"Teyzesinin gulu nasılmış bakalım? Unutmuş mu yoksa teyzeyi. Sen gel bakalım biraz kucığıma." diye gülererek uzanıp kucığına aldı.

Umut, annenin kucığından alınmanın huzursuzluğuyla biraz mızdımlansa da Nurten Hanım, hemen yanında duran Sila'nın bir oyuncakını Umut'a göstererek, bu mızdımlanmalar ağlamaya dönüşmeden Umut'un dikkatini çekmeyi başardı. Sonra kucığında sadece elindeki oyuncakla ilgilenen Umut'u öpüp sevmeye başladı. Bu demde babasının kucığından olayları izleyen Sila daha fazla dayanamayarak, babasının kucığından sıyrılıp annesine doğru yürüdü. Gördüğü manzaradan hiç de hoşnut olmadığı yüzünden açıkça okunabiliyordu. Annesinin yanına kadar gelince hiç düşünmeden annesinin kucığında oturan Umut'u, kıyafetinden tutup çekti. Umut bu çekiştirmenin sonucu sırtının üzerine doğru düşerken, Nurten Hanım son anda Umut'un sırtına ellerini siper edip onu yakaladı. Bu bir anlık olayda herkesin ağzı yureğine gelmiş, Sila suçlanıp odadan koşar adımlarla kaçmıştı. Bu durum odadaki herkesi kahkahaya boğmuştu. Sila kapının arkasından görünmediğini sanarak sadece tek gözü görünecek şekilde büyükleri anlamamanın verdiği masumlukla onlara bakıyor, odadaki herkes ise kapının kenarından yalnızca tek gözü görünen bu yaramaz kızın komik hâline bakarak gülüşüyordu. Mahir Bey'in gür kahkahaları odadaki tüm gülüşmele-

rı bastırıyordu. Heybetli vücudunun hakkını veren gür sesi Ŗimdi kakkahanın rengine burunmuŖ, alabildiğine coŖarak odanın içini dolduruyordu. Omru denizlerde geçen bu emekli kaptanın guluŖune Ŗimdiye kadar pek az kiŖi Ŗahit olmuŖtu oysa. Heybetli vücudunun yanı sıra sert mimikleri ile her zaman, herkesin korku ile karıŖık saygısını kazanmıŖtı. Hayatta kendisinin en yakını olan eŖi Nurten Hanım dahi onu çok sevmesine rağmen, bu heybetin verdiği urkeklikle kocasının prensipli ve dakık olduğunu bildiği için, bu zamana kadar onun kuralları na özenle riayet etmeye alıŖmıŖtı. Bunu yapmakta ilk zamanlar zorlansa da bir süre sonra o koca heybetin arkasında hiç kimsenin ulaŖamadıėı Ŗelkat denizine ulaŖıp yuzmeye baŖlayınca alıŖmıŖtı kocasının tavırlarına. GuluŖmeler bir süre boylece devam etti. Sonrasında az on- ceki olay belleklerden hafif hafif silinerek yerini, yeniden koyu sohbetlere bıraktı.

Nurten Hanım ve eşi Mahir Bey misafirlerini en iyi şekilde ağırlamak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Uyandıkları her sabah şehrin görülmeye değer, gezilesi yerlerini gezerek, yiyerek, içerek her bir günü dolu dolu geçirmeye çalışıyorlardı. Bu demde Sıla da ilk başlarda kışkırdığı Umut ile arkadaş olmuş, şimdi çok iyi anlaşıyordu. Arada çaktırmadan Umut'un bir tarafını ısırduğında Umut ağlamaya başlayınca ortalıktan kaybolursa da aslında teyzesine, eniştesine ve Umut'a da alışmıştı.

Nurten ve Mahir çifti, misafirlerinin gitmelerine bir gün kala piknik için nefis manzarası olan göl kenarına geldiklerinde, iki bacanak hemen yanlarında getirdikleri olta ve diğer malzemeleri alıp balık tutmaya indiler. İki kız kardeş de biraz ilerideki söğüt ağacının serin gölgesine örtü atarak oturup etrafı izlemeye koyuldular. Bu demde Umut ve Sıla ise şehrin dışında kalan ve yazın sıcağına inat daha baharı yaşayan bu koyda, yerlere bir halı gibi serilmiş papatya ve kırmızı gelincik karışımı kır çiçeklerinin içinde oynaşan kelebekleri yakalamanın derdine düşmüşlerdi.

Birkaç saat sonra tutulan balıklar mangalda yerini alırken iki kız kardeş de sofrayı kurup hazır ettiler. Bol oksijenin sayesinde tıka basa yenildi yemekler ve yine fazlaca içildi üzerine demlenen keyif çayı... Yemek ve çay faslından sonra yine iki bacanak bir olup bu defa da tavla oynamaya koyuldular. Sessiz sakın biriydi Seval'in eşi Ahmet Bey. Mahir Bey heybetli duruşunun verdiği otoriteyi yine kullanarak onu da etkisi altına almayı başarmış ve hep dediği yapılan toraman çocuk edasında ona her dediğini yaptırmaya başlamıştı. Mahir Bey o gür sesiyle, "Hadi bakalım bacanak, hanımlar kahvemizi hazır edene kadar bir tavla döndürelim." demişti. Ahmet de sadece, "Peki" diyerek kabul etmişti. Onlar tavla oynarken hanımlar kahvelerini yapıp getirdiler ve iki kız kardeş de bir köşeye oturup bu muntazam manzaranın tadını çıkararak kahve eşliğinde sohbetle koyuldular. Başta pek anlaşılamayan Umut ve Sıla da şimdi birbirilerine kaynaşmış, yeşil çimlerin üzerinde özgürce koşturarak oyunlar oynuyorlardı.

Bir hafta böylece gelip geçmiş ve veda günü gelip çatmıştı. İki kardeşin çehresinde hüznün mevcuttu. Ayrılmayı hiç ama hiç istemiyorlar fakat mecbur olduklarını da biliyorlardı. Gitmek vakti yaklaşırken aynı anda mutfaktan da o denli tıkırtılar çoğalmaya başlamıştı. Nurten Hanım, kız kardeşi için yaptığı ve küçük kavanozlara koyduğu çeşitli sebze konservelerini, salça ve reçel çeşit-

lerini yerinden çıkartıp itinayla kolilere yerleştiriyordu. Seval, ablasının kendisi için yaptığı bu kadar zahmeti görünce, "Ah, ablaların en güzeli ne gerek vardı bu kadar zahmete? Neden bu kadar yordun kendini?" dedi.

Nurten Hanım azarlayan fakat aynı zamanda içinde şefkatin en derinini barındıran bir ses tonuyla, "Sus bakalım sen! Çok gerek vardı ki yaptım." diye cevap verdi ve hemen arkasından eliyle çenesinden tutup muhabbetle gülümseyerek, "Bilirim ben seni. Hiç beceremezsin böyle işleri." diye devam etti.

Akşamüzeri yolculuk için artık hazırlardı. Çantalar arabaya yerleştirildikten sonra geriye sadece vedalaşmak kaldı. Nurten Hamm kız kardeşini son defa öptü. Hemen arkasından da kucağındaki Umut'u ... Bu sırada iki bacanak da el sıkışıp vedalaştılar. Seval arabaya binerken Nurten Hanım son bir uyarıda bulunmayı ihmal etmedi. "Camın ikisini bir açmayın sakın! Cereyan yapar, sonra hasta edersiniz Umut'umu!"

Seval arabaya yerleşip emniyet kemerini bağlarken ablasına cevap verdi: "Tamam dikkat ederiz ablam, merak etme sen."

Araba çalışıp veda kornası çalarken Nurten Hanım son bir hamleyle, "Dikkatli gidin! Sakın sürat falan yapma Ahmet!"

Ahmet bu son anda gelen uyarıyla camdan elini çıkarp kısa bir süre havada tutup geri içeri çekti. Sonra uzayan yolların üzerinde akıp gitti araba.

Nurten Hanım gözünün önünde gitgide uzaklaşan arabaya hüznü bakarken hemen yanı başında duran eşi Mahir Bey kolunu karısına dolayıp kendine çekti. Nurten Hanım eşinden gelen bu jestle sadece yorgun başını eşinin omzuna dayayarak karşılık verdi. Bu demde babasının kucağında olan Sıla da uzaklaşan arabanın ardından ağlamaklı bakakalmıştı. Zira o da bu kısacık zamanda pek alışmıştı teyzesi ve ailesine.

Misafirlerin ardından evin içini derin bir sessizlik kapladı. Akşam yemeğinden sonra Nurten Hanım kardeşinin gidişinin ardından üzüntüsünü belli edip ailesini üzmemek için mutfaktan çıkmadı. Sürekli kendine oyalanacak bir şeyler bulup durdu. Artık en son yapacak bir şey bulamayınca baharatlığı önüne çekip kapaklarını elindeki bezle silmeye başladı. Mahir Bey salonda haber izliyordu. Kızı Sıla koca göbeğinin üzerinde uyuyakalmıştı. Sıla babasının ritim ile kalkıp inen göbeğinde uymaya devam ederken, Mahir Bey karısının uzun süredir görünmediğini düşünerek, önce gözlerini televizyondan salon kapısına sonra da kolundaki saate çevirdi. Vakıt gece yarısına geliyordu. Mahir Bey, 'Vakit epeyce geç olmuş' dercesine bir ifadeye bürünüp, Sıla'yı da uyan-

dırma korkusuyla, ufak kıpırdanmaların ardından kızını kenara bırakarak oturduğu yerden kalktı. Uzun süre aynı pozisyonda oturmanın verdiği tutulma ile kalkınca uzun uzun vücudunu esnetti. Mutfağa geldiğinde hayat yoldaşı Nurten Hanım'ı baharatlıkların tozunu alırken buldu. Nedenini anlasa da anlamazlıktan gelip gülümseyerek, "Yahu, gece gece acelesi ne onların? Sürekli bir şeylerle meşgul oluyorsun. Hiç mi yorulmuyorsun, anlamıyorum ki!" diye eşine şaka yollu takıldı.

Nurten Hanım, eşinin gür sesiyle, daldığı derin hüylardan hoyratça koparılmanın şaşkınlığıyla hafifçe irkil-di. Sonra yüzündeki hüznü saklamaya çalışıp eşi Mahir Bey'e elindeki baharatlığı gösterip gülümseyerek, "Uzun zamandır silecektim. Bugün baktım iyice tozlanmış, ben de iki dakika alıvereyim dedim." diye cevap verdi.

Nurten Hanım fark etmeden tam da eşi Mahir Bey'in gelmeye çalıştığı yere gelmişti. Bunun üzerine Mahir Bey, "Yahu, ne iki dakikası? Sen mutfağa gireli saatler oldu." diye eşine yarı şaka yollu şikâyetini dile getirdi.

Nurten Hanım yüzüne zoraki gülümsemeler takarak "Eee ne yaparsın Mahir Bey, omür biter iş bitmez." diye cevap verdi.

Mahir Bey eşinin daha fazla üzerine gitmedi. Zira tebesümlerinin pek bir yapmacık olduğunu ve aslında ağlama

için bahane arayan gözlerini görebiliyordu. Eşinin yanı başına kadar geldi. Hemen yanındaki sandalyeyi çekip oturdu. Eşinin elinde tuttuğu kavanozu elinden yavaşça alıp masaya bıraktı. Sonra gözlerine bakıp, boşalan elini sıkı sıkıya tuttu.

“Sıkma bu kadar canını. Seneye de biz gideriz.” dedi.

Nurten Hanım eşi Mahir Bey’in yüzüne muhabbetle gülümsedi. Eşinin tuttuğu elinin üzerine, diğer elindeki bezi bırakıp kendi elini koydu. Sonra içindeki tedirginliğini sözcüklerinden önce mimikleriyle dışa vurdu.

“Gittikleri için üzülüyorum Mahir Bey. İçimde adını koyamadığım başka bir sıkıntı var. Allah sonunu hayır etsin inşallah.”

Mahir Bey karsının sıkıntısını yersiz bularak, “İnşallah hanım, inşallah. Bence boşuna kuruntu yapıyorsun. Bak kız kardeşin de geldi gitti. Mutlu olacağın yerde kendini üzüyorsun. Hadi kalk artık yatalım. Sıla da salonda uyudu kaldı. Rezil rezil uyuyor yavrucak.” deyip eşinin elinden tutarak kalkmaya teşvik etti.

Nurten Hanım eşinin desteğiyle yerinden doğrulurken, “İnşallah senin dediğin gibidir bey.” diye kendi kendine mırıldandı.

Gecenin bir yarısı acı acı çalan telefon odanın içini inletti. Telefonun sesine ilk uyanan Nurten Hanım oldu. Yattığı yerden, "Hayır olsun inşallah!" deyip doğruldu. Hâlâ ayılamayan Mahir Bey'e, "Mahir Bey, telefonun çalıyor." diyerek onu dürttü.

Mahir Bey uyku sersemliğiyle hâlâ gözünü açmakta zorlanırken uykudan uyandırılmanın kızgınlığıyla, "Gecenin bu saatinde hangi münasebetsizdir bu?" diye söylenerek baş ucundaki komodine uzandı ve yakın gözlüğünü alıp taktı. Sonra yine komodinin üzerinde duran cep telefonunu alıp gözlerini kısarak ekrana baktı ve kim olduğunu okumaya çalıştı. Ekrandaki ismi okuyup aynı anda eşi Nurten Hanım'a döndü.

"Ahmet arıyor." dedi.

Nurten Hanım biraz meraklı biraz telaşlı, "Aç hele aç ne olmuş?" diye lafını bitirmeden Mahir Bey çoktan açıp telefonu kulağına götürdü.

"Alo?"

"..."

"Evet benim."

"..."

“Kendisi bacanağım olur.”

“...”

“Siz kimsiniz?”

Sadece Mahir Bey’in sesi duyulan bu konuşmada duyduğu son cümle ile yüzüne büyük bir ciddiyet yerleşmişti.

Nurten Hanım olayı anlayamamanın sıkıntısı ile eşini kolundan dürtüp, “Hayırdır, Mahir Bey? Kim o? Ne diyor?” diye sorular soruyordu.

Mahir Bey ise karısının dürtmelerini görmezden gelecek telefondaki sesi dinlemeye devam etti. Sonra da, “Tamam, Memur Bey. Ben şimdi geliyorum oraya.” deyip telefonu kapattı.

Nurten Hanım eşini tekrar kolundan çekiştirerek, “Mahir Bey, o kim diyor? Neden Ahmet’in telefonundan seni aradı? Allah aşkına, sen beni meraktan öldürmek mi istiyorsun?”

Mahir Bey sakın görünmeye çalışarak, “Arayan polis memuruydu. Ben de tam anlamadım ki. Ahmet’i durdurmuşlar galiba. Bir evrakı mı ne eksikmiş. Karakolda tutuyorlar sanırım. Gidip öğreneyim bakalım neymiş?”

Nurten Hanım eşiyile birlikte yataktan fırlarcasına çıktı. Bir yandan da, “Aman ya Rabbi!” diye kendi kendine söyleniyordu. Gözlerinde meraktan ziyade endişe okunuyordu.

"Ee, o zaman neden Ahmet konuşmadı? Aa, vallahi sen benden bir şey saklıyorsun!"

Mahir Bey dolaptan aldığı gömleği alelacele giyinirken, "Ne saklaması canım. Durup durup nereden çıkarıyorsun bunları?"

"Saklıyorsun, saklıyorsun! Kırk yıllık kocamı bilmez miyim ben? Hayra alamet değil senin bu hallerin. Eğer bir şey bilip de benden saklıyorsan, vallahi bu yaştan sonra gönül koyarım sana haberin olsun!"

Mahir Bey pantolonunu giyinirken cevap verdi. "Yahu, yok bir şey diyorum. Hadi yat sen. Ben işin aslını bir öğrenip geleyim."

Nurten Hanım bu sözden sonra dolaba yönelirken, "Hayatta olmaz! Ben de seninle geliyorum!" deyip üzerini giyinmeye başladı.

"Haydaaaa! Yahu, Sila evde yalnız kalacak. Hiç aklına gelmiyor mu?"

Nurten Hanım kararlı kararlı giyinmeye devam ederken, "Habibe Hanım'a bırakırım. Gelene kadar onlar ilgilenir." dedi.

Mahir Bey, baktı Nurten Hamm ikna olacak gibi değil, daha fazla üstelemedi.

Sila'yı yan komşuları Habibe Hanım'a bırakıp yola çıktılar. Yolda arabayla son sürat giderken ikisi de hiç

konuşmadı. Korkularını dillendirmek yerine susmayı tercih etmişlerdi. Nurten Hanım, kocası Mahir Bey'in hiçbir şey söylememesine rağmen sanki bir şeyleri sezmiş gibi dudakları mırıl mırıl tüm bildiği duaları okuyordu. Yollar gözünde uzadıkça uzadı. Yaklaşık iki saat kadar süren yolculuktan sonra Düzce'ye girince, Mahir Bey arabasını yavaşlatıp sağa sola bakınarak bir yeri aramaya başladı. Nurten Hanım içinde fokurdayan meraka rağmen kocasının neyi ya da nereyi aradığını sormadı. Mühürledi dudaklarını. Zira bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydı ve bunun farkında olmaktan öte gerçeğe dökülmesine dayanamayacağını düşünerek sustu. Hiç kolay olmasa da sükuneti yudumladı acı acı.

Mahir Bey şehrin bazı caddelerinde tur attıktan sonra, aradığı yeri bulmuş olmanın eminliği ile arabayı bir hastanenin önünde durdurdu. Nurten Hanım önce hastaneye sonra el frenini çeken kocası Mahir Bey'e bakarak ağlamaklı bir hâlde, "Vallahi sormaya korkuyorum ama görünen köy de kılavuz istemez. Allah aşkına Mahir Bey, gizlemeyin ben-den artık! Telefondaki polis memuru tam olarak ne dedi?"

Mahir Bey dönüp eşi Nurten Hanım'a baktı. Gözlerinde biriken bulutları görünce elini ensesine götürüp kaşıyarak nasıl anlatacağı konusunda düşünmek için zaman kazanmaya çalıştı. Önce, nasıl söyleyeceğini bilemeyip, "İuu, şeyy" diye geveledi.

Dönüp tekrar Nurten Hanım'ın keskin bakışlarıyla karşılaşınca lafı daha fazla uzatmanın iyi olmayacağını anladı.

"Ahmet kaza yapmış." deyiverdi.

Nurten Hanım aynı anda iki elini göğsünde birleştirerek endişeli bir ses tonuyla, "Aman Allah'ım!" dedi.

Bu demde gözlerinde biriken bulutlar çoktan yağmura dönüşüp yanaklarını ıslatmaya başlamıştı.

Mahir Bey bu hâlini görünce, eşinin göğsünde birleşen ellerini tutarak, "Yahu, hemen ortalığı velveleye verme. Gidip bir bakalım durum neymiş. Belki de önemli bir şey değildir." diyerek eşini teselli etmeye çalıştı.

Nurten Hanım, kendisini teselliye çalışan hayat yoldaşına gözü yaşlı bakıp sadece kafa salladı. Birlikte arabadan inip hastaneye girdiler. Mahir Bey hiç duraksamadan hemen köşeye konumlandırılmış ve koca salonda ilk göze çarpan danışmaya doğru yürüdü. Danışmada duran genç adamın önüne kadar gelince genç adama, "Bu hastaneye akşam sularında kazazede getirildi mi?" diye sordu.

Genç adam önce bu soruyu soran telaşlı adama, sonra da hemen arkasındaki Nurten Hanım'a kısa bir bakış atıp gözlerini monitörün üzerine indirdi.

"İsmi neydi?"

"Ahmet Korkmaz, eşi Seval Korkmaz ve daha beş yaşındaki oğulları Umut Korkmaz." dedi.

Genç adam, "Hemen bakıyorum efendim." diye cevap verdi.

Gözleri bilgisayarın monitöründe, parmakları ise usta bir piyanistin piyano tuşlarında dolaşması misali klavyenin üzerinde seri bir şekilde dolaşmaya başladı. Birkaç tıklamanın ardından beklenen cevap geldi.

"Evet, bahsettiğiniz isimler akşam dokuz sularında bu hastaneye getirilmiş."

Nurten Hanım aldığı bu cevapla gayriihtiyari 'Ahh!' diye iç geçirerek, "Durumları nasıl?" diye sordu.

Genç adam hâlâ bilgisayarda bir şeylerle uğraşırken cevap verdi.

"Üzgünüm, bu konuda size yardımcı olamam. Hastalarınızın durumları hakkında bilgiyi, onlarla ilgilenen doktordan alabilirsiniz. Doktorun adı Salih Kolukısa. Odası 2. kat 123 numara. Geçmiş olsun."

Mahir Bey ve Nurten Hanım fısıltı şeklinde "Sağ ol" diyerek aynı hızla merdivene doğru yöneldiler. İkinci kata gelip söylenen oda numarasını bulunca Mahir Bey birkaç kez tıklatıp kapıyı araladı. Odanın tam ortasma konulmuş simetrik masanın başında her hâlden çiçeği burnunda yeni bir doktor olduğu belli olan genç biri oturuyordu. Kapının açılmasıyla birlikte başını kaldırıp baktı. Doktor Salih Bey, yüzünde durgun bir ifade, elin-

de kahve ve hafif mahmurlaşmış gözlerle kapıda duran Mahir Bey'e, "Buyurun ne vardı?" diye sordu.

Mahir Bey, hafif araladığı kapıyı yarıya kadar açıp bir adım kadar daha ileri gelerek konuşmaya başladı.

"Doktor Bey, buraya kaza sebebiyle getirilen hastaların yakınlarıyız. Aşağıdan aldığımız bilgiye göre hastalarımızla siz ilgilenmişsiniz. Durumları hakkında sizden bilgi ve yakınlarımızı görmek için müsaade almaya geldik." diye cevap verdi.

Doktor Salih Bey'in yüzündeki durgunluk birden değişti. Birkaç saniyelik suskunluktan sonra masasının iki yanına konulmuş koltuklardan birini işaret ederek, "O hâlde buyurun, oturun." dedi.

Mahir Bey başını geriye doğru çevirip, doktoru görmeyen fakat hemen kenarda pür dikkat içeriden gelen sesi dinleyen eşi Nurten Hanım'a öncelik tanıyarak, "Geç Hanım, geç!" dedi.

Nurten Hanım önde, Mahir Bey arkada içeri girdiler ve gösterilen yerlere telaşla ilişiverdiler. Doktor Salih Bey başını bir o yana bir bu yana hızla çevirip kendisini meraklı bakışlarla süzen Mahir Bey ve Nurten Hanım çiftine:

"Bilgi verebilmemiz için prosedür gereği birinci derece akrabalık bağınız olması gerekiyor. Siz kazazedelerin nesi oluyorsunuz?" diye sordu.

Mahir Bey tam konuşmak için hazırlanırken eşi Nurten Hanım kocasından önce davrandı.

“Ablası oluyorum.” diye telaşa atıldı.

Hemen arkasından Mahir Bey de, “Biz Seval Korkmaz tarafından birinci derece akrabayız. Karım, Seval Korkmaz’ın ablası oluyor. Zaten ablasından başka da birinci derece akrabası yok.” diye açıklama yaparak topladı.

Doktor Salih Bey anladım babında elini dudağına götürürken, “Hmm...” diye söylendi.

Bunun ardından odada kısa bir sessizlik oldu. Kısa ama bir şeylerin yolunda gitmediğinin sinyalini verecek kadar da güçlü bir sessizlik...

Doktor Salih Bey sonunda beklenen konuşmayı yapmaya başladı.

“Kazazedelerden erkek olanı hastanemize getirildiğinde bilinci kapanmış ve çok kan kaybetmişti. Sol kolunda, bacaklarında ve kaburgalarında çok sayıda kırık tespit ettik ve hemen ameliyata aldık.”

Konuşmasının burasında durdu ve uzun bir nefes alarak, “Ama maalesef kurtaramadık.” diye bitirdi.

Aynı anda yüzünde derin bir acıyla doktoru dinleyen Mahir Bey ve Nurten Hanım’ın gözleri büyük bir hayretle açıldı.

Mahir Bey şaşkınlığını, "Nasıl yani? Şimdi Ahmet oldu mu?" diye dile getirirken, Nurten Hanım ağlayarak sadece, "Aman ya Rabbi!" diyebilirdi.

Doktor Salih Bey bundan sonraki konuşmasını gözlemlerini, masasının üzerinde ellerinin arasında tuttuğu kahve kupasının üzerinde gezdirerek devam etti. Tekrar konuşmaya başladığında ona Nurten Hanım'dan gelen ufak sızlanışlar eşlik ediyordu.

"Kazazede olarak getirilen bayan, sanırım kardeşiniz hastanemize ayakta geldi. Kafasından kan sızıyordu. Bunun dışında başka bir yerinde bir şeyi yok gibi görünüyordu. Kucağına aldığı dört beş yaşlarındaki bir oğlan çocuğuyla deli gibi hastanenin koridorlarında koşturuyor, kendisine müdahale etmek isteyen görevli personellerimize ısrarla 'Ben iyiyim, lütfen siz kocamla ilgilenin.' deyip duruyordu. Sonra ben eşini alıp ameliyata girdim. Kadın kazazedenin çekilen baş röntgenine göre beyinde zedelenme görüldü. Kafasından aldığı darbeye beyin zedelenenince bir süre sonra kanama başlamış. Ben ameliyathanedeyken bilinci kapanmış. Ameliyatın ortasında sedye üstünde o hanımı da ameliyathaneye getirdiler. O ameliyathaneye getirildiğinde eşi çoktan eks olmuştu."

Nurten Hanım'ın ağlamaklı sızlanışı giderek yükselmeye ve odayı doldurmaya başlamıştı. Mahir Bey ise

belki de ilk defa bu kadar çaresiz, suskun, durgun bir çehreyle doktoru dinlemekteydi.

"Tam iki buçuk saat süren ameliyatın ardından kanamayı durdurmayı başardık ancak artık çok geçti. Beyin ölümü çoktan gerçekleşmişti. Daha sonra vücudu da daha fazla dayanamadı ve bir süre sonra tüm vücut fonksiyonları tamamen durdu."

Konuşmasının burasında Nurten Hanım'a ve aynı anda Mahir Bey'e kısa bir bakış atarak, "Her ikisini de tüm çabalara rağmen maalesef kaybettik. Başınız sağ olsun." deyip bitirdi.

Nurten Hanım'ın o andan itibaren sızlanmaları birden feryada büründü.

"Sevalim, biricik kardeşim. Nasıl dayanırım ben bu acıya Allah'ım!" diye feryat figan ağlamaya başladı.

Mahir Bey oturduğu yerden kalkıp bir sıçrayışta soluğu eşi Nurten Hanım'ın baş ucunda aldı. Elinden tuttu. Hiçbir şey söylemedi, söyleyemedi. Sadece hüznün en derinine boğulan bir çehreyle, eşinin elinden tutarak ona yanında olduğunun ve acısını paylaştığının mesajını verdi.

Salih Bey, yeni doktor olsa da asistanlığı boyunca bu tip vakalar ile karşılaştığı için bu gibi durumlara alışkındı. Hatta hocası, ileride sık sık karşılaşacağı bu sahnelere alışabilmesi için bu tür konuşmaları çoğunlukla ona yap-

tırırdı. Ancak bu farklıydı. Çünkü bu insanlar, hocasının elinde değil, kendisinin elinin altında can vermişlerdi. Elinden gelen her şeyi yapmış fakat kurtarmaya muvaffak olamamıştı. Üstelik Seval'in bilinci kapanmadan önce kucığındaki oğluna nasıl sarıldığına ve kocası için nasıl çırpındığına şahit olmuş ve belki de bu yüzden yaşatmak için daha bir çaba sarf etmişti. Doktorluğa geçiş dönemindeki ilk eks vakasıydı bu. Belki her hatırlayışında yakınları gibi yüreği yanmayacaktı ama ilk olduğu için de hiç unutmayacaktı, işte bu kesindi.

Nurten Hanım feryat fıgan ağlarken birden kendinden geçti ve koltuğun üzerine öylece yığıldı. Hayat yoldaşının bu hâlini gören Mahir Bey birden telaşlanarak, "Nurten Hanım! Nurten Hanım!" diye seslenerek, sesini eşine duyurmaya çalıştı.

Doktor Salih Bey hemen yanı başında, masanın üzerinde duran telefonun ahizesini eline alıp hemşire çağırdı. Gelen hemşire önce Nurten Hanım'ın tansiyonuna baktı, sonra onu boş hasta odalarından birine alıp sakinleştirici bir iğne yaptı. Nurten Hanım sakinleştiricinin de etkisiyle uzandığı yatakta, "Sevalim, canım kardeşim!" diye inlemeye devam ediyordu.

Mahir Bey ve Doktor Salih Bey hemen yanı başında duruyorlardı. Neden sonra Umut düştü Nurten Hanım'ın aklına. Sahi o neredeydi ve daha da önemlisi du-

rumu nasıldı? Nurten Hanım uzandığı yerden mecalsiz ama tüm gücüyle doğrulmaya çalışarak:

“Umut, Umut’um nerede? Seval’imin kuzusu, yürek yaram, yeğenim nerede?” diye inledi.

Mahir Bey kalkmasına mani olmak için onu tutarken Doktor Salih Bey cevap verdi.

“Merak etmeyin yeğeniniz gayet iyi. Kazanın şiddetini ve nasıl olduğunu bilmiyorum ama üzerinde tek bir sıyrığa dahi rastlanmadı. Ancak ne olur ne olmaz diye onu bu gecelik müşahede altında tutmamız gerekiyor.”

*H*iç düşündünüz mü, zaman herkes için farklı işler. Mutluyken pek hızlı, üzgünken bir o kadar yavaş. Sağlıklı bir insana göre geceler birden sabah oluverirken, bir hasta için ne denli uzundur...

Ya acılar?... Sanırım zaman, acılarda bir süreliğine donuyor. Uzun süre ya da daha kısa... Bu çekilen acının şiddetine göre değişir ama illaki bir süre donar o zaman. İçinde bulunduğunuz an etrafınızdaki herkes için herhangi bir günün herhangi bir zamanıyken acı çeken kişininilmekilmek içine işler. Zaman, önce bir süre donar sonra ağır aksak devam etmeye başlar ve bir gün bir bakarsınız eski hâline dönmüş. Olması gereken de budur zaten. Yoksa yaşamak mümkün müdür?

Peki, acıya alışılır mı? Elbette hayır. Nasıl bir vücut her canı acıtıldığında aynı sinyali gönderiyorsa beyne, hüznün de her defasında aynı sinyali gönderecektir ruhumuza.

Doğan herkes elbette bir gün ölecekti. Lakin ne kadar bunun bilincinde yaşadığımızı söylersek söyleyelim her yeni ölüm aynı şoku, aynı acıyı hissettirecektir. İnsanoğlu acizliğini en çok ölümün o soğukluğu karşısında anlar.

Ölüm bir kez daha o soğuk varlığını şamar şamar indirmişti yüzlerine. Nurten Hanım, Umut'u "Seval'imın yegâne yadigârı, hem öksüzüm hem yetimim, yürek yaram." diyerek bağrına basmıştı. Cenazeler memlekete götürüldü, yan yana gömüldü. Ağlandı, sızlandı, yeri geldi "keşke onun yerine ben öleydim" diye isyan edildi. Umut elden ele dolaştı. Kucağına alanın gözyaşları ile serzenişleri birbirine karıştı. Sanki o bir çocuk değildi, bir ateş parçasıydı da kucağına alanın yüreğini yakıyordu.

Dünya koca bir han, süslü bir misafirhane... Gelen kendini ev sahibi sanıyor lakin son sözü yine o hanın sahibi söylüyordu. Yine söylemişti işte. Herkes susmuş, haddini bilmişti.

Nurten Hanım memleketten evlerine dönerken Seval'in eşi Ahmet'in tarafının tüm ısrarlarına rağmen yegeni Umut'u bırakmadı. Aldı kucağına, bastı bağrına; "Kardeşimden bana emanet, vermem kimselere." dedi, aldı geldi İstanbul'a.

Fecî bir kaza... Hayatının baharında göçüp giden ilk insan... Ya geriye kalanlar? Gıtmek mi kolay yoksa kalmak mı? Gıtmeyi daha gıtmemediğimizden bilemiyoruz elbet ama kalmak çok zor... Sanki aldığın her nefes ciğerlerini yakıyor gibi... Sanki... Sanki söylemek istediğin çok şey var da söylemeye mecalin yok gibi. Öyle işte... Susuyorsun... Acıtan, yüreği kor edip yakan bir sükût... Hani Yaradan'ını bilmesen, O'na sığınmasan dayanılması güç bir acı... Kendin için çoktan vazgeçtiğin bir hayatta başkaları için yaşamaya devam ediyorsun. Sevdiklerin için... Sırf senin yaşadığın acıyı onlar da yaşamasin diye...

Umut bugün 10 yaşına basıyordu. Evde bir telaş, bir hareketlilik... Dört bir yanı süslerle kaplanıyordu, sanki bir gelin gibi. Mutfak yine hareketli... Sarmalar sarılıyor, çörekler yapılıyor, börekler açılıyor... Tüm komşular seferber. Rengârenk hediye paketleri gözleri kamaştırıyor. Herkes Umut'a karşı pek bir ilgili... Aynı zamanda daha dikkatli... Umut daha çocuk... Kanıyor bu pek renkli ışıltıya. Seviniyor masum yüreği. Koşturuyor çocuklarla alabildiğine özgür. Sonra evin içinden bir şangırtı yükseliyor. Akabinde, "Bir rahat duramadınız değil mi? Kim kırdı? Umut mu? Helal olsun paşama. Al hadi bir daha kır..." sözleri duyuluyor. Sonunda doğum günü pastası hazır... Üzerinde rengârenk mumlar ıslıl ıslıl yanıyor.

Hep bir ağızdan "İyi ki doğdun" şarkısı söyleniyor. Umar topluyor nefesini, tam ufleyecek mumları "Dur" diyor biri. "Önce dilek tutmalısın!" Umut daha çocuk... Yüreği daha kirlenmemiş, masum. Donup gulumsuyor. süt dişlerinden birkaçı eksik Gargamel edasında... Sonra gözlerini kapatıp, "Annemin ve babamın yanına gitmeyi diliyorum." diyor. Birden herkesin yüzündeki neşe kayboluyor. Aynı anda içli bir hüzün gelip yerleşiyor mimiklere. Mumlar sönüyor ama alkışlayacak eller bir türlü kalkamıyor. Çocuklardan başka alkışlayan ve bu içten dileğe iştirak eden yok. Herkes suskun. Göz göze gelmekten kaçınılıyor. Zira yağmaya hazır bekliyor bulutlar. Bir yetime, bir öksüze bunun imkânsızlığını nasıl anlatabilirsin? Onlar öldü, sen ise yaşamak zorundasın! Diyebilir misin? Diyemezsin! Sadece göstermeden ağlarsın bu yetimin kaderine. Bu hissiyatın ırkı, rengi yoktur. Bu duygunun zengini, fakırı yoktur. Dünyanın her bir yanında çocuk çocuktur. Ve sen dünyayı da sersen o çocuğun önüne, içinde anne ve babası yoksa dönüp bakmaz istekle bir kere bile...

Solgun bir sonbahar sabahıydı. Güneş fersiz ışı-
lıyor, sararan yapraklar rüzgârın da etkisiyle
tutundukları dallardan kopup yere doğru savruluyordu.
Hava sabahları serin, öğle üzeri sıcak, geceleri soğuk olu-
yordu. Bu mevsim değişimlerinde insanlar nasıl giyine-
ceklerini şaşıyor, ne kadar havaya uymaya çalışsalar da
hastalığa yakalanabiliyorlardı. Tabii çocuklar daha bir
hassas oluyordu bu konularda. Anneler ise daha temkin-
li... Nurten Hanım kapıda okula gitmek için bekleyen
Umut ve Sıla'nın üzerlerini son kez kontrol ederken tem-
bihlemeyi unutmadı.

"Okula gidince ceketlerinizi çıkarmayı unutmayın! Te-
neffüslerde koşup terlemek yok! Ha bir de karşıya geçer-
ken birbirinizin elini tutarak geçeceksiniz tamam mı?"

Umut fırsattan istifade Sıla'yı şikâyet etti.

"Sıla hep beni beklemeden geçiyor teyze. Bekle diyo-
rum, beklemiyor."

Sıla, "Beni gammazlarsın ha! Görüşürüz seninle!" der
gibi baktı Umut'a. Nurten Hanım kaşlarını çatıp, ters ters
kuzenine bakan kızına seslendi:

"Küçük hanım!"

"Yeşil ışıktaki geçiyoruz sonuçta. Neden elini tutmak zorundaymışım ki?" diye çıkıştı.

Nurten Hanım tatlı sert çıkıştı kızına. "Tutmak zorundasın efendim. O senin ağabeyin ve seni korumaya çalışıyor."

"Ama anne..."

"Aması maması yok! Hadi bakalım okula geç kalıyorsunuz." diye geçiştirdi. Sonra da şefkatle, "Hadi anneye birer öpücük verin de gidin bakalım." diye bitirdi.

İkisi sırayla öpücük verdiler, Nurten Hanım'a. Sonra okula doğru yol aldılar yan yana. Nurten Hanım arkalarından bakarken dudakları mırıl mırıldı. Belli ki dua okuyordu. Sonra üfürdü o tarafa doğru, "Allah'ım sana emanet!" deyip girdi içeri.

Umut ve Sıla yürümeye başladılar. Umut, surat asan Sıla'ya dönüp sordu:

"Çok mu kızdın bana?"

"Evet çok kızdım." diye cevap verdi Sıla.

Umut bir an yaptığı şeye pişman oldu. Başını öne eğip, özür diledi. Sıla, Umut'un bu halini görünce açıklamaya yapma gereği hissetti.

“Geçen bizim sınıftaki kızlardan birkaçı bizi el ele karşıdan karşıya geçerken görmüşler. O gün benimle ‘Bebek Sıla’ diye dalga geçtiler.”

Umut, Sıla’nın söylediklerini duyunca göğsünü kabartıp sordu:

“Kimmiş onlar? Okula gidince göster bakalım bana. Onlara bir güzel haddini bildireyim.”

Sıla bu sözleri duyunca dişleri gedik gülümseyerek, “Gerçekten bildirir misin hadlerini?” diye sordu.

Umut kasılarak, “Ne sandın kızım. Bugüne bugün ben senin ağabeyimim.” diye cevap verdi.

Birbirlerine bakıp gülümsediler ve yine her zaman olduğu gibi el ele tutuşup okula doğru yürüdüler.

Ne güzeldir çocukluk. Ne güzel bir masumiyet... Ne temiz, ne berrak... Fakat büyüyünce kirlenmeye mahkûm bir temizlik. Kararmaya mahkûm bir beyazlık, bulanmaya mahkûm bir berraklık gibi... Belki de bu yüzden her insanın en güzel anısı olarak aklında kalır çocukluğu. Duyguların kirlenmediği, rıyaların karışmadığı temiz bir anı...

Ramazan bayramı sabahı... İslâm âleminin her yerinde olduğu gibi Balat semtinde de bayram telaşı... Günün erken saatlerinde başlayan hareketlilik ilerleyen saatlerde daha da çoğalmıştı. Çalınan ziller, öpülen eller ve toplanan şekerlerle çocukların şen çığlıkları yine sokağın hâkimiydi. Mahir Beylerin evinde de yine erken saatlerde başlamıştı hareketlilik. Umut ve Sıla da diğer çocuklar gibi sabah erkenden kalkıp önce Mahir Bey ve Nurten Hanım'ın ellerini öpüp bayramlaşmışlar, sonra da komşularla bayramlaşmak için evden çıkmaya hazırlanıyorlardı. Orucu tutan büyükler ama bayramı en çok yaşayan çocuklardı... Çünkü çocukluk demek en küçük şeyden bile büyük mutluluklar çıkarmak demekti.

Umut ve Sıla kapıdan çıkarken Nurten Hanım çocukları tembihliyordu. "Sadece bu çevreyle bayramlaşıyorsunuz. Fazla samimi olmadığımız kişilerin evine girmiyorsunuz. Ha, bir de ikram edilen şekerden fazla alıp görgüsüzlük yapmıyorsunuz tamam mı?"

Çocuklar bu sıkı tembihin ardından sadece kafalarını sallayarak çıktılar evden. Bu sırada Mahir Bey ve Nurten Hanım da sokağın yaşlıları olan ve önceden beri tanıdık-

ları birkaç komşularıyla bayramlaştılar. Kendilerinden küçük olanlar da onları ziyarete gelip adet gereği el öptüler. Böylece vakit öğle sonunu bulmuştu. Bayramlaşmalar seyrelip öğle sonu kimse gelip gitmez olunca memlekete yolculuk için hazırlanmaya koyuldular. Eskiden bu kadar sık ziyaret etmedikleri memlekete, şimdi Nurten Hanım'ın kız kardeşi ve kocasının mezarını ziyaret için her bayram gider olmuşlardı. Hazırlıklar tamamlanınca hep birlikte yola çıktılar.

Eskiden sadece kafilelerle çıkılan ve günlerce süren yolculuklar şimdi tek bir kişiyle bile çıkılıp saatler sonra varılacak kadar imkânlar gelişti. Mahir Beyler de bindikleri uçakla birkaç saat sonra varacakları yere gelmişlerdi. Uçaktan iner inmez soluğu şehir mezarlığında aldılar. Nurten Hanım, kız kardeşinin ve eşinin mezarındaki bitip sararmış otları görünce içi sızladı. Bir yandan eliyle otları temizlerken bir yandan da:

“Ah benim kadersiz kardeşim. Yakınlarda olsam seni böyle sahipsiz koyar mıydım hiç. Her hafta ziyaretine gelip güllük gülistanlığa çevirmez miydim yattığın yeri.” diye söylenerek ağlıyordu.

Mahir Bey, Nurten Hanım sızlanırken ayakta taştan farksız teyzesinin serzenişlerini dinleyen Umut'u kolunun altına aldı. Yaptığı bu hareketle ona sahipsiz olmadığı, onu en az annesi ve babası kadar seven insanların

olduğunu anlatmaya çalıştı. Neredeyse Umut'un yuzunu kaplayacak kadar iri eli ile yanağını okşarken ağladığını fark etti Umut'un. Umut duyduğu şefkatin sıcaklığıyla başını kaldırıp Mahir Bey'e bakarak, fısıltı halinde:

"Onları hatırlamıyorum bile ama çok özlediğimi hissediyorum Mahir enişte." dedi.

Hiç kimsenin fark etmediği bu olay Mahir Bey'in yüreğine kıymık gibi battı. Nurten Hanım otları temizliyor, Sıla ise getirdikleri suları annesinin ardından teyzesinin ve eniştesinin topraklarına döküyordu. Mahir Bey, Umut'a doğru dönerek usulca olduğu yere çömeldi. Umut'u omuzlarından tutup gözlerinin içine bakarak:

"Bak evlat! Artık her şeyin farkına varacak yaştasın. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama kabullenmek zorundasın. Belki onlar geri gelemeyecek ama biz onların yanına gideceğiz. şimdi değil belki ama bir gün mutlaka..."

Sonra bir süre sustu ve yeniden konuşmaya başladı:

"Hem yalnız değilsin ki sen. Bak teyzen var, Sıla var, ben varım. Biz senin aileniz. Benden sonra bu ailenin tek erkeği sensin. şimdi senden bana bir söz vermeni istiyorum. Bana bir şey olursa benden sonra bu ailenin erkeği olarak onları sana emanet ediyorum. Sahip çıkabilirsin onlara, değil mi?"

Mahir Bey'in amacı Umut'un kendisini aileden bir üye gibi görmesi ve sorumluluk alarak hayata daha sıkı bağlanabilmesiydi. Ve amacına ulaşmıştı. Umut o çocukluğun verdiği masumiyetle de göğsünü biraz daha dışarı çıkarıp, başını dikleştirerek:

"Sen hiç merak etme Mahir enişte. Onları hayatım boyunca, canım pahasına korurum." diye cevap verdi.

Mahir Bey aldığı bu cevaptan memnun, bir iki kez Umut'un sırtına vurup:

"Heyt be, aslanım benim!" diyerek güldü.

Günler geçip gidiyor, Umut ve Sila büyüyorlardı. Ne Nurten Hanım ne de Mahir Bey, Umut ile Sila arasında ayrım yapmadılar. İkisini de evlat bildiler ve kızılacaksa kızdılar,  v lecekse  vd ler. Sila ilk zamanlar Umut'u annesinden ziyade babasından çok kıskanıyordu. Çünkü babası, Umut erkek olduğu için o büyüdükçe annesinden çok ilgilenir olmuşt . Ama sonra o da bu duruma alıştı ve Umut'u en az onlar kadar çok sevdiğini fark etti.

Yazın gelişiyle havalar iyice ısınmıştı. Bugün karneler alınacak ve okullar yaz tatiline girecekti. Umut lise, Sila ise ortaokul son sınıf öğrencisiydi artık. Yine birlikte gittiler okula. Ama artık el ele dolaşarak değil daha çok tartışarak gitmeye başlamışlardı. Umut, Mahir eniştesine verdiği sözü fazla önemsemiş, Sila'yı esir almıştı  det . Konuştuğu arkadaşlarından, selam verdiği kişilere kadar karışıyor, Sila, "Sana ne?" diye  ıkıştığında, "Sen bana emanetsin kızım." diye cevap veriyordu. Ve yine karne için düştükleri okul yolunda birbirlerine girmiş, ağız dalaşı yaparak ilerliyorlardı. Umut suratım asmış söyleniyordu.

"Giydiğin elbiseye bak! Sanki karne almaya değil düğüne gidiyor."

Asık surattan yana Sila'nın da Umut'tan aşağı kalır yanı yoktu.

"Ne olmuş elbiseme? Hem bugün okulun son günü, herkes boyle gelecek, ne var yanı?"

Umut'un gözleri yürüdüğü yolları izlerken parmağını orta yere tehdit nidasında sallayarak, "Bak şimdiden söylüyorum. Orada sana takılan birini görürsem hiç düşünmeden dalarım!"

Sila gına gelmiş bir hareketle söylendi. "Yeter artık! Saçmalamaya başladın iyice!"

Umut hiç umursamaz bir hâlde, "Ne saçmalaması? Sen benim namusumsun bir kere. Seni koruyup kollamam lazım." dedi.

Sila daha fazla zıtlaşmak yerine, "İyi be, tamam. Ne yaparsan yap!" diyerek konuşmayı bitirdi.

İkisi ayrı okullarda okudukları için yol ayrımına varınca ayrı ayrı istikametlere doğru yürüdüler. Umut arkasına dönüp, "Karnemi alıp geliyorum." diyerek arkasına dahi bakmadan yürüyen Sila'ya alsa da almasa da ince mesajı gönderdi.

Birkaç saat sonra karneler alınmış, arkadaşlarla ve öğretmenlerle vedalaşmaya başlanmıştı. Umut dediği gibi karneden hemen sonra soluğu Sila'nın okulunda aldı. Sila'nın

sınıfta en samimi arkadaşı olan Hazal, Sıla ile fazla olan samimiyetin de etkisi ile Umut'a karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Bundan Sıla'ya bahsetmiş fakat Umut'a söylememesi için büyük yemin verdimişti. Sıla ise en yakın arkadaşının aptal olduğunu düşünerek, "Gün boyunca beni nasıl sinir ettiğini anlatıyorum ve sen bana o huysuza âşık olduğunu söylüyorsun. Deli misin kızım sen? Başka sevecek çocuk mu bulamadın da gittin bizim gıcığı buldun?" diye söylenip, arkadaşı Hazal ile dalga geçiyordu. Hazal, Sıla'nın bu alay edişlerine sessiz kalıyor fakat sevmekten de vazgeçmiyordu. Bugün Umut'u sınıflarında görünce ziyadesiyle heyecanlanmıştı. Ona kendini fark ettirmek için elinden geleni yapıyor fakat her şeyin farkında olan Umut onu görmezden geliyordu. Çünkü Umut flört gibi saçma durumlar içine girip sonra kendini kaptırmak, derslerinden geri kalmak ya da disipline gitmek, gurur incitici olaylara karışmak istemiyordu. Etrafında böyle olan bir sürü arkadaşına şahit olduğu için de daha hiç yaşamadan tecrübe kazanmış olarak kendini bu tür durumlardan ustaca uzak tutuyordu.

Umut ve Sıla okula giderken olduğu gibi dönerken de kavgaya tutuştular. Bu defa söylenen Sıla'ydı.

"Senin yüzünden bütün arkadaşlarıma rezil oldum. Ne o öyle beni kontrole gelir gibi?"

Umut hiç umursamaz cevap verdi. "Gibisi fazla canım. Zaten kontroldü."

Sıla, Umut böyle cevap verince daha çok çıldırdı. "Çocuk değilim artık! Kontrollük bir durumum da yok! Hem önce sen kendine bak!" diye çıkıştı.

Umut donup Sıla'ya, "Ne varmış bende?" diye sordu.

Sıla kendini aklamak istercesine, "Hazal'ı fark etmediğini söyleme bana! Kız seni deli gibi seviyor. Kim bilir kıza ne yaptın da kendine âşık ettin." deyiverdi. Hemen arkasından da Hazal'a verdiği büyük yemini hatırlayıp büyük bir pişmanlık hissetti ama artık iş işten geçmişti.

Umut bu beklemediği sözleri duyunca birden ciddileşti. Sonrasında ikisi de hiç konuşmadan bir süre öylece yuruduler. Sonra Umut konuşmaya başladı.

"Bak Sıla ben ne senin arkadaşına ne de başka bir kıza umut vermedim, vermem! Çünkü benim ideallerim var. Teyzemin söylediğine göre annem okumamı çok istiyormuş. Amir, memur gibi yakıştırmalar yapmak yerine kendi istediğim bir mesleği seçmemi ama illaki okumamı istiyormuş. Ben annemin bu isteğini yerde koymamak için elümden geleni yapıyorum. Ona yakışır bir evlat olmak için çabalıyorum ve beni ideallerimden alıkoyacak her şeyden titizlikle uzak duruyorum. Sana gelince... Öz olmasan da sen benim kız kardeşim sayılırsın. Birlikte büyüdük. Sen belki farkında değilsin ama teyzem ve eniştem seni bana emanet gordukları için bu kadar serbest duruyorlar. Ve ben onları hayal kırıklığına uğratmamak için seni takip et-

meye kendimi mecbur hissediyorum. Madem artık çocuk değilsin, bunu da anlayabilirsin." dedi.

Sıla, Umut'un bu açıklamasından sonra hiç konuşma dı. Çünkü bu durumdan ne kadar rahatsız olursa olsun ona hak vermişti.

Ellerinde karneleri ve aldıkları belgelerle yan yana fakat hiç konuşmadan yürümeye devam ettiler. Umut takdir belgesi almıştı. Sıla ise teşekkür... Mahir Bey ve Nurten Hanım bu belgelere pek aşına oldukları için yine değişik olmayan tepkilerle karşılanacaklardı. Mahir Bey her ikisini de yine alnından epecek ve her zaman olduğu gibi eşi Nurten Hanım'a dönüp, "Hanım bu akşam için yemek yapma. Bu akşam dışarıda yiyoruz. Çünkü kutlamamız gereken bir durum var." diyecekti. Umut ve Sıla bu geleneksel deti pekl bildikleri için Sıla az önceki tavırlarından eser kalmamış bir gülümsemeye Umut'a sordu:

"Akşam yemeğinde ne sipariş vermeyi düşünüyorsun? Ben bu defa balık yemeyi düşünüyorum."

Umut gülümsemesine mukabil cevap verdi:

"Solucan soslu kurbağa bacağı ile sümüklü bocek orbası."

Sıla suratını buruşturup elindeki antayla Umut'un omzuna omzuna indirirken, "Iyy sen ve şu iğrenç esprilerin... Ben de tam adamına soruyorum. Sayende iştah falan kalmadı." dedi.

Umut bir yandan gülerken bir yandan da Sıla'nın çanta darbelerinden kurtulmak için adımlarını hızlandırdı. Sıla hızla uzaklaşan Umut'un arkasından koşarak yetişmeye çalışıyordu.

"Kaçma gel buraya. O iğrenç menüden önce ara sıcak olarak benim çantamın tadına baktıracağım sana. Kaçma gel!"

İkisi de gülüşüyordu. Bu sırada evlerinin yakınına kadar gelmişlerdi. Birden sokağın içinde inleyen ve ikisinin de kahkahalarını boğazlarına dizen acı bir ambulans sesi duyuldu. İkisi aynı anda dönüp, acı acı çalan ambulansa baktılar. Ambulans yanlarından hızla geçip gitti. Önce ambulansın arkasına, sonra durumu anlamak için sokağa dökülen insanların yüzlerinde gezdirdiler gözlerini. Komşu kadınlardan biri üzgün bir çehreyle yanlarına yanaşıp:

"Mahir Kaptan rahatsızlanmış." dedi.

Umut ve Sıla aynı anda önce birbirlerine baktılar sonra da gerisin geri dönüp koşmaya başladılar. Sıla yan ağlamaklı Nurten Hanım'ı arayıp hangi hastaneye gittiklerini sordu. Sıla telefonda konuşurken Umut, yoldan geçen bir taksiyi çevirdi. Taksi yanlarına doğru yanaşınca hemen iki yandan atlayıp hastanenin yolunu tuttular.

Hastaneye vardıklarında Nurten Hanım'ı hastanenin koridorundaki bir oturağın üzerinde ağlar vaziyette buldular. Sıla hemen annesinin dizlerinin dibine eğilip

annesinin ellerini tutarak ağlamaklı bir hâlde, "Anne... Babamın nesi var?" diye sordu.

Hoşuna gitmeyecek bir cevabı duymaktan korkuyordu. Bu yüzden sesi kısık ve kesik kesik çıkmıştı. Annesi ağlamaktan kızarmış gözlerini kızının meraklı bakınan çehresinde gezdirdi. Gözlerini her kapayıp açışında yanakları yeni gözyaşlarıyla buluşuyordu. Mecalsiz sesiyle kızına ulaşmaya çalıştı.

"Kalp krizi dediler."

Umut bunu duyar duymaz arkasını dönüp duvarı yumrukladı. Sıla ise annesine sarılıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Hastane koridorlarında çaresiz bekleyişleri tam iki buçuk saat sürdü. Her gördükleri beyaz üniformalı görevliye hastalarının durumunu sordular ve sözleşmişçesine hepsinden aynı cevabı aldılar:

"Şimdilik bir şey söylemek mümkün değil."

Sabırla beklenen yıllanmış iki buçuk saatin ardından ameliyathaneden çıkan bir doktor yanlarına yaklaşıp, "Hastanın yakınları siz misiniz?" diye sordu.

Üçü de aynı anda, "Evet!" diye cevapladıktan sonra ardı ardına:

"Şimdi durumu nasıl?"

“Tehlikeyi atlattı mı?”

“Görebilir miyiz?” diye sordular.

Doktor, gözlerini aynı anda üçünün de yüzünde gezdirerek büyük bir soğukkanlılıkla cevap verdi.

“Hastanızı bütün müdahalelere rağmen maalesef kurtaramadık.”

Aynı anda hastanenin koridorlarında acı bir feryat yankılandı. Nurten Hanım olduğu yere yığılmıştı. Sıla ve Umut, hıçkırıklara boğulmuşken bir yandan da Nurten Hanım’ı yerden kaldırmaya, ayıltmaya çalışıyorlardı. Yardıma çağrılan birkaç görevli ile Nurten Hanım boş bir odaya alındı. Sonrasında üçüne de yaşadıkları büyük şoku atlatabilmeleri için birer sakinleştirici yapıldı.

Mahir Kaptan’ın ölümü mahallede dalga dalga yayıldı. Ölümünü duyan herkes büyük bir şaşkınlık ve üzüntüyle hastaneye akın etti.

Cenaze birkaç saat sonra morgdan yakınlarına teslim edilirken Nurten Hanım ancak birkaç komşu kadının desteğiyle ayakta durabiliyordu. Umut sessizce gözyaşları dökerken, Sıla’nın “Babam!” diye başlayan ağıtları yürekleri yakıyordu. Nurten Hanım ne ağlayabiliyor ne de konuşabiliyordu. Yaşadığı büyük şokun etkisiyle, mecalsiz boş bakışlarla etrafına bakınıyordu.

Cenaze toprağa verildikten sonra eve geçildiğinde evin içi mahşer yerini andırıyordu. Sürekli değişen insan seli onları bu zor günde yalnız bırakmamak içindi.

Etrafa anlamsız, boş bakan Nurten Hanım'ın gözü bir an çaprazındaki Mahir Bey'in koltuğunda bekledi. O an gözleri doldu geldi ve dili çözöldü.

"Daha bu sabah tam şurada oturmuş gazetesini okuyordu. Çocuklar karne için okula gittiğinde akşam için program yapmaya başlamıştı. Şimdi o toprağın altında öyle mi?"

Annesinin sesini işiten Sıla kurumuş göz pınarlarıyla annesine sarıldı. Ağlamaktan helak olmuş, saçları dağılmıştı. Anne kız birbirlerine sıkı sıkıya sarılıp bu pek çetin olan acıyı sindirmeye, dindirmeye çalıştılar. Umut, erkeklerle dışarıda, kapının önünde oturuyordu. Onun da içeridekilerden bir farkı yoktu. Daha bu sabah Mahir eniştesiyle nasıl şakalaştığını, "Gerek yok enişte" demesine rağmen eniştesinin "Sen bana karşı mı geliyorsun?" diyerek zorla cebine sokuşturduğu harçlığı, babasının yokluğunu aratmamak için nasıl çabaladığını hatırlayıp kahroluyordu. Hiç kimsenin beklemediği bu ani ölüm, bir karabasan gibi evin üstüne çökmüş, bütün aile üyelerinin kolunu kanadını kırmıştı.

Ölümün acısı elbette hemen geçmiyordu, belki de hiç geçmeyecekti. Ancak zamanla daha az hissediliyordu. Bugün Mahir Bey'in ölümünün üzerinden tam iki yıl geçmişti. Bedenen ölse de ruhen hâlâ yüreklerde yaşamaya devam ediyordu.

Mahir Bey'in ölüm yıldönümü dolayısıyla mutfakta hummalı bir çalışma vardı. Nurten Hanım mutfakta kocasının mevlidi için yemek hazırlarken bir yandan da o kara günü anımsayıp ağlıyordu. O anlarda yaşadığı büyük şokun etkisiyle hafızası sisler arkasındayken şimdi her şeyi ayrıntılı olarak hatırlıyordu. Bir yandan ocak başında kazanı karıştırırken bir yandan da yardım için gelen komşu kadınlara o günü anlatıyordu ağlayarak.

"O gün pek bir keyifsizdi. Oturduğu yerde dalıp dalıp gidiyordu. 'Hayırdır bir şey mi oldu?' diye sordum. 'Yok, sadece biraz halsiz hissediyorum kendimi.' dedi. Ben de, 'Ah, sen yine grip olacaksın. Hiç dikkat etmiyorsun ki kendine. Artık yirmilik delikanlı değilsin, yaşılanıyoruz Mahir Bey.' diye söylenerek mutfğa gittim. Gribe yakalandığını da hazırlayıp içirdiğim bir karışım vardı, ondan yapmaya başladım. Bir yandan da o salonda ben mutfakta konuş

maya devam ediyorduk. Sonra rahmetlinin öleceği içine doğmuş gibi durup dururken, 'Hayırlısıyla şu çocukların mürüvvetlerini de bir görseydik.' dedi. Öyle deyince ben de gülererek, 'Daha neler Mahir Bey, o dediğine daha çok var. Önce hayırlısıyla okullarını bitirsinler, bir iş gücüne başına geçsinler, o dediğin de vakti deldiğinde olur inşallah.' dedim. Elimde fincanla salona döndüğümde, o koca adam oturduğu koltukta iki büklüm, sol kolunu tutmuş uğulduyor. Ambulansı nasıl çağırdığımı hatırlamıyorum bile... O koca, heybetli çınar devrildi gitti işte."

Komşu kadınlar Nurten Hanım'ı teselli için birkaç söz söylediler. Oysa yürekteki yangının birkaç teselli sözüyle sönmeyecek kadar büyük olduğunu çok iyi biliyorlardı.

Öğlen vakti Umut ve Sıla okuldan geldiler. Sıla annesine yardım ederken, Umut evin tek erkeği olarak erkeklerin bölümünde mevlit için gelen ve çoğunluğu yaşlılardan oluşan misafirlerle ilgilendi. Yemekler dağıtıldı, Kur'an okundu, dualar edildi. Sonra mevlit ahalisi, "Allah kabul etsin." sözleriyle bir bir evden ayrılmaya başladılar. En sona kalan samimi birkaç komşu da evi toparlamada yardım ettikten sonra vedalaşıp evlerinin yolunu tuttular.

Anıların tazelenmesiyle evin içi pek bir sessizdi. Nurten Hanım, "Yemekler dolapta çocuklar. Acıkırsanız ısıtıp yersiniz." diyerek erkenden odasına çekildi.

Salon birden daha derin bir sessizliğe büründü. Umut elleri cebinde, salon penceresinden dışarıyı izliyordu. Sila oturduğu koltuğa gömülmüş hâlde derin düşüncelere dalmıştı. Bir muddet sonra Umut arkasını dönüp Sila'ya baktı. Sila'yı derin düşüncelere dalmış vaziyette görünce sessizce gelip yanına oturdu. Sila, Umut'u ancak yanına otururken fark edebildi. Uykudan uyandırılmış gibi dönüp şaşkın, Umut'un yüzüne baktı. Umut bu şaşkın göz-
lere hafifçe gülümsedi. Sila, Umut'un gözlerine bakarak:

"Hatırlıyor musun?" diye konuşmaya başladı. "Hani bir gün ailecek lunaparka gitmiştik. İkimiz de daha küçüktük. Babam ikimiz için bütün oyuncaklara bilet almıştı. Çılgınlar gibi, birinden inip diğerine koşuyorduk. Annemle babam peşimizden hızımıza yetişmeye çalışıyordu."

Durdu, gözlerini yere indirdi. Yanağına inen iki damla gözyaşını elinin tersiyle silerken gülümsemeye çalıştı ve devam etti.

"Sonra sen koşarken birden düştün. Daha dün olmuş gibi aklımda. Dizin kanamıştı. Babam seni kucağına aldı, yarana pansuman yaptı ve ağlamaman için o gün sana kocaman oyuncak bir araba aldı..."

Yine durdu. Durmadan akan gözyaşları bu defa da burnunun akmasına sebep olmuştu. Bu defa da pasaklı küçük kız çocukları gibi koluna burnunu siliştirdi. Umut,

gözlerinde hüznü, sessizce dinlemeye devam etti. Sıla başını kaldırıp tekrar Umut'un yüzüne baktı. Gözlerinden sel gibi yaşlar dökülmeye devam ederken dudakları inadına gülümsedi.

"Sonra karnım ağrıyor diye tutturmuştum da erkenden eve dönmek zorunda kalmıştık. Hatta o gece babamı sabaha kadar başımda bekletmişim. Hatırladın mı?" diye sordu.

Umut sadece hatırladım babında gözlerini yavaşça kapayıp açtı. Sıla yine gözlerinin aksine gülümseyerek devam etti.

"Ben o gün karnım ağrıyor diye yalan söylemişim Umut."

Umut'un yüzünde tek bir değişim belirtisi yoktu. Sıla devam etti.

"Çünkü o gece babamı senden çok kıskanmışım. İstedim ki seninle ilgilendiği gibi benimle de ilgilensin."

İtirafın sonunda Umut hafif bir gülümsemeyle, "Biliyorum... Hatta teyzemle eniştem de numara yaptığını biliyorlardı." dedi. "Sen de şunu bil! Baban bizi birbirimizden hiç ayırmadı. Belki de içinden seni benden daha çok sevdi. Nihayetinde sen onun öz evladıydım, bense sadece eşinin yetim yeğeni..."

Sıla yine ağlamaklı konuşmaya başladı.

"Şimdi hayatta olsaydı... Yine oğlum deyip sana sarılısaydı... Dünyanın en büyük arabasını alsaydı sana... Vallahi kıskanmazdım. Karnım ağrıyor deyip üzmezdim onu. Yeter ki yanımızda olsaydı. Yine seninle paylaşmaya hazırım babamı. Yeter ki..."

Sözün burasında acı acı yutkundu. Sözün sonunu getiremeden hıçkırıklara boğulup ağlamaya başladı. Umut, Sıla'nın bu perişan hâlini görünce içi parçalandı. Onu göğsüne yaslayarak bağrına bastı. Sıla, Umut'un göğsünün üstünde hıçkırarak ağlamaya devam ederken kesik kesik konuştu.

"O'nu çok özledim Umut. Şimdi daha iyi anlıyorum seni."

Umut hiçbir şey söylemedi... Söyleyemedi. Her zaman olduğu gibi gözyaşlarını içine akıttı. O hayatın ne kadar acımasız olduğunu yıllar önce öğrenmiş ve çoktan vazgeçmişti ağlamaktan.

*A*h ölenler...

Unutulmasalar da bir gün daha az hatırlanmaya mahkûmlar.

Zaman acının en büyük ilacıymış. Yaraların kabuk bağlayıp iyileşmesi için lazım olan tek şey... O kabuk bağlayan yaralar ne kadar iyileşirse iyileşsin, geride iz bırakıyordu elbette. Dokununca artık acımayan ama baktıkça bir zamanlar nasıl acıdığını hatırlatan izler...

Nurten Hanım mutfaktan salona doğru seslendi:

"Hâlâ hazırlanamadınız mı uyuşuklar? Kahvaltı hazır! Çay soğumasın çabuk olun!"

Mutfağa ilk giren Umut oldu. O artık 17 yaşında bir delikanlıydı. Ergenliğin verdiği hormonal değişikliklerle boyu birden uzamış, sesi kalınlaşmış, sakalı bıyığına karışmıştı.

Masanın üzerindeki dereotlu omletleri görünce, "Oo, Nurten Sultan yine maharetini konuşturmuş." dedi ve masaya oturmadan eline aldığı ekmeği bölerek atıştır-maya başladı.

Nurten Hanım onun bu hâline bakarak, "Otur da ye be oğlum. Arkandan kovalayan mı var?" diye söylendi.

Umut, ağzına tıkadığı lokmayı yutmaya çalışırken cevap verdi.

"Oturamam teyze. İlk ders Asimetrik'in ... Derse iki dakika geç kalsak sınıfa almıyor adam."

Nurten Hanım ocağın üzerinden aldığı çaydanlıkla Umut'un bardağını doldururken gülererek, "A ... Asimetrik mi? O ne biçim isim öyle?" dedi.

Umut, Nurten Hanım'ın doldurduğu çaya alelacele şeker atıp karıştırırken cevap verdi.

"Asimetrik adı değil lakabı teyze. Adam bir garip yürüyor diye bu lakabı takmışlar adama."

"Sizin bu yaptığınız çok ayıp ama! Öğretmenlerinize lakap mı takıyorsunuz? Ayıptır, günahtır oğlum. Öyle demeyin."

Umut elindeki çay bardağını fazla sıcak olduğu için hüpleterek içti.

"Ben takmadım ki. Herkes öyle diyor diye ben de diyorum o kadar." diye cevap verdi.

Umut bu yıl lise son sınıf olmuştu. Derslerinde gayet başarılı, öğretmenlerin gözbebeği idi. Hedefi tarih bölü-

münü bitirerek tarih öğretmeni olmaktı. En büyük hayali ise tarih öğretmeni olduğunda eski uygarlıklara ev sahipliği yapan Elazığ, Mardin, Şanlıurfa gibi şehirlerdeki tarihi yerleri gezmekti. Tarihe olan bu büyük hayranlığının sebebi şüphesiz tarih öğretmeninden kaynaklanıyordu. Öğretmeni Muzaffer Bey tarihi öyle güzel anlatıyordu ki sanki öğrencileri ile birlikte o anları tekrar yaşıyorlardı.

Nurten Hanım çayları doldurduktan sonra çaydanlığı tekrar yerine bırakırken konuyla pek alakasız söylendi.

“Bu Sıla hâlâ ne yapıyor Allah aşkına. Biri geldi masaya oturtamıyoruz, biri hiç yok ortada. Allah’ım sen benim aklıma mukayyet ol.”

Umut hâlâ lokmaları hızla ağzına tepiştermeye devam ederken, “Kesin yine aynasıyla muhabbete dalmıştır.” deyip güldü.

Tam o sırada mutfak kapısından saç başı dağınık, yarı uykulu hâlde Sıla içeri girdi ve asık bir surat ifadesiyle Umut’a, “Seni duydum!” dedi.

Uykunun verdiği sersemlikle dengersiz yürüyüşlerle masanın başına kadar gelip yerine oturdu.

Umut, Sıla’nın bu hâlini görünce gülerek, “Duyduğuna emin misin? Çünkü uyurgezerler duymaz diye biliyorum ben.” diye takıldı.

Sıla açmakta zorlandığı gözleriyle Umut'a bakıp, "İşte şimdi uyandım. Zira esprin üzerimde soğuk duş etkisi yarattı." diye cevap verdi.

Bunun üzerine Umut, "Uyuz!" diyerek Sıla'nın saçını çekti.

Sıla anında, "Gıcık!" deyip Umut'un omzuna bir tane yapıştırarak karşılık verdi.

Nurten Hanım araya girdi. "Sabah sabah yeter ama aaa! Kazık kadar oldunuz ama hâlâ çocuk gibi davranıyorsunuz."

Sonra masada sersem sepelek oturan Sıla'ya dönüp, "Umut haksız değil ki şu hâline bak! Hadi bu çocuk bu yıl üniversite sınavlarına katılacak, ders çalıştığı için geç yatıp uyanamıyor. Peki, sana ne oluyor? Ama ben biliyorum sebebini. O facebook mudur bir de twetter midir nedir hep o zıkkımların yüzünden! Gecenin bir yarısına kadar uyumayıp onlarla uğraşıyorsun. Bir de şarkıcı öğretmenler var castın mıdır custun mudur, direksiyon mudur el freni midir, gecenin bir saatine kadar hep onları dinleyip duruyorsun. Sonra da sabahları böyle kafası koparılmış sersem tavuk gibi dolanırsın işte."

Umut teyzesinin bu sözlerine dayanamayıp kahkahayı patlattı. Sıla bozulmuş, surat asıyordu. Nurten Hanım şefkatin verdiği yufka yüreklilikle hafif gülümseyerek devam etti:

“Surat asmayı bırak da yemeye bak. Yoksa okula geç kalacaksın sersem tavuğum.”

Sıla annesinin yumuşamasını fırsat bilip oturduğu yerden kolunun altına giriverdi ve bütün şirinliğiyle, “Bana harçlık versene Nurten Sultan.” deyip göz kırptırarak gülümsedi.

Nurten Hamm yarı şaşkın, “Şuna bak! Sevimli de gelmiyor, hemen şımardı. Ne harçlığıymış bu? Daha dün vermedim mi ben sana?” diye sordu.

Sıla sanki bir çocuk gibi sadece, “Ya ama yaa!” diye mızızlandı.

Nurten Hanım pes edip, “Ay tamam, tamam!” diyerek ninelerimizden beri süregelen göğüs bankadan cüzdanını çıkardı.

Sıla’nın birden gözleri parladı. Ellerini ovuşturarak annesinin cüzdanından para çıkarmasını bekledi. Nurten Hanım cüzdanın içini göstermemeye dikkat ederek para çıkarıp Sıla’ya uzattı.

Sıla, annesinin uzattığı parayı görünce dudak büke- rek, “Hıı!” diye bir ses çıkardı.

Nurten Hanım kızının yüzündeki ifadeyi görünce, “Ay beğenmiyorsan geri ver Sıla, hiç uğraşamam seninle. Zaten babandan kalan maaş kıt kanaat ancak yetiyor.” diyerek elindeki paraya uzandı.

Sıla aynı anda elindeki parayı geri çekip, "Aşk olsun, öyle bir şey diyen mi oldu Nurten Sultan?" dedi.

Sonrasında yine muzırca dudak bükerek, "Hiç yoktan iyidir." deyip gülümsedi.

Bu arada bardağından son çayını yudumlayan Umut, masanın kenarına bıraktığı kitaplarını kucığına alıp, "Hadi millet ben kaçtım." dedi. Kolunun altında kitaplarla ilerleyip teyzesini başından öptü.

Nurten Hanım alelacele kapattığı cüzdanın ağzını yeniden açmaya çalışırken, "Ay dur oğlum, sana da harçlık vereyim." dedi.

Umut, "Hiç gerek yok teyzeciğim, bende var." diye cevap verdi.

Sonra Sıla'nın arkasından bir tutam saçını tutup aşağı doğru çekti ve aynı hızla mutfak kapısına doğru yürüdü. Sıla hızla arkasına dönüp elini attı ama eli kıl payı boşluğa savruldu. Arkasından, "Moloz!" dedi.

Umut mutfak kapısından çıkarken arkasına bakıp gülümseyerek, "Kokoş!" diye karşılık verdi ve çıktı.

Sıla arkasından, "Kütük!" diye bağırdı.

Bir süre sonra dış kapının açılıp kapanma sesi duyuldu. Sıla, Umut'un gittiğini anlayınca kahvaltısına kaldığı yerden devam etti.

Nurten Hanım, "Hadi kızım okula geç kalmıyor musun sen?" diye sordu.

"Hayır, İlk ders boş."

"İyi o hâlde, kahvaltını iyice yap öyle çık. Ben bugün Sabuha Hanımlara güne gideceğim. Hazırlanmam lazım. Masayı da bir zahmet sen toplayiver. Hadi benim akıllı kızım." deyip kalktı.

Nurten Hanım mutfak kapısından çıkarken Sıla arkasından bir acıların çocuğu bakışı attı. Sıla artık liseli bir kızdı. Zayıf, uzun boyu, kahverengi gözleri, uzun, düz kumral saçları vardı. Annesinden ziyade babasına benziyordu. Bu yüzden yaşına göre biraz daha genç irisiydi. O artık bir genç kızdı. Güzel bir genç kız ...

Akşamüzeri yine bütün aile üyeleri evdeydi. Yemekten sonra Umut salondaki masada ders çalışırken Sıla televizyon izliyordu. Nurten Hanım mutfakta, akşam yemeğinin bulaşıklarını makineye diziyordu. Herkes kendi hâlinde vakit geçirdiği için, evin içi pek bir sessiz kalmıştı. Nurten Hanım mutfaktaki işini bitirdikten sonra mutfaktan hole geçip sessizce kızının odasına süzüldü. Kızının dizüstü bilgisayarını ve birçok sanatçıya ait DVD'lerini kucagina topladı. Yine aynı sessizlikte odadan çıkıyordu ki tam çaprazında televizyonun karşısında oturan kızı holde kendisini fark etti. Hızla elindeki kumandayı yan tarafına bıraktı.

"Hayır anne, bunu bana yapamazsın!" deyip yerinden fırladı.

Nurten Hanım kendisine doğru hızla gelen kızını görünce, "Umut yakala!" diye bağırdı.

Hemen kapının yanındaki masanın başında oturan Umut, teyzesinin bu sözleriyle ani bir refleksle ayağa kalkıp tam yanından geçmekte olan kuzeni Sıla'yı yakaladı.

Sıla, Umut'un kollarından kurtulmak için çabalarken, "Ya anne yaa, çok kötüsün!" diye söyleniyordu.

Nurten Hanım, kızının sözlerini duymazdan gelerek Umut'a, "Ben bunları saklayıp gelene kadar sakın bırakma!" diye talimat verdi.

Umut gülerek, "Tamam teyze, sen merak etme. Aman iyi yerlere sakla, bulamasın." diye cevap verdi.

Umut kurtulmaya çalışan Sıla'yı kollarında zapt etmeye çalışıyordu. O an elinin altında yumuşak bir dolgunluk hissetti. Birden bir garip oldu. Hemen elini çekti. Bir an... Küçükük bir an olan bu olay ona tarifi imkânsız bir haz verdi. Aynı anda bütün vücudu bu tarifi imkânsız hazzın etkisiyle dalga dalga titredi. Sonra kendini topladı ve hissettiği hazzın utancıyla kollarını açiverdi. Sıla hiç beklemediği bu hareket karşısında birden boşlukta kalınca dengesini sağlayamadı ve yere kapaklandı. Düştüğü yerden dönüp Umut'a baktı.

“Pis moloz!” deyip ayağa kalkarak annesinin arkasından koştu.

Umut o sıralarda Sıla'nın söylediklerini duymuyordu. Haletiruhiyesi karmakarışık, öylece kalakalmıştı. Yüzü kireç gibi olmuştu.

Sıla bütün hızıyla koştu koşmasına da Nurten Hanım çoktan odasına girmiş ve kapısını kilitlemişti bile. Sıla kapıda annesine yalvarıyordu.

“Nurten Sultan yapma bunu kızına. Hadi aç kapıyı. Hadi, lütfecen!”

Umut hâlâ salonda, ayakta, bir heykelden farksız, gözü boşlukta bekliyordu. Bir anlık duyduğu his bir anda bütün benliğini ele geçirmişti. Duyduğu haz ve utanç ile allak bullak olmuştu. O şimdi büyük ve çetin bir imtihana maruz kalmış fakat daha çetin bir sınavın eşliğinde olduğunun farkında bile olmadan, çelişen duygularla öylece kalakalmıştı.

Güneş, denizin üzerine bıraktığı kızılılık ile batmaya hazırlanıyordu. Hava kararmaya yakın, denizin üzerinde uçuşan martılar daha bir telaşlıydı sanki. Denizin ortasında bir o yana bir bu yana sefer yapan vapurların arada duyulan düdük sesleri şehre hâkim oluyordu. Şehirde yine hummalı bir akşam telaşı vardı.

Hava karardığında telaşın yerini bir dinginlik aldı. Deniz sakin, rüzgâr hafif, mevsim sonbahar... Akşamüstü telaşının yerini balkonlarda şingırdayan çaylar, keyifle höpürdetilen kahveler almıştı.

Nurten Hanım oturduğu koltukta kendisi için yaptığı şalı örerken, Sıla hemen dizinin dibine oturmuş annesine yalvarıyordu.

"Tamam, yaptım bir hata ama şimdi inan çok pişmanım. Bir daha asla gece yarılara kadar bilgisayarda, sosyal medyada vakit geçirmeyeceğim, söz! Annelerin en güzeli, laptopumu nereye sakladıysan söyle hadi! Hem önümüzdeki hafta tarihten yazılımız var, internette araştırma yapmam lazım. Hadi Nurten Sultan, inat etme de ver artık şu laptopu!"

Nurten Hanım kızını duymazdan gelerek örgüsünü örmeye devam ediyordu. Yakarışlar devam edince umursamaz bir eda ile Umut'a dönüp sordu:

"Sen ne diyorsun Umut? Sence almış mıdır dersini?"

Umut yine salondaki masa başında, önüne serdiği bir yığın kitabın içine gömülmüştü. Adını duyunca uykudan uyanır gibi irkilerek dönüp teyzesine baktı. Sonra durumu anlayıp:

"Almış gibi görünüyor. Bence bir şans daha ver teyze." diye cevap verdi ve tekrar gözlerini önündeki kitaba çevirdi.

Nurten Hanım, ciğerci kedisi gibi eteğinde dolaşan kızına baktı. Sıla en masum hâlini takınarak annesine şirirlik yapıyordu. Kısa bir süre düşündü. Sonra elindeki örgüyü kenara bırakırken:

"İyi tamam bir şans daha verelim bakalım." dedi.

Sıla duyduğu bu söz üzerine sevinçle annesinin boynuna atıldı.

"Annelerin bitanesisin sen Nurten Sultan."

Nurten Hanım, Sıla'nın kollarından kurtulmaya çalışarak:

"Hemen şımarma deli kız!" dedi ve işaret parmağını sallayarak devam etti. "Bak, bu son şansın ona göre!"

Sıla uslu bir çocuk gibi, "Tamam, bu son şansımı en iyi şekilde değerlendireceğime emin olabilirsin Nurten Sultan." dedi.

Nurten Hanım yatak odasına doğru yürürken Sıla da arkasından annesini takip ediyordu. Nurten Hanım dönüp Sıla'ya eliyle dur işareti yaptı.

"Sen burada bekle! Ben alır gelirim. Her ihtimale karşı sakladığım yeri öğrenme." dedi.

Sıla dudak bükerek, "Peki." dedi.

Nurten Hanım yatak odasına doğru ilerlerken Sıla dönüp Umut'a baktı. Umut olaylara karşı ilgisiz önündeki kitaba dalmış görünüyordu. Sıla annesini ikna etmekte büyük rol oynadığı için koşup Umut'a sırtından sarıldı.

"Uyuz'un tekisin ama yine de seni seviyorum. Sen öyle söylemesen annem hayatta bu kadar çabuk ikna olmazdı. Teşekkür ederim Umut." dedi.

Umut hiç beklemediği anda gelen bu fazla samimi sevgi gösterisi ile birden afalladı. Sıla'nın sıcak vücudunu, vücudunun üstünde hissetti. Kokusu burnuna kadar erişince bu his ona o günkü duygularını yeniden depreştirdi. Sıla'yı kendisinden uzaklaştırmak ister gibi silkeleni.

“Hemen sakız gibi yapışma be! Hem ben senin için değil teyzemin iyiliği için öyle söyledim. Bir haftadır kadıncağızın başının etini yedin.” diye çıkıştı.

Sıla, Umut’un hareketiyle geriye doğru sendelerken, gözlerini kısıarak, “Bütün sözlerimi geri aldım. Kütük!” dedi.

Umut başını dahi kaldırıp bakmadan, “Pasaklı ko-koş!” diye cevap verdi.

Bu arada Nurten Hanım elinde laptop ile tekrar salona dönmüştü. Sıla, Nurten Hanım’ı ve elindeki laptopu görünce Umut’la atışmasını unutmuştu bile. Koşarak annesinin elinden laptopunu aldı.

Nurten Hamm elinden laptopu alıp, ağzı kulaklarında, koşar adımlarla odasının yolunu tutan kızını arkasından bir defa daha uyardı.

“Anlaşmayı unutma!”

Gecenin bir vakti herkes odasına çekilmişti. Sessizlik evin içinde kol geziyordu. Vakit epeyce geç olmasına rağmen Umut yatağının üzerinde, bir kolunu başının altına almış tavanı izliyordu. Son zamanlarda kendisinde olan değişikliğe anlam veremiyor, Sıla ile yakınlaştığında vücudu o şekilde tepki verdiği için kendisine içten içe kıızıyordu. Kendisine söz geçiremediği için iradesini zayıf görüyor ve bu yüzden kendince çareler arıyordu. Sıla öz

kardeşi değildi fakat birlikte büyümüşlerdi. Okula giderken elini tutup etrafındakilere kız kardeşim diye tanıttığı kuzenine şimdi başka türlü bakabilir miydi hiç? Üstelik kendisini büyüten eniştesinin ona emanetiydi. Şimdi nasıl başka gözle bakabilirdi ona. Hayır, hayır kendine gelmeliydi. En kısa zamanda bu saçma duygulardan kurtulup eski hâline dönmeliydi. İsterse başarabilirdi. Bu zamana kadar öyle değil miydi zaten. Elbet yine öyle olabilirdi. Gerekirse mesafe koyardı araya. Eskisi gibi samimi olmamaya çalışırdı. Bir süre soğuk davranırdı. Buna mecburdu. Bu durumu aşmalıydı. Aşmalıydı...

Aklı ile istem dışı oluşan bu duyguların arasında bo-calayarak uykuya daldı.

Hafta sonu güzel, güneşli bir sabaha uyandı Balat ahalisi. Sahil kenarında emektar simitçiler, ayakkabı boyacıları ve çeşitli seyyar satıcılar yine ekmeklerinin peşindeydi.

Nurten Hanımların evinde düğün telaşı vardı. Samimi komşularından Ayten Hanım oğlunu evlendiriyordu.

Sıla odasından annesine selendi:

“Anne! Sarı küpemin eşini bulamıyorum.”

Nurten Hanım yarı kızgın yarı telaşlı kendi odasından Sila’yı yanıtladı:

“Ay, Allah aşkına Sila! Ben senin küpenin bekçisi miyim? İyi bak oralara!”

“Off, tamam yaa!”

“Anneye of denmez!” diye uyardı Nurten Hanım.

Umut çoktan hazırlanmış, salonda onları bekliyordu. Saatine baktı ve hole doğru, “Geç kalıyoruz!” diye seslendi.

Nurten Hanım aceleci bir tavırla başörtüsünü çenesinin altından düğümlerken, “Geldik, geldik” diye cevapladı ve aynı anda salon kapısında görüldü.

Sıla hâlâ odasından çıkmamıştı.

Nurten Hanım, Umut'a, "Saat kaç?" diye sordu.

"On ikiye geliyor." cevabını alınca telaşlı bir tavırla "Ay daha karşıya geçeceğiz. Böyle giderse hayatta yetişemeyiz. Ayıp olacak kadıncağıza." diye söylenerek, çantasını koluna taktığı gibi tekrar hole çıkıp dış kapıya yöneldi. Kapıdan çıkarken Sıla'nın odasına doğru seslenmeyi de unutmadı.

"Sıla, hadi geç kalıyoruz!"

Sıla az sonra odasından koşar adımlarla çıkıp dış kapıda göründü.

"Tamam, geldim." diye cevap verdi.

O sırada eğilmiş ayakkabısını giyen Umut başını kaldırıp Sıla'ya baktı ve bir daha bakışlarını yere indiremedi. Sıla'nın üzerinde askısız, kol altı, uzunluğu diz üstünde kalan bir elbise vardı. Elbise dar olduğu için de bütün vücut hatları ortaya çıkmıştı.

Umut'un gözleri Sıla'nın üzerinde dolaşırken, nasıl davranacağını kestiremedi.

"Sıla, bu nasıl elbise?" diye sordu.

Sıla umursamaz bir tavırla ayakkabısını giyerken "Nesi varmış elbisenin?" diye cevap verdi.

"Doğru söylüyorsun. Elbisenin bir şeyi olması için önce ortada bir elbise olması lazım." dedi.

Nurten Hanım, Sıla'ya, "O kadar sana giyme dedim değil mi? Bak kızacağın adımı gibi biliyordum ben." diyerek söze karıştı.

Sıla önce annesi Nurten Hanım'a sonra Umut'a bakıp, sitemlice, "Bana çocukmuşum gibi davranmaktan vazgeçin artık. Ben büyüdüm ve bırakın bundan sonra ne giyeceğime ben karar vereyim." dedi.

Umut, "Olmaz öyle şey, git çıkar onu!" diyerek Sıla'ya tersledi.

Az önce büyüdüm diye sitem eden Sıla, Umut'un tavrını üzerine annesine dönerek, "Ya anne yaa! Şu Umut'a bir şey söyle! Karışmasın artık bana!" diye mızımlandı.

Umut kızgın bir ifadeyle, "Bak hâlâ ne diyor!" dedi.

Nurten Hanım fısıldayarak, "Yeter artık didişmeyi kesin! Sayenizde apartman şenlendi." dedi ve sonra Umut'a dönerek, "Oğlum bu seferlik böyle gıdıversin. Zaten geç kaldık, değişmesini bekleyecek vakit yok." diye devam etti.

Nurten Hanım'ın sözleri üzerine Umut çaresiz kabul etmek zorunda kaldı fakat merdivenden inerken Sıla'ya işaret parmağını tehditkâr bir tavırla sallayıp, "Seninle dönünce görüşeceğiz." demeyi ihmal etmedi.

Sıla ise sadece galip gelen komutan edasında gulümseyerek dil çıkardı.

Nurten Hanım dinini pek bilmeyen bir kadındı. Küçük yaşta hem yetim hem öksüz kalınca, kendini sadece karınlarını doyurmakla mukellef kıldıkları bir akraba ortamında büyümüştü. Ona göre doğru ve yanlışlar çok tırkıydı. Başına eşarp alan fakat aynı anda kolu kısa bluz ve ayak bileğinin üstünde etek giyebilen biriydi. Kendisi başını örter fakat akil balığ çağdaki kızına başını ört demezdi. Gittiği tek toplantı altın günleriydi. Kahve falına bakar, orucun ilk günü bütün mahalleli ile orucunu sirke ve ekmele açmak için 'Oruç Baba'ya gider; çok istediği bir şey olsun isterse "Telli Baba'sına adak adayarak Fatıha okurdu. Öyle ki o okuduğu Fatıha'da, "İyyâkena'budü ve İyyâkeneste'in" ayetinde, "Ancak sana kulluk ederiz ve ancak senden yardım dileriz." dediğini dahi bilmezdi.

Nurten Hanım etrafında gördüklerini uyguluyor ve bunların doğruluğunu ya da yanlışlığını hiç sorgulamadan kabulleniyordu. Böylece İslam'dan uzak bir nesil, bu cahil insanların ellerinde yetişmiş oluyordu.

Salona vardıklarında düğün yeni başlamıştı. Kapıda Avten Hanım karşılayıp onlara yer gösterdi. Gösterilen vere oturan Nurten Hanım, Sıla ve Umut herkes gibi oynayanları izlemeye kovuldu. 'Her köyün mutlaka bir delisi olur.' sözü misali her düğünde de kendini ön plana

çıkartıp rezil olmayı göze alan birkaç kişi mutlaka çıkıyordu. İşte bunlara örnek iki kişi kendilerinden geçmiş bir vaziyette pistte kendilerince bütün hünelerini gösteriyorlardı.

Sıla hemen yanı başında oturan Umut'un kulağına pistteki kendinden geçmiş kişileri işaret edip güldü.

"Bence bu, toplumda baskı altındaki bireylerin içindeki isyanın dışa vurumu. Yani bir nevi protesto... Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz Umut Bey?" dedi.

Umut büyük bir ciddiyetle, "Ben sadece 'Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi' diyorum efendim." diye cevap verdi.

Birlikte güleştüler. Evdeki didişmeden eser yoktu şimdi. Sıla, Umut'un kulağına eğilip konuştuğu nefesi Umut'un boynuna vurmaya, kokusu genzinde gezinmeye başladı. Umut yine bir tuhaf olduğunu hissetti.

Sıla konuşmaya devam ederken ani bir hareketle oturduğu sandalyeden kalkarak, "Bunaldım. Ben bir hava alıp geleyim." dedi.

Sıla, bir anda oturduğu yerden ayaklanan Umut'a şaşkın şaşkın bakındı fakat üstünde durmadı.

Umut kendini yokladı. Ne oluyordu böyle? Neden Sıla ile yakınlaştığında bir tuhaf oluyordu? Neydi bu vücudu-

na hükmeden duygunun adı? Kapının kenarında, elleri cebinde, ayakta beklerken aklından geçen bunlardı.

Birden aşına olduğu bir sesin adını zikretmesiyle kendine geldi.

"Oo, Umutcuğum, hoş geldin!"

Bu, damadın erkek kardeşi Mert idi.

"Hoş buldum Mert, hayırlı olsun." diyerek kendisine uzanan ele karşılık verip tokalaştı.

Bu sırada içerde oturmuş annesiyle düğünü izleyen Sıla'yı düğün sahiplerinden Ayten Hanım'ın kızı Serap oyuna kaldırmaya çalışıyordu.

Sıla önce, "Bilmem ki..." diye bir iki nazlandı, sonra daha fazla dayanamayıp Serap ile birlikte piste oynamaya çıktı.

Onlar pistte oynayadururken Umut tekrar içeri girdi. Pistte oynayan Sıla'yı görünce yanından kalktığı ve kendinden uzaklaştığı için kendini rahatlamış hissederek yerine oturdu. Sıla pistte oynarken, bütün vücut kıvrımları gözler önündeydi. Vücut hatları yaptığı kıvrak dans figürleriyle daha bir ön plana çıkıyordu. Sıla pistte oynuyor, Umut'un gözleri masanın üzerinde dolaşıyordu. Arada kendine yenik düşüp bakıyor fakat sonra tekrar gözlerini masanın üzerine dikiyordu.

Bir süre sonra oyun havasının yerini hafif bir müzik aldı. Işıklar loşlaştırıldı, gelin ve damat dansa kaldırıldı. Bu romantik ortamın oluşmasıyla birlikte sevgilisini, eşini alan piste koştu. Pist aynı anda birçok çiftin romantik dakikalarına şahit oluyordu.

Sıla oyun havasının bitip dans havasının başlamasıyla pistte tek başına kalmıştı. Çiftli dans kalabalığını yararak tekrar oturduğu masaya geldi fakat oturmaya niyeti yoktu.

Umut'un elinden tutup piste doğru çekştirerek, "Hadi kalk, dans edeceğiz." dedi.

Umut, Sıla'nın çekştirmelerine direnerek, "Saçmalama!" dedi.

Sıla ısrarla çekştirmeye devam ediyordu.

"Ya hadi ama Umut, beni kırıyor musun? Gören de ilk defa dans edeceğiz sanır. Hemen her düğünde yaptığımız bir şey. Nazlanma hadi!"

Nurten Hanım, "Kalk hadi oğlum, kalk! Yoksa bu deli kızın elinden kurtulamayacaksın."

Umut, teyzesinin bu sözleri üzerine çaresiz doğruldu yerinden. Sıla kolundan çekştire çekştire piste götürdü. Piste varınca hemen kollarını Umut'un boynuna dolayarak, dans etmeye başladı. Umut bir süre elini nereye koyacağını bilememenin bocalamasını yaşadı. Sonra o da Sıla'nın beline hafiften dokunarak tutundu.

Dans ederken vücutları birbirine ziyadesiyle değiyor. Umut, bu durumdan rahatsız kendini geri çekiyor, sağa sola bakıp durarak durumu kontrol etmeye çalışıyordu. Sıla, Umut'un bu hallerinden bihaber kendini müziğe kaptırmış, Umut'a yaslanarak dans etmeye devam ediyordu.

Umut yine o karmaşık hâllerdeydi. Bir yandan kendine kızarken bir yandan da bu durum istemese de hoşuna gidiyordu. İçinde bulunduğu tuhaf, çelişkili bu durum onu zavaf düşürmüştü. Etrafındaki insanlar, içinde bulunduğu saçma durumu mimiklerinden anlar diye çekinavor, bu dans müziğinin bir an önce bitmesi için dua ediyordu. Sonunda istediği oldu. Dans müziği bitmiş verini veniden oyun havası almıştı. Işıkların yanmasıyla koşar adımlarla pistten inip soluğu erkekler lavabosuna aldı. Sanki insanlar yüzüne bakıp, aklından geçenleri okuyacak sanarak huzursuzlandı.

Sıla önce arkasından şaşkın bakındı, sonra oyun bariyerine kendini kaptırıp oynamaya başladı. Umut lavabonun önünde durup musluğu açtı. Bir iki defa yüzüne hızlı hızlı su çarparak rahatlamaya çalıştı. Boğuluyor gibi hissetti kendini. Titreyen elivle gömleğinin üstten bir düğmesini açtı. Sonra aynadan kendisini izledi. Mimiklerini inceledi. Ne oluyordu ona böyle. Daha önce kadar Sıla'yı kız kardeşini farksız görüyordu. Daha önce defalarca dokunmasını ta-

men bu tür bir etkileşim söz konusu olmamıştı. Peki, şimdi ona olan neydi? Neden sürekli Sıla'ya karşı aklından hiç hoş olmayan düşünceler geçiyordu? Düşündükçe delirecek gibi oldu. Parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. Kapının açılıp birilerinin içeri girmesiyle toparladı kendini. Sanki elini yıkamış gibi yapıp, aynada kendine çeki duzen verdikten sonra lavabodan çıkıp tekrar salona geçti.

Masaya oturduğunda hemen karşısında oturan Nurten Hanım, Umut'taki garipliği fark ederek. "Oğlum, iyi misin?" diye sordu.

Umut gözlerini kaçırmaya çalışarak. "Evet. iyiyim teyze, sorun yok." diye cevap verdi.

"Pek öyle durmuyorsun, yüzün kireç gibi olmuş. Rahatsızlandıysan kalkalım."

Umut duyduğu bu sözler üzerine canına minnet, "Aslında evet, üzerimde biraz kırılganlık var sanki. En iyisi biz kalkalım teyze." dedi.

Bu vesileyle düğünden apar topar ayrılıp eve geldiler. Nurten Hanım, Umut'a iyi geleceğini düşündüğü sıcak bir karışım hazırlamak için mutfağa geçerken, Umut da dinlenmek bahanesiyle odasına geçti.

Nurten Hanım yaptığı karışımı Umut'un odasına getirerek, hepsini içip bitirmesi için sila sila tembilleyip kendi odasına çekildi. Sıla da kendi odasındaydı.

Vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Umut yatağında uzanır vaziyette sağ kolunu başının altına almış, gözleri tavana da beklerken düşünüyordu. Sıla'ya karşı hissettiklerinden dolayı aşırı bir utanç hissi yaşıyor, yine de bu hislenen duygudan kendini alamıyordu. Bir süre yatağın içinde sağa sola donerek uyumaya çalıştı fakat başaramadı. Yatağından kalkıp pencerenin önüne geldi. Denize baktı. Bir süre dalgın bir şekilde şehrin ışıklarının, deniz üzerinde birbirine geçmiş hâldeki yansımalarını izledi. Sonra tekrar yatağına gidip oturdu. Sıla'yı düşündü. Acaba uyumuş muydu? Uyumamışsa odasına gider, biraz sohbet ederdim diye düşündü. Sonra aklından geçen bu düşüncelerden dolayı irkildi. Aman Allah'ım ben neler düşünüyorum öyle diye düşündü. Hayır, aslında sohbet falan bahaneydi. Sıla'yı görmek, ona yakın olmak istiyordu. Hâkim olamadığı bu düşüncelerden dolayı vücudunu yine bir utanç dalgası yoklayıp gitti.

Bu rahatsız edici düşünce dalgasından kurtulabilmek için masasının başına geçip kendini ders çalışmak için zorladı. Açtığı ders kitabının sayfalarında kaybolabilmek için uğraştı fakat olmadı. Hâlâ aklı Sıla'da idi. Birkaç saat önce dans ile gelen yakınlaşmanın zevkini iliklerinde hissedebiliyordu. Ancak bu zevk aynı zamanda ona büyük bir vicdan azabı da yaşıtıyordu. Yaşadığı bu çelişkili duygular bünyesini zayıf düşürmüştü. Ders çalışmaya çağını anlayınca yeniden yatağa uzanıp kendini uyumaya zorladı ama nafile...

Hiç istemese de aklından geçen bin bir turlü dūřūnceye mani olamıyordu. Sanki vūcudu esir dūřmūř, sūz geçiremez hāle gelmiřti. Yūnlendiren kendisi deėildi. Gūlū bir his tarafından esir alınmıř gibi hiçbir řey yapamıyor, kendi iradesiyle dūřūnemiyor, davranamıyordu.

İstanbul semalarında sabah ezanları yankılanūncaya kadar sūrdū bu durum. Seher vaktinin o ulvi saatlerinde nihayet uykuya yenik dūřūp, uyudu.

Ertesi sabah uyandığında, dūn gece uykusuz kalmaktan ziyade aklı ile hislerinin arasında bocalamaktan kendini yorgun hissediyordu. Őstelik ũniversite sınavları da yaklaşıyordu ve sınava hazırlanması lazımdı. Kimseye anlatamadığı bu derdiyle uğraşmaktan ders çalışamaz olmuştu. Sınava sadece bir ay kalmıştı ve acil olarak buna bir are bulmalıydı. O gūn okulda yakın birkaç arkadaşına iřin aslını anlatmadan durumunu izah etti. alışamadığından ve sınav zamanının gelip attığından bahsetti. Arkadaşının biri sınava kadar bir evde kalmayı teklif etti. Evde televizyon, bilgisayar gibi dikkat dağıtacak eşyalar kesinlikle bulunmayacaktı. Őnce bir program yapılacak ve herkes o programa uyarak dūzenli çalışacaktı. Bu programa elbette yemek ve uyuma da dāhildi. Būylece dikkatlerini dağıtacak şeylerden uzaklaşacak ve birbirlerini motive edip yardımcı olarak sınava hazırlanmış olacaktı.

Umut kabul etti hemen ve aynı gün ev arayışına giriştiler. Günün sonunda tam da istedikleri gibi kendilerine uygun bir ev buldular. Ev hem eşyalı hem de bütçelerini sarsmayacak kadar uygundu. İşlerinin bu kadar rast gitmesine içlerinden en çok şüphesiz Umut seviniyordu. Zira evden uzak kalmaya ihtiyacı vardı. Sonrasında başka bir şehre okumaya gitmeyi umut ediyordu. Böylece gemleyemediği hisleri körelmiş olacaktı.

O akşam Umut, evdekilere durumu anlattı.

Nurten Hanım, "Orada yemek yapmanız olmaz, iyi beslenemezseniz ders de çalışamazsınız." diyerek itiraz edecek oldu.

"Arkadaşlardan biri seninki kadar olmasa da güzel yemek yapıyor. Hem iş bölümü de yaptık aramızda. Sorun çıkmayacak, emin ol."

Nurten Hamm baktı yeğeni çok kararlı, istemeyerek de olsa kabul etmek zorunda kaldı.

Sıla, "Git de biraz rahat edelim. Son zamanlarda kaprisli artistlere dönmüştün. hiç çekilmiyordun." diye takıldı Umut'a. Ama aslında bir sureliğine de olsa, evden ayrılmasına o da üzülüyordu. Çünkü o gidince evde takılacak kimse kalmayacaktı.

Umut ertesi sabah valizini hazırlanmış kapı önünde teyzesi ve Sıla ile vedalaşıyordu. Önce teyzesinin elini

öpüp hayır duasını aldı. Sonra Sıla'ya döndü. Sıla kendisini de öpmesini bekledi ama Umut öpmedi. Sadece yüzüne bakıp, "Benim yokluğumda teyzem sana emanet, onu sakın üzme! E mi kokoş?" diyerek son kez takılmayı da ihmal etmedi.

Sıla, "Kim?.. Ben?.. Nurten Sultan'ı üzme mi?" deyip sonrasında şunun dediğine bak der gibi gülümsedi.

"Ben anlamam işte, okuldan çıktığın gibi eve geliyor-sun bak, ona göre!" diye de uyardı Umut.

Sıla alaycı bir tavırla dudak bükerek, "Aaa! Sen ne diyorsun? Ben de âlemlere akmak için senin evden gitmeni bekliyordum. Bak şimdi hayal kırıklığına uğradım, görüyor musun?" diye cevap verdi.

Umut yerdeki valizini eline aldığı sırada Sıla'nın saçını "Kokoş!" deyip çekiştirdi. Sıla saçının çekilmesinin acısıyla aynı anda Umut'un omzuna bir tane yapıştırıp "Kütük!" diye cevap verdi.

Umut aşağı indiğinde başını kaldırıp balkondan el sallayarak kendisini uğurlayan teyzesi ve kuzenine baktı. Hafif gülümseyerek o da el salladı ve sonra dönüp gitti.

Umut, arkadaşlarıyla ayrı eve çıkmanın ilk akşamını kutlayarak geçirdi. Marketten aldıkları ıvrır zıvır çerezle gecenin bir saatine kadar uyumayıp sohbet ettiler. Yapılan program yarından itibaren uygulamaya koyulacaktı, öyle anlaşılmıştı. Bu sebeple o gecenin doyasıya tadını çıkarıyorlardı.

Yine o gecenin akşamı Nurten Hanım ve Sıla akşam yemeği için masaya oturduklarında ortalık pek bir sessizdi. İkisi de Umut'suz geçen bu ilk akşamda onun yokluğunu ziyadesiyle hissediyorlar ve birbirlerine belli etnemeye çalışarak bu duruma için için üzülüyorlardı. Farkında olmadan ona pek bir alıştıklarını ve o olmadığında evin pek tadı tuzunun da olmadığını böylece anlamış oldular.

İstanbul'da gece bir başka güzeldi. Şehrin ışıklarının yansıması, durgun denizin üzerinde nazlı bir gelin gibi süzülüyordu. Gemiler gelip geçiyordu boğazdan, sessizce. Gecenin bir vakti olmasına rağmen şehrin derdi bitmemişti. Vızır vızır arabalar gelip geçiyordu yollardan. Hâlâ insanlar yürüyordu kaldırımlarda ve vitrinler ışıldıyordu rengârenk. Şehir her zaman olduğu gibi ancak sabaha karşı birkaç saatliğine, en derin sessizliğine bürünecekti.

Umut evden gideli tam bir ay olmuştu. Yarın o büyük gündü. Umut son bir ay kala girdiği kampın çok faydasını görmüştü. Keşke daha önce akıl etseydim diye düşündü ama yine de sonuçtan memnundu. Kendini sınava, hem moral olarak hem de çalışma yönünden tamamen hazır hissediyordu.

Sınava bir gün kala eşyalarını topladı ve arkadaşlarıyla vedalaşp tekrar evine döndü. Onu kapıda karşılayan Sila oldu.

Umut'u kapıda görür görmez içeriye doğru, "Anne koş Umut geldi." diye seslendi ve sonra dönüp içeri girmek için ayakkabılarını çıkarmaya çalışan Umut'un boynuna sımsıkı sarıldı.

Umut bu beklemediği sarılmanın sonucunda tepkisiz kaldı.

Sila, Umut'un hâlâ boynuna sarılmaya devam ederken, "Kütük mütük özlettin kendini." deyip kıkırdadı.

Umut, Sila'nın vücudundaki ağırlığını hissedince yine aynı duygular vücudunda depreşti. Birden yine beyni çelişkili düşüncelerin istilasına uğradı. Yüzü bu duyguların bocalamasıyla kızardı.

Elunun tersiyle Sıla'yı kendisinden uzaklaştırırken soğuk bir tavırla, "Uzgunum ama ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim." diye cevap vererek kendisine araladığı yoldan içeri suzuldu.

Sıla hiç beklemediği bu soğuk tavır karşısında hem şaşırmış hem de incinmişti. Yine de yüzünden uzulduğu belliyken hiçbir şey söylemeden kapıyı kapatıp arkasından sessizce yurudu.

Yeğenin geleceğini önceden bilen Nurten Hanım mutfağa ozlemişti diye en sevdiği yemeklerden hazırlıyordu. Sıla'nın sevyile fırında kızarmakta olan tavuğa bakıp hızlı bir manevra ile tepsisini ters çevirdikten sonra elindeki fırın eldivenini çıkarıp mutfaktan hole doğru yurudu.

Umut ile holde karşılaşınca birden gözleri parladı ve sevinçmi, "Allah'ım sana çok şükür! Hoş geldin oğlum" diyerek dile getirdi.

Umut, teyzesini görünce hemen elindeki bavulu vere bırakıp teyzesine sarılarak, "Teyzem benim, hoş buldum." diye cevap verdi.

Ara holde teyze yeğen sarıladururken Sıla da hemen arkalarında onları izledi. Az önce anlamsız bulduğu tavrıdan dolayı hâlâ uzgun onları seyrederken, dudagında cılız bir tebessüm ile gülümsemeye çalıştı.

Umut, teyzesine sarılıp geri çekilirken uzun uzun havayı kokladı.

"Sanki yaprak sarma ve kızarmış tavuk kokusu alıyorum." dedi Umut. Sonra teyzesine dönerek yalvarmalı bir hâlde, "Teyze ne olur bana yanılmadığımı söyle." diye devam etti.

Teyzesi gülerек veğeninın koluna şerhate birkaç kere vurduktan sonra, "Havır, yanılmıyorsun tabii ki. Ne zamandır yemıyorsun, özlemışsındır diye düşünüm. Yemekler hazır olana kadar hadi sen de gir bir banvo yap." diye cevap verdi.

Umut, teyzesinin yanaklarını sıkarken, "Emrin olur Nurten Sultan." deyip yere koyduğu valizim tekrar eline alarak odasına geçti.

Nurten Hanım yüzünde buruk bir ifadeyle hâlâ köpekte bekleyen Sıla'ya baktı. Fakat yüzündeki kırılmışlığı anlamadı.

Eliyle mutfakı işaret ederken, "Bostan korkuluğu gibi ne dikilip duruyorsun orada? Hadi bana yardım et de şu masayı kuralım." diye çıkıştı.

Akşam yemeğinde Umut, kılıktan çıkmış gibi yemek yerken Nurten Hanım ve Sıla onun bu hâline bakarak kendilerini gülmekten alamıyorlardı. Sıla kapıda yaşanan soğuk tavrı çoktan unutmuşa benziyordu. Çünkü Umut'un sınav öncesi gergin olduğunu ve bu yüzden kendisine o şekilde davrandığı kanaatine varmıştı. Umut

bir yandan tabağındaki yemekleri büyük bir iştahla yemeye devam ederken bir yandan da evde arkadaşlarıyla yaşadığı komik olayları anlatıyordu. Nurten Hanım ve Sıla kahkahalara boğulurken aslında Umut'un anlattıklarından çok yemeği yeme şekline gülüyorlardı.

Yemeğin ardından içilen keyif çayından sonra herkes odasına çekildi. Bugün erken yatılmalıydı zira yarın Umut için önemli bir gündü.

Ertesi sabah aile üyeleri erkenden kalkıp kahvaltı masasında buluştu. Nurten Hanım sınava girecek yeğeninden daha heyecanlıydı ve sürekli saati sorup duruyordu. Bir yandan da "Zihin açar, tok tutar." diyerek sürekli küçük ekmek parçaları üzerine bal, peynir, reçel sürüp Umut'un ağzına zorla sokuşturuyordu.

Kahvaltı sonrası sınavın yapılacağı okulun bahçesine gelip beklemeye başladılar. Nurten Hanım yeğeni Umut'un birazdan gireceği sınavda başarılı olabilmesi için Telli Baba'ya adak adanmış, komşularla toplaşıp, pirinç ve şeker okumuştı. Ağacın gölgelediği bankta oturmuş beklerlerken pirinçleri zorla Umut'a yutturup, şekeri de sınav anında ağzına alıp eritme sözü verirdi. Vakit gelip çatığında Umut sınav için içeri doğru yürürken, Nurten Hanım son kez ellerini iki yana açıp arkasından okuyup üfleyerek yüzüne sürdü.

Sınav sonucu açıklandığında evde bir bayram havası yaşıyorlardı. Umut istediği okulu rahatlıkla okuyabilecek kadar yüksek bir puan almayı başarmıştı. Başka şehirlerde okuyabilecek ve böylece içine düştüğü bu saçma durumdan kendisini kurtarmış olacaktı. En çok da buna seviniliyordu. Daha şimdiden tercih yapabileceği şehirleri düşünüp aklında liste yapıyordu.

O günün akşamı bu güzel olayı kutlamaya karar verdiler. Nurten Hanım akşama özel bir yemek için mutfağına girerken, Umut bu güzel haberi arkadaşlarıyla paylaşmak için evden çıktı.

Nurten Hanım, Umut kapıdan çıkarken, "Akşama sağın geç kalma!" diye uyardı.

Umut da kapıdan çıkarken, "Tamam." diye cevap verdi.

Akşam vakti Umut döndüğünde evi çoktan mis gibi kokular sarmıştı. Balkondaki masa denize nazır duruyordu. Masanın ortasında çiçekçiden alınmış papatyalar süzülüyordu. Etrafında her biri birbirinden davetkâr, göze hitap eden yemekler, güzel bir süslemeyle masadaki yerlerini almıştı.

Umut masadaki yemekleri tek tek süzdükten sonra masanın hemen yanı başında bir sanatçının sanatını süz-

me edasıyla gururlanan Nurten Hanım'a, "Her zaman söylüyorum, yine söyleyeceğim. Yemek konusunda benim teyzemin üzerine bir tane daha yok. Nokta!" dedi.

Nurten Hanım alışkın olduğu bu iltifat karşısında sadece gülümsedi. Sıla ve Umut masadaki son eksikleri de giderdikten sonra hep birlikte masaya oturdular ve neşeli bir ortamda yemeklerini yerlerken sohbet ettiler.

Yemekten sonra yine balkonda şıkırdayan çay bardakları eşliğinde keyifli sohbet devam etti. Umut, Sıla'ya karşı artık kötü ve mesafeli davranmıyordu, çünkü üniversite okumak için başka şehre gittiğinde bu saçma sorun tamamen ortadan kalkmış olacaktı. Aklından bu düşünceler geçerken, yüzünde hiç eksilmeyen bir gülümsemeyle sürekli komik bir şeyler anlatıp bütün aile üyelerini kahkahaya boğuyordu.

O gece hava çok sıcaktı. Nemin de yüksek olmasıyla ısınan ten, hafif bir meltemin gelip yoklamasıyla bir nebze olsun serinliyordu. Vakit gece yarısına geliyordu. Gecenin kapanışını, ortaya yapılan büyük bir meyve salatası yaptı. Aslında üçü de tıka basa doymuşlardı ama mademki bu gece özeldi, bir kutlama yapılıyordu, o hâlde her şey mükemmel olmalıydı. Gece yarısı çoktan geçildiğinde, herkes birbirine iyi geceler dileyerek uyumak için odasına çekildi.

Umut yıllardır kurduğu hayali gerçekleştirmenin zevciyle bir süre yatağında sağa sola dönüp durdu. Sonra o da her insanoglu gibi küçük ölümüne yenik düştü.

Bir ay sonra...

Saat sabahın üçü... Birden gecenin sessizliğini hançerleyen bir çığlık perde perde semaya yükseldi ve gökte yankılandı. Sonra aynı çığlık arka arkaya devam ederek, mahallenin içini dalga dalga sardı. Evlerin ışığı bir bir yanmaya başlarken, tüyleri ürperten bu acı çığlığın anlamını ya da nereden geldiğini çözmeye çalışan uykulu gözler pencerelerde buluştu.

Umut daldığı derin uykudan, kulağı tırmalayan bu çığlıklarla araladı gözlerini. Yatağın içinde açmaya çalıştığı gözleriyle ayıkmaya çalışarak, ne olduğunu anlamaya çalıştı önce.

Çığlığın ikinci defa ve daha yüksek kulaklarına erişmesi ile birden kendine gelip aynı anda yatağından fırladı ve soluğu holde aldı. Odasının kapısını araladığında hemen yan tarafındaki odada olan Sıla'yı ve holün sonundaki odanın kapısında bekleyen Nurten Hanım'ı gördü.

"Çığlık atan siz miydiniz?"

"Hayır oğlum. Ses dışarıdan bir yerden geldi."

Nurten Hanım'ın bu sözlerinin hemen peşine çığlık atan aynı ses, "Yardım ediiin! Yardım edecek kimse yok mu?" diye bağırmaya başladı.

Duyulan bu ses ile üçü birbirine baktı. Sıla ve Umur aynı anda, "Gogola Teyze!" dedi.

Hemen arkasından Nurten Hanım ellerini dizine vurarak, "Aman yarabbi! Umur koş!" dedi.

Gogola Teyze seksen yaşlarında, yıllar önce Gürcistan'dan gelip İstanbul'a yerleşmiş bir Gürcü idi. Daha küçük bir kız çocuğuyken ailesi ile birlikte gelen Gogola Teyze, ailesi öldükten sonra hiç yakın akrabası olmadığı için yalnız yaşamaya başlamıştı.

Gogola, Gürcüce 'kız' anlamına gelmekteydi ve Gogola Teyze de adının anlamını birebir yaşamaktaydı. Öyle ki bu yaşına kadar evlenmemişti. Yaşlı olduğunu asla kabul etmez ve kimseye teyze dedirtmezdi. Soylu bir aileden geldiğini, asilzade olduğunu iddia eder, sürekli abartılı kıyafet ve makyajla dolaşır, Eminönü'nden aldığı imitasyon takıların ailesinin hazinesinden kalan yadigârlar olduğunu iddia eder ve yaşına göre fazla iddialı kıyafetler giymekten çekinmezdi. Huysuzdu. Kimseyle geçinemez ama aynı zamanda kimseye de zarar dokunmayan yaşlı bir kadıncağızdı. Asilzade olduğunu düşündüğü için kimseyle konuşmaz, onun deyimiyle

üçüncü sınıf insanlarla muhatap olup seviyesini düşürmezdi. Evinden pek çıkmayan, birkaç kedisiyle yaşayıp giden kendi hâlinde biriydi.

Şimdi apartmanı inleyen bir sesle yardım istiyorsa kesin kötü bir şey olmuştu.

Umut dış kapıyı açtığı gibi soluğu bir altta yalnız oturan yaşlı kadın Gogola Teyze'nin evinin kapısında aldı. Kapı yarıya kadar açık, içerisi oldukça karanlıktı. Üstelik az önce ortalığı inleyen yardım sesleri de şimdi kesilmiş, ortalığı yeniden derin bir sessizlik bürümüştü. Umut kapının önünde öylece donakalmış, içeri girip girmemekte tereddüt yaşıyordu. Bir aşağı bir yukarı bakınarak yardıma gelecek başka birilerini aradı gözleri ama gelen giden ya da ortalıkta birileri yoktu. O an yerde gördüğü Gogola Teyze'sinin topuklu ayakkabısını eline aldı ve kendi kendini cesaretlendirmeye çalışarak yarı açık olan kapıyı yavaş yavaş sonuna kadar açtı. Elindeki ayakkabının topuk kısmını bir tehdit unsuru gibi sallarken yavaşça içeriye süzüldü. Etrafın sessiz olması onu ürkütüyor fakat vicdanen de bunu yapmak zorunda hissediyordu kendini.

Elektrik düğmesinin yanına kadar gelince elini düğmeye götürüp hafifçe bastı. Ortalık zifiri karanlıktan birden aydınlığa dönüşünce, etrafında hızla manevra yaparak, her bir yanını kontrol etti.

Bu rahatsızlığı yerle kestireti cümlede, bu rahatsızlığına hâlâ tutmuş, kızık bir sesle, "Gogola Teyze!" diye seslendi.

Aynı anda odalardan birisi de cevap verdi. "Teyze'nin anaralı!"

Sonra biraz ilerideki odadan, önce kilit sesi ve ardından açılan kapının arkasında, üzerinde pek sekiz, seki rahlığıyla Gogola Teyze görüldü.

Umut, Gogola Teyze'sini sağlam görmemi. rahatsızlığı hâlâ havada tuttuğu ayak kabılı elini aşağı doğru indirirken, "Oh, çok şükür! Korkuttun bizi." diye sayılandı.

Gogola Teyze, kapının aralanmış kıvrımından tek gözle dışarıyı süzerken Umut'a, "O gitti mi?" diye sordu.

Umut etrafına bakınarak, "Kim?... Kim gitti mi?" diye soruya soruyla karşılık verdi.

Gogola gözlerinin aradığı şahsın gittiğini düşünerek kapıyı biraz daha aralayıp, sinirli bir şekilde kaşlarını çatarak, "Kim olacak, ailemin hazinesine göz diken o adi hırsız!"

Umut aldığı bu cevapla yarı şaşkın bir hâlde, "Gogola Teyze, eve hırsız mı girdi?" diye sordu ve Umut'un bu sözlerinin hemen ardından apartman kapısının önünde, polis sirenleri erişti kulaklara.

Polislerin gelmesiyle cesaretlenen Sila ve Nurten Hanım da aşağı inerek Gogola'nın evine daldılar. Umut, po-

niere vakti göstermek için aşağı inmişti. Nurten Hanım
sıcaklığı koluna yığmış vaziyetle. Gogola'nın yan
başına kadar gelip yanına oturarak elini tuttu.

"Bu Gogola Hanımcağız! Benı merak etti. Neden Ha-
nım, ne oldu?" diye sordu.

Gogola, Nurten Hanım'a sordu. Zaten koca mahal-
lede anlaşıldığı tek kişi de oydu. Nurten Hanım her gün
yaptığı yemeklerden bir tabak indirtir. arada evin kadın-
lar kendisini aşağı görmesine pek aldırmaz. gönlünü boş
nutmaya çalışırdı.

Nurten Hanım ne olduğunu sorunca. Gogola bu ço-
cuk masumiyetinde, "Ah, sorma Nurten! Azık bir hırsız
eve zorla girip ailemden yadıgar. çok değerli takılarımı
çalmaya çalıştı." diye cevap verdi.

Türkiye'ye çocuk yaşta geldiği için Türkçeyi upkır
Türkler gibi rahat, hatta aynı konuşuyordu.

Gogola'nın bu sözleriyle Nurten Hanım avucunun
içini diğer elinin üstüyle döverken, "Aman ya Rabbi! Şu
başımıza gelenlere bak! Peki, sana bir şey yaptılar mı?"
diye sordu.

"Yok, yapamadılar ama çok korktum Nurtencığım."

"Korkmuşsun, korkmuşsun belli zaten. Betin benzin
atmış, kireç gibi olmuş yüzün."

Sonra hemen yanlarında ayakta duran Sıla'ya dönerek, "Kızım koy bir bardak su getir." dedi.

Sıla su getirmek için mutfığa yönelirken Nurtan Hanım yeniden Gogola'ya dönerek sanki bir çocuk azarlar gibi, "Ama ben biliyordum bunun böyle olacağını. O kadar dedim sana şu takılarına sağda solda 'çok değerli, aile yadigarı' falan deme diye. Onunde sonunda böyle olacağı belliydi zaten" diye devam etti.

Gogola, çocuk gibi azarlanınca sadece, "İh!" deyip dudak bükte.

Bu sırada elinde bir bardak su ile yeniden salona dönen Sıla, elindeki suyu Gogola'ya uzatırken, "Ah, Gogolacıgım! Bunlar hep senin asil bir aileden gelmeni çekemeyenler. Sana komplo kurmaya çalışıyorlar bence." dedi.

Gogola, Sıla'nın uzattığı bardaktan bir yudum aldıktan sonra, "Kız doğru söylüyor. Beni hep kıskanıyorlardı zaten"

Sıla kıs kıs gülerken, Nurtan Hanım "Dalga geçme yaşı kadınıla" der gibi kızgın bakındı.

Bu sırada Umur, olayı kendi tarafından anlatarak polislerle birlikte içeri girdi. Yanında sadece iki polis vardı. Diğerleri apartmanı ve çevreyi araştırmak için dağılmışlardı.

Polislerden biri Umut'u dinlemeye devam ederken diğeri Gogola'ya yaklaşıp, "Evin sahibi siz misiniz teyze?" diye sordu.

"Teyze anandır!"

Sıla başını yana çevirip kıs kıs gülerken, Umut kulak kabarttığı bu olaya gülmemek için dudaklarını ısırtıyordu. Karşısındaki polis memuru yeni bir soru sorunca da kendini toparlamayı başarıyordu.

Polis memuru bir an bu beklemediği cevapla yarı şaşkın, yarı kızgın, "Nasıl, anlamadım?"

Polisin ziyadesiyle bozulduğunu fark eden Nurten Hanım araya girerek, "Memur bey, Gogola Hanım yaşadığı olaydan dolayı büyük bir şok yaşıyor ve ne dediğini bilmiyor." diyerek gerilen ortalığı yeniden yumuşatmaya çalıştı.

Polis memuru ufak bir baş sallayışla, "Yaşına hürmeten bu defalık bir şey demiyorum." dedi ve evin içini araştıran polislerin yanına doğru gitmek için arkasını döndü.

O sırada Gogola, arkasından sadece ağzını kıpırdatarak taklidini yapıyordu. Takma dişlere rağmen yaşlılıktan büzülen dudaklar böylece daha bir konuk hâl alıyordu. Sıla, Gogola'nın bu hâline dayanamayıp bir kahkaha patlatırken, Umut güldüğü anlaşılmazın diye ağzını elivle kapatıyordu. Polis memuru tekrar geriye döndüğünde Gogola yuzune

en masum tavrını takınıp gülümsüyordu. Polis memuru düştüğü durumdan rahatsız, kaşlarını çatarak önce Gogola'yı sonra Sıla'yı süzüyor ve tekrar dönüp gidiyordu.

Nurten Hanım kızgın bir ifadeyle, "Adamlar sana yardım etmeye gelmiş, sen adamları maymuna çeviriyorsun. Ayıp ayıp, hiç yakışıyor mu senin gibi asil bir kadına?" diyerek onu bam telinden vuruyordu.

Gogola suçlu bir çocuk edasında omuz silkerek, "O da bana teyze demeseydi." diyerek kendini haklı çıkarmaya çalışıyordu.

Diğer polisler mahalleyi kolaçan etmeye devam ederken, birkaç polis de evin içini kontrol ediyor ve temiz olduğuna karar verdiklerinde burada işlerinin bittiğini düşünerek Gogola'nın ifadesinin alınması için karakola götürmek istiyorlardı.

Gogola, "Olmaz! Önce güzelce giyinip, makyaj yapmam lazım. Bu hâlde hayatta bir yere çıkmam!" diye itiraz ediyordu.

Az önce takıştığı polis, demin düşürüldüğü durumun intikamını alırcasına, "Yahu alt tarafı bizimle karakola kadar gelip ifade vereceksin be kadın! Gece gece kime, niye süsleniyorsun anlamadım ki." diye çıkışıyordu.

Gogola gitmemekte inat ederken polis memuru "Allah'ım beni mi sınırıyorsun?" der gibi gözlerini bir süre yu-

karılarda gezdiriyordu. Diğer polisler de dâhil herkes bir taraflara dönüp gülüyordu.

Sonunda polis memuru pes edip yanındaki polis memuruna dönerek, "Tamam, o hâlde karakola götürmeye gerek yok. Burada alın ifadesini, sonra da imzalatın kendisine, olsun bitsin." dedi.

Gogola salondaki koltuğa oturmuş hemen karşısında, elinde kâğıt kalemle söylediklerini yazan polis memuruna ifade veriyordu.

"Gece su içmek için bir uyandım, baktım salondan tıkırtılar geliyor. Çıktım baktım bir de ne göreyim. Dal-yan gibi bir adam karanlıkta, salonun ortasında öylece duruyor. Hemen odama girip, kapıyı kilitledim ve cama çıkıp, avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım. Yaklaşık on dakika kadar pencereden bağırmaya devam ettim..."

İfade devam ederken polis memurunun biri heyecanla salona dalıp, "Efendim, hırsızı yakaladık! Şimdi arkadaşlar teşhis için buraya getiriyorlar." dedi.

Gogola, "Ay o canavarı bana bir daha göstermeyin! Zaten çok korktum." diye atıldı.

İfadeyi alan polis memuru, "Üzgünüm ama görevimizi yapabilmemiz için bunu yapmaya mecbursunuz hanımefendi. Yoksa onu tutuklayamayız." diyerek Gogola'ya cevap verdi.

Gogola çaresiz kabul etti ve hırsız birkaç dakika sonra elleri kelepçeli hâlde yaka paça salona getirildi.

Gogola hırsız görüncü, "Ay, o caniyi benden uzak tutun." diye yaygarayı bastı.

Aynı anda Sıla ve Umut kendini tutamayarak gülme-ye başladılar. Çünkü Gogola'nın 'cani' dediği daha on dört yaşlarında ufak tefek, yaşına göre pek çelimsiz bir oğlan çocuğuydu.

Polis memuru, Gogola'ya, "Hırsızın bu olduğundan emin misiniz? Zira ifadenizdeki şahsa fiziken pek uymuyor." dedi.

"Eminim! Yedi metre öteden bile tanırım bu pis hırsızı." diye cevap verdi.

Sonra elleri kelepçeli, başı önünde susan çocuğa dönerek, "Demek aile yadigârı mücevherlerimi çalmaya kalkarsın ha! Seni adi hırsız." diye söylendi.

Nurten Hanım hemen yanında oturan Gogola'yı ağzının kenarıyla, "Bak hâlâ ne diyor?" diye dürtükleyerek uyardı.

Hırsız vasfındaki çocuğun kolundan tutan polis memuru, "Şikâyetçi misiniz hanımefendi? Ona göre tutanak tutup, savcılığa göndereceğiz." diye sordu.

Gogola kaşları çatık, tam ağzını açıp bir şeyler söyleyecekti ki Nurten Hanım imalı imalı öksürdü.

Gogola, Nurten Hanım'ın bu pek imalı öksürüşünden ne demek istediğini anlamış olacak ki yüzündeki çatılan kaşlar yerini hafiften mahcubiyete bırakırken başını yere eğip, "Hayır, şikâyetçi değilim. Bu defalık affediyorum." diye cevap verdi.

Polis memuru aldığı bu cevap üzerine, "Size de bu yakışır." dedi.

Sonra kolundan tuttuğu çocuğa dönüp, "Hadi öp bakalım teyzenin elini de iş tamamen tatlıya bağlansın." diye devam etti.

Gogola hiddetli, yine tam bir şeyler söyleyecek oldu. Nurten Hanım yine imalı öksürüp onu yeniden açılmamış sükûtun kollarına yolladı.

Küçük çocuk, polisten aldığı komutla utana sıkıla Gogola'nın elini öpmeye yanma geldi.

Tam öpmek için eğildiği sırada Gogola dayanamayıp elini savurarak, "Ay, aman istemez. Alıp götürün artık bu canı hırsızı." diye çıkıştı.

Polisler çocuğu alıp giderken vakit sabaha karşıydı ve hiç kimse bir daha uyumadı. Sıla çay demledi ve hep birlikte Gogola'nın gençlik yıllarını ve bilmem kaç kuşak asil ailesini dinleyerek çaylarını yudumladılar.

Ertesi sabah Gogola'nın evi meraklı komşularla dolup taştı. Her gelen dün gece hakkında bin bir soru sorarak merakını gidermeye çalışıyor, fakat karşılığında Gogola'nın çekilmez kaprisleriyle karşılaşp tam bilgi alamamanın üzüntüsüyle tekrar evlerine dönüyorlardı. Zaten Gogola mahallede neredeyse kimseyle anlaşamaz ve bu yüzden kolay kolay kapısı kimse tarafından çalınmazdı. Fakat bugün böyle davranmasının sebebi farklıydı. Dün gece dakikalarca feryat figan bağırmasına rağmen imdadına Nurten Hanımlardan başka kimsenin gelmemesine içerlemiş, bu yüzden de şimdi kendince sırf meraklarını gidermek için toplanmış bu komşu görünümlü yabancıları görmek istemiyordu.

Etrafındaki meraklı kumkuması kaynadıkça huzursuzlandı. Hemen yanı başında oturan Nurten Hanım'a dönerek, küçük bir kız çocuğu edasında, "İııhh, Nurten benim başım ağrıyor. Hadi beni yatak odama götür, biraz yatacağım." diye mızızlandı.

Nurten Hanım ayağa kalkmak için çabalayan Gogola'nın koluna girerek yardım ederken, etrafında bekleyen komşulara 'kusura bakmayın' der gibi mahcup bir bakış

atarak yerinden doğruldu ve kalabalığı yara yara Gogola'nın yatak odasına doğru yürüdü.

Gogola'nın kalkıp gitmesiyle komşular evden çıkıp gittiler. Bir müddet sonra ev tamamen boşalmış ve yalnızca Nurten Hanım kalmıştı.

Gogola arkası dönük vaziyette yatağına uzanmış yatarken, Nurten Hanım, Gogola'nın yatağının hemen yanındaki koltuğa oturmuştu. Bir süre sonra geceki olayın yorgunluğundan olsa gerek Gogola gerçekten uykuya daldı.

Nurten Hanım, Gogola'nın uykuya daldığını fark edince oturduğu yerden sessizce doğruldu. Yine sessiz hareketlerle odadan çıkıp Gogola'yı bir süre uyuması için yalnız bırakarak üst kata çıktı.

Vakit öğlen sonuydu. Sıla, annesi Nurten Hanım'dan izin alarak aynı mahallede oturan arkadaşı Gülçinlerin evine gitmişti. Gece olup bitenleri arkadaşına anlatmak için sabahı zor etmişti. Kapıdan, annesinin, "Geç kalma!" uyarısına, "Tamaaam!" diyerek çıktı.

Umut önünde tercih kâğıdı, yanında laptopu ile üniversiteleri araştırıyordu. Masada oturmuş elindeki kalemle oynayarak düşünürken, Nurten Hanım elinde çay tepsisi ile salona girdi. Masaya yaklaşıp, elindeki tepsiyi masanın üzerine bırakırken hemen Umut'un yanındaki

sandalveyi çekip oturdu. Umut önüne konulan tepsiyle yaslandığı sandalyeden öne doğru hızla eğildi.

“Sağ olasin teyzem.” diyerek tepsinin içindeki çaylardan birine bir kup şeker atıp karıştırmaya başladı.

Nurten Hanım yeğenine muhabbetle gülümserken, “Afiyet olsun oğlum.” diye cevap verdi ve sonra yeni hatırlamış gibi, “Aç mısın? Yanına atıştırılmalık bir şey ister misin?” diye sordu.

Umut karıştırdığı çayın kaşığına kenara bırakıp, çaydan ilk yudumu aldıktan sonra cevapladı.

“Yok, sağ ol teyze. Güzel yemeğini yine fazla kaçırdım galiba.”

Nurten Hanım alışık olduğu bu iltifat karşısında sadece gülümsedi.

Umut yeniden gözlerini önündeki kâğıda çevirdi. Nurten Hanım önce Umut’un önünde duran kâğıdı, sonra Umut’u süzerek, “Nereleri yazmayı düşünüyorsun oğlum?” diye sordu.

“Tarihi yönden zengin olan şehirlere ağırlık verdim teyzeciğim. Aslında ben Mardin, Şanlıurfa, Gaziantep, Kahramanmaraş gibi yerleşim olarak tarihi çok eskiye dayanan ve hâlâ bağrında gün ışığına çıkmayı bekleyen, çok sır sakladığına inandığım yerleri seçmek istiyorum ama

tarıh öğretmenim puanımın çok iyi olduğunu ve Çanak-kale, Denizli, Mersin gibi bu bölümün en popüler üniversitelerini tercih etmemin daha mantıklı olacağını söyledi. Haliyle benim de biraz kafam karıştı.” diye cevap verdi.

Nurten Hanım bir yandan çayını yudumlarken yeğeni Umut’u büyük bir dikkatle dinledi. Dinlerken yüzüne saklayamadığı bir hüznün gelip kondu.

Umut konuşmasını bitirince, yüzündeki gizleyemediği hüznü göstermek istemediğinden, elindeki bardağı tepsiye koymak bahanesiyle gözlerini yere indirerek, “Anladığım kadarıyla İstanbul’u her halükarda düşünmüyorsun.” dedi.

Nurten Hanım yüzündeki hüznü saklamaya çalışsa da sesindeki sitemi gizleyememişti.

Umut mahcup bir şekilde başım öne düşürerek, “Evet teyze, düşünmüyorum.” diye cevap verdi.

“Peki ama neden?”

“Lütfen teyze, bana sebebini sorma! Böylesi hepimiz için daha iyi olacak, inan.”

“Neden daha iyi olsun Umut. Başımızdaki tek erkek sensin. Sen de gidince erkeksiz kalacağız. Üstelik İstanbul’daki üniversiteler o bahsettiğin yerlerden daha iyi ve birçoğuna senin puanın fazlasıyla yetiyor oğlum.”

Bu sözlerden sonra Umur başı omuzunda susuyordu.

Umur susmayı devam ederken Nürten Hanım titrek ağlamaklı bir ses tonuyla sordu:

"Bu kadar mı baktın bizden?"

Umur duyduğu bu sözler ile omuz düzürdüğü başını birden kaldırıp Nürten Hanım'a baktı ve ellerini tutarak, "O nasıl söz öyle teyzem! İbrahim ailesinden hiç bika mı? Biz benim ailemiz ve ben bugün buraya geldiysem ailem sayımızdedir!" diye cevap verdi.

Nürten Hanım o anlarda ağlamaya başlamıştı.

"O hâlde neden bizden uzaklaşmaya çalışıyorsun öğlum! Şöyle yanı başımızda olsan da benim şu yaşlı yurduğum daha rahat olsa olmaz mı? Biz rahmetli annemle küçük yaşta hem öksüz hem yetim kaldığımızdan ailemin kıymetini çok iyi öğrendik. Çok sıkıntılar çektik ama umudla etmektен hiç vazgeçmedik. Bugün düşünüyorum da çektiğimiz sıkıntılara rahatça göğüs gerebildiysek bu ikimizin birliktе ve birbirimize destek oluşumuzdan idi. Şimdi benim okumak için de olsa uzaklara gideceğim düşününce içim acıyor. Dün gece Gogola Hanım'ın yazdığı olaydan sonra ben sabaha kadar senin varlığını için Allah'a şükrettim. Bu gün bana bu şey olursa kızım da senin birbirimize emanet etmenin gömül rahatlığıyla kapatacağım gözlerimi."

Umut burada teyzesinin sözlerini bir bıçak gibi yarıda keserek, "Teyze! Ağzından yel alsın, o nasıl söz öyle! Allah benim omrumden alıp sana versin de senin acını bana göstermesin. Bir kaybı daha taşıyamaz bu yürek." dedi.

Nurten Hanım'ın bu duyduğu sözlerle sessiz ağlayışları içli hıçkırıklara dönüşürken "Oğlummm!" diyerek arka uki sarıldı yegenine.

Umut da duygulanmıştı. Belki de ilk defa hem öksüz hem yetim kalmanın acısını bu kadar içten yaşarken, teyzesinin bağrına basılmak bu kadar anlamlı, sürekli gizlediği yaralarına bu kadar iyileştirici gelmişti. Hâlâ teyzesine bir çocuk masumiyetinde sarılmaya devam ederken teyzesinin kokusunu içine çekti. Tıpkı anne gibi kokuyordu. Alabildiğine şefkatli.

Annesinin hiç duymadığı kokusunu teyzesinde bulmanın huzurunu yaşarken, "Sen yeter ki üzülme. Açıkta kalacağımı da bilsem İstanbul dışı tercihte bulunmayacağım." diyerek teyzesinin gönlünü almaya ve akan göz yaşlarını dindirmeye çalıştı.

Nurten Hanım'ın gözleri ağlamaya devam ederken dudakları inadına gulumse-di ve böylece her şey yeniden tatlıya bağlanmış oldu.

Nurten Hanım duvardaki saate baktıktan sonra alelacele gözlerindeki yaşları silerken, "Deli oğlan, beni lafa

tuttun. Daha akşam için yemek yapacağım ben.” diyerek ayağa kalktı.

Sanki az önce yaşananlar hiç olmamış gibi davranıyordu. Umut bu söz üzerine sadece gülümserken Nurten Hanım çoktan mutfağının yolunu tutmuştu bile.

Umut az önce yaşananları düşününce teyzesinin düşündüğünden daha fazla önem taşıdığını ve ne kadar isterse istesin onlardan uzak kalmasının mümkün olmadığını anlamış oldu. Oysa uzak kalmaya o kadar çok ihtiyacı vardı ki... Bunun imkânsızlığı onu daha da çaresiz bırakmıştı. Önündeki tercih kâğıdına teyzesine söz verdiği gibi sadece İstanbul'daki tarih bölümü olan üniversiteleri yazdı.

Akşamüzeri eve dönen Sıla'ya Nurten Hanım sertçe çıktı. “O kadar da tembihledim geç kalma diye. Böyle yaparsan bir daha göndermem haberin olsun!”

Sıla suçunun farkında, mahcup bir eda ile, “Sohbete öyle dalmışız ki saatin geçtiğinin farkına bile varmadım Nurten Sultan.” diye cevap verdi ve sonra annesinin gönlünü almak için mutfakta, ocak başında çorba karıştıran Nurten Hanım'ın boynuna sarılıp, yanağına bir öpücük kondurdu.

“Söz, bir daha olmayacak.” diye devam etti.

Pek yufka yürekli Nurten Hanım, “Deli kız!” deyip gülümsedi. “Şuradan bir kap ver de Gogola Hanım'a yemek indireyim. Şimdi acıkmış, beni bekliyordur.” dedi.

Sıla istenilen kapları annesine verdi. Nurten Hanım, Gogola için yemek koyarken, Sila masayı hazırlamaya koyuldu.

Nurten Hanım hazırladığı tepsiyi eline alarak alt kata, Gogola'nın yanına indi.

Bu sırada odasında olan Umut, odasından çıkarak salona geldi. Masa hazırlayan Sila'yı görmezden gelerek gözleri teyzesi Nurten Hanım'ı aradı.

Umut'un etrafa bakındığını gören Sila gülerek, "Annem, Gogola asilzadelerinin yemeğini götürdü. Birazdan gelir. Buyurun Umut Bey, ben yardımcı olayım." dedi.

Umut yüzünde tek bir tebessüm kırıntısı dahi olmadan, gayet soğuk bir şekilde, "Soran mı oldu? Gevezeliğin lüzumu yok!" diye cevap vererek salondan çıkıp tekrar odasına girdi.

Sıla aldığı bu tepki ile arkasından anlamsız bakakaldı. Yüzündeki gülümseme havada asılı kalmış, çehresinde ekşimişti. Umut'un kendisine neden böyle davrandığını çözememenin verdiği sıkıntıyla ağrıdı yüreği. Oysa bütün bir çocukluğu birlikte geçirmiş, hayattaki ilkleri hep birlikte yaşamışlardı. Okula ilk gittiği gün geldi aklına.

Umut elinden tutmuş sınıfının önünde şu konuşmayı yapıyordu:

"Bana bakın veletler! Bu kız benim kardeşim. Onu üzen beni üzmüş olur ve bu benim hiç hoşuma gitmez. Hoşuma gitmeyen bir şey olduğunda neler yapacağımı öğrenmek ister misiniz?"

Bütün sınıf hayır babında hızla başını sağa sola sallamıştı. Bir gün yolda ayağına çelme takan çocuğu Umut'un nasıl hırpaladığı geldi aklına. Yakasından tutmuş silkelerken, "Yanlış kişiye bulaştın dostum." diye bağırıyordu.

Hep o izlediği filmlerin etkisinde kalıyor, sonra da fırsatını bulduğunda filmde öğrendiklerini çocukların üzerinde deniyordu. Ayda en az bir kere, bir çocuğun babası evlerine şikâyet geliyordu. Sonrasında yasaklanan yemek sonrası tatlı, dondurma, hafta sonu ev cezasına rağmen Umut bir türlü uslanmıyordu. Ama başının belaya girmesinin sebebinin çoğu Sila'dan kaynaklanıyordu ve konu Sila olduğunda Umut belanın üzerine balıklama atlıyordu.

Sila, Umut için her zaman çok değerli olduğunu biliyordu. Doğrusu şimdi, şu yaptıklarından sonra şüpheleri vardı. Neydi Umut'u böyle değiştiren? Kendisinden bu kadar uzaklaştıracak ne yapmıştı ona? Bilmeden bir hatayı işlemişti ki kendisine böyle davranıyordu? Sila masayı kurarken sürekli bu düşünceler geçti aklından.

Akşam vakti masada derin bir sessizlik hâkimdi. Çorba kâselerine değen kaşıklardan başka ses çıkmıyordu. Sıla ve Umut bu sessizliğin içinde başlarını önlerine eğmiş, sadece içtikleri çorbayla ilgileniyorlardı. Oysa o anlarda Sıla, Umut'un az önceki tavrına bir anlam yüklemeye çalışıyor, Umut ise az önceki tavrından dolayı pişman olsa da en doğrusunun bu olduğunu düşünerek bunu istikrarlı bir şekilde sürdürebilmeyi düşünüyordu.

Nurten Hanım'ın alışkın olmadığı bu pek sessiz masada bir şeylerin yolunda gitmediğini anlaması uzun sürmedi.

Önce Sıla'ya sonra Umut'a bakarak, "Bu ne sessizlik? İkiniz de süt dökmüş kedi gibisiniz. Sofrada bir şeyler eksik gibi. Biraz düşününce kavganız olduğunu fark ettim. Ne de olsa kavga kıyamet yenen sofralara alıştım artık." dedi.

Nurten Hanım'ın bu sözlerinden sonra Umut ve Sıla başını kaldırarak önce Nurten Hanım'a sonra birbirilerine baktılar.

Umut, Sıla ile göz göze gelmenin verdiği sıkıntı ile tekrar gözlerini kaçırırken teyzesini yanıtladı. "Sanırım artık büyüdük teyze."

Sıla hâlâ gözlerini Umut'un üzerinde bekletirken yüzünü ekşiterek Umut'a cevap verdi. "Kendi adına ko-

nuş!" Yeniden gözlerini önündeki çorbaya indirirken, "Kütük!" diye devam etti.

Umut başı önünde umursamaz bir eda ile çorbasını içmeye devam ederken, "Kokoş!" diye cevap verdi.

"Gıcık... Sinir şey... Uyuz!"

"Pasaklı kokoş!"

Nurten Hanım kahkahayı patlatırken, "Hah şöyle işte! Aaa, nedir deminden beri suratınız sirke satıyor. Gören de Karadeniz'de gemileriniz battı sanacak. Bünye bu sessizliğe alışık değil, illa kavga dövüş arıyor." dedi.

Nurten Hanım'ın bu sözlerinden sonra önce Umut, ardından Sıla, Nurten Hanım ile birlikte gülmeye başladılar.

Umut ve Sıla'nın güldüğünü gören Nurten Hanım, "Bak şimdi keyfimi yerine geldi." dedi.

Sıla, annesine, "Ben şimdi bir de bol köpüklü kahve yaparım, keyfin tam yerine gelir Nurten Sultan." diyerek gülümsedi.

"Yok ben bugün kahvemî aşağıda, Gogola Hanımcı-ğım-la birlikte içeceğim." diyerek itiraz etti Nurten Hanım.

Sıla gülererek, "Ooo, bakıyorum da şu hırsız olayın-
dan sonra Gogoşumla daha bir samimi oldunuz. Ara-
nızdan su sızmaz oldu. Yakında Gogolacığım, asil ai-

lesinin o pek değerli hazinesini de sana gösterirse hiç şaşırmam.” dedi.

Nurten Hanım glmemeye çalışarak, “Sıla, çok ayıp! Ninen yaşındaki kadınla dalga geçme!” diye kızını uyardı.

Fazla sessiz kalan Umut daha fazla dayanamayarak, “Sen ninesi yaşında olduğunu bir de onun yanında söyle bakalım. Anında seninle tüm dostluğunu bitirir. Sonra asil dostundan olursun.” deyip gülerek lafa karıştı.

Umut’un bu sözüyle hepsi gülmeye başladı.

Sıla sesini değiştirip Gogola’ninkine benzetmeye çalışarak, “Ninen yaşında olan anandır! Ben daha yirmisinde tazecik kızım.” diyerek taklidini yaptı.

Sıla’nın bu taklidinden sonra glşmeye devam ederken, Nurten Hanım gülmekten ağrımış karnını tutarak, “Ay yeter! Gülmekten bayılacağım şimdi.” dedi.

Gülüşmeler kesik kesik devam ederken Nurten Hanım, “ocuklar, bu gece Gogola’nın yanında kalacağım ona göre. Sıla özellikle sana diyorum! Ben yokum diye fırsattan istifade bilgisayarın başında sabahlamak yok!”

Duyduğu bu sözler Umut’un hoşuna gitmemişti.

“Durup dururken bu da nereden çıktı teyze? Neden böyle bir şeye gerek duydun ki?”

"Ben gerek duymadım oğlum. Gogola Hanım tutturdu bu gece yanımda kal diye. 'Yine gelirler diye korkuyorum.' deyince ben de baktım kadıncağız gerçekten çok korkmuş tamam dedim."

"Madem korkuyor gelsin burada yatsın. Neden sen ayağına gidiyormuşsun ki?"

"Ben de 'Korkuyorsan gel bizde kal birkaç gün.' dedim ama gelmek istemedi. 'Ben ancak evimde rahat edebilirim.' diyor."

"Kendi rahat edemez diye bir de hanımın ayağına mı gidip bekçilik yapacağız. Bu kadın da fazla oldu artık!"

Sıla bu pek gergin konuya girmek yerine sessiz kalmayı tercih etti. Zira Umut'u ilk defa bu kadar sinirli görüyordu ve kendi de bu öfkeden nasibini almak istemiyordu.

Umut'un bu sert çıkışlarını görmeye alışkın olmayan Nurten Hanım şaşırmış gibiydi.

"Yaşlı kadın işte oğlum... Yaşlılar da çocuklardan farksız oluyor. Idare edelim, sevaptır."

Umut peçeteyle ağzını silerek sofradan kalkarken, "İyi, sen bilirsin teyze. Yalnız bu kadın yaşlılığını da bahane ederek senin zaaflarından yararlanıyor, haberin olsun!"

Sonra teyzesinin bir şey söylemesine fırsat bırakmadan, yanından geçerken eğilip yanağını öptü ve gönlünü aldı.

"Ellerine sağlık, yemek yine harika olmuş. Ben odama geçiyorum, afiyet olsun." dedi ve odasına doğru yürüyüp gitti.

Arkasından Sıla ve Nurten Hanım, Umut'un bu hallerine alışkın olmadıkları için yarı şaşkın bakınarak sessiz kaldılar. Oysa onlara göre ortada onu sinirlendirecek bir şey yoktu. Tabii o anlarda Umut'un aklından geçenleri bilmedikleri için böyle düşünüyorlardı. Nurten Hanım'ın geceyi alt katta geçirmesi demek, aynı zamanda Umut ve Sıla'nın evde yalnız kalması demekti. Bu duruma Umut'un tarafından bakıldığında, gece boyunca sürdürmek zorunda kalacağı çetin bir savaş anlamına geliyordu. Bu düşünceler aklından geçerken ister istemez kendinden hiç beklenmeyen, agresif tavırlar sergilemişti.

Akşam yemeğinden sonra Nurten Hanım ve Sıla masayı birlikte topladılar.

"Hadi kızım, ben aşağıya iniyorum. Sen de söylediklerimi unutma! Bilgisayarı açma ve hemen yat uyu, olur mu?" dedi.

Sıla çaresiz kabul etti. "Tamam anne."

"Hadi iyi geceler."

“Sana da anneciğim.”

Nurten Hanım tam kapıdan çıkacakken, “Anne!” diye seslendi Sıla.

Nurten Hanım dönüp arkasına baktı.

“Sen Umut’u kafana takma olur mu? Bu sıralar ona bir hâller oldu. Burnundan kıl aldırıyor beyefendi. Umarım yakında eski hâline döner.”

Nurten Hanım kızının yüzünü ellerinin arasına aldı. Şefkatle yanaklarını okşadı.

“Ben Umut’u kafama takmıyorum ki güzel kızım. Anlaşılan asıl sen kafana takmışsın. Umut’un tek derdi bizi korumak. Onun için böyle davranıyor.”

Sıla kaşlarını çatarak, “Allah aşkına anne yaa! Yaşlı bir kadından mı koruyor bizi?”

“Elbette hayır. Dün gece gelen hırsızdan dolayı oranın güvenli olmadığını düşündüğü için böyle davranmıştır. Bizi emaneti gibi görüyor ve sahip çıkmaya çalışıyor güzel kızım. Sakın bunun için kızma ona!”

Sıla bu sözlerden sonra burun kıvrarak, “Haklı olabilirsin. Ben bu yönden düşünmemiştim. Ama yine de öyle davranması gerekmiyordu.” diye cevap verdi.

Nurten Hanım kızına sadece gülümseyerek hiçbir şey söylemeden dönüp gitti.

Sıla arkasından kapıyı kapatıp odasına doğru yürüdü. Tam odasına girecekken birden Umut geldi aklına. Dönüp odasının tam karşısında olan Umut'un odasının kapısına doğru yürüdü. İki adımda vardığı kapının önünde önce duraksadı, sonra kapıya vurmak için elini kaldırdı. Vazgeçti. Kapıya vurmadan içeri girmeyi düşünerek kapının kolundan tuttu. Sonra bundan da vazgeçerek hızla dönüp odasına girdi ve kapısını kapattı.

Sıla'nın kapı sesini duyan Umut okuduğu kitaptan başını kaldırıp gözlerini oda kapısına dikti. Demek ki teyzesi, Gogola'nın yanında kalmak için alt kata inmişti ve Sıla da annesinden sonra odasına çekilmişti. Aklından bu düşünceler geçerken umursamaz bir eda ile tekrar gözlerini okuduğu kitaba çevirdi. Fakat okumak ne mümkün! Aynı anda aklından binlerce farklı düşünce geçiyordu.

Düşünceler birbiriyle çelişirken, Umut ortasında kaldığı bu durumdan dolayı soğuk soğuk terlemeye başladı. Aklının bir tarafı bir şeyleri bahane ederek Sıla'nın odasına gitmeyi düşünürken, diğer taraf şiddetle buna itiraz ediyordu. Oturduğu yerde bir süre aklından geçen bu olumlu olumsuz düşüncelerin bocalamasını yaşıadı.

Düşünmemeye, yeniden okuduğu kitaba adapte olmaya çalışıyor fakat bir türlü başaramıyordu. İçinde, tüm benliğine hükmeden adını koyamadığı fakat çok güçlü hissettiği bir duygu vardı.

Fırsatını bulduğunda kendisinin hiç istemeyeceği ve sonradan çok pişman olacağı şeyleri yaptırabilme kudretine sahip bir duyguydu bu. İçinden bir ses onu sürekli Sila'nın odasına gitmesi konusunda teşvik ediyor ve düşünmekten bile hayâ duyacağı birçok şeyi istemese de aklından geçirip duruyordu.

Yarım saat boyunca bu düşüncelerin bocalamasıyla elindeki kitaba boş boş bakıp durdu. Sonra kitabı komodine bırakarak yatağından doğrulup ayağa kalktı. Bir süre ayakta, odasının penceresinden etrafı izledi. Denizi, uzaktan gelip geçen gemileri ve caddeden şerit şerit akıp giden arabaları...

Hissettiği duygulardan dolayı içinde yine kendisine karşı büyük bir kızgınlık vardı. Yıllarca kardeşim dediği kıza karşı şimdi aklından hiç de hoş olmayan şeyler geçirmenin huzursuzluğunu yaşıyordu yüreği. Gözleri denizde, gemilerde, cadde ve arabalar arasında mekik dokusa da aklında tek şey vardı: Sila!

Gecenin koyu karanlığında çıkar, insanın en baskın duyguları... Endişeler, hüznler, arzular...

Eleştirilmekten, acınmaktan, kınanmaktan, dışlanmaktan korkar insanoğlu. İnsanoğlunun çoğu, kendisi dahi fark etmese de gün içinde kendisine uygun gördüğü ya da çevresinin uygun göreceği bir kişiliğe bürünür. Bu

da demek olur ki metaforik olarak tüm insanlar maske takar. Gece olup yatağına uzandığında kendi gerçeğiyle baş başa kalır. Gerçek duygular kuşatır her bir yanını. Maskesini atar, rahat bir nefes alır ve sabaha kadar kendisi olmanın tadını çıkarır. Kimisi ise kendisini kandırmaya devam eder. 40 beden birinin 36 bedene sığmaya çalışması gibi ait olmadığı bir kişiliğin içine sığmaya çalışır. Olmadığı kişiliğe sığamadığı gibi bu çaba onu yorar, yıpratır. İnsanoğlunun çocukluğu saydamdır. Aklı, kalbi, dili sabittir. Aklından ne geçerse kalbi tasdikler, dili söyler. Bu nedenledir ki asıl oyunlar büyüyünce başlar. Oysa herkes oyunu bırakıp kendisi gibi davranırsa her şey daha kolay olur. Sorunun değil de çözümün bir parçası olabilsek dünya daha yaşanılır bir yer hâline gelecektir.

Umut kolundaki saate baktı. Gece yarısının çoktan geçtiğini gördü. Gözünde bir dirhem bile uyku yoktu. Bir an kendini çaresiz hissetti. Çaresiz ve anlamsız ...

Pencerenin önünden ayrılarak odanın içinde kısa ve hızlı adımlarla volta atmaya başladı. İçinde, tarifi imkânsız bir duygunun bedenine hükmetmesiyle çektiirdiği bir sancı vardı. Bir süre odanın içinde anlamsızca dolandıktan sonra kapıya yöneldi. Kapının yanına kadar gelip kolu tuttu. Kısa bir süre öylece kaldı. Açıp açmamak, gidip gitmemek konusunda tereddüt yaşıyordu. Mantiğı ve duyguları çelişiyor, akli gidip geliyor, bir türlü karar veremiyordu.

Elini kapı kolundan aşağı kaydırarak hemen altında duran anahtarı tuttu ve yuvasında bir kere döndürüp çekip eline aldı. Elindeki anahtarla hızla dönüp pencerenin önüne geldi ve elindeki anahtarı olabildiğince uzağa fırlattı.

Pencerenin önünde öylece durup bekledi. Karanlığın ortasında kaybolup giden anahtarın arkasından öylece bakındı. Karmakarışık olan çehresinde ne huzurun ne de hüznün zerresi yoktu. Öylece durup boş boş bakındı karanlığın ortasına doğru.

Kapının kilitli ve artık açamayacak olmasından dolayı az önceki hâline göre artık daha rahattı. Soğuk soğuk terlemeleri geçmiş, kafasına hücum eden düşünce yoğunluğu ile mantık ve duygu arasında kalıp bocalamaz olmuştu.

Yeniden uzandı yatağına. Ellerini başının altında birleştirip tavana dikti gözlerini. Bu defa aklını sürekli istila eden düşüncelerden kaçmadı. Neden böyle değiştiğini, Sıla'ya karşı tam olarak ne hissettiğini anlamaya çalıştı. Uzun uzun düşündü. Onunla yakınlaştığında aklından geçenler ona sarılmak, öpmek gibi eylemlerdi. Peki, neden Sıla'ya karşı böyle hisler duyuyordu? Bunca zaman ona farklı bir gözle bakmamış, gerçekte olmadığını bilse de her zaman bir kız kardeş yerine koyup ona o şekilde muamele etmişti. Ne değişmişti de ona karşı duyguları da değişmişti? Yoksa âşık mı olmuştu?

Evet, evet... Kesin öyleydi. Yoksa durup dururken neden bu duygulara kapılsın ki? Bunun başka bir açıklaması yoktu. Âşıktı ona...

Ertesi sabah Nurten Hanım kahvaltı için Umut'un kapısını tıklattığında içeriden şu cevabı aldı:

"Teyze kapı kilitli, anahtar da yok. Hemen bir çilingir çağır."

"Oğlum anahtar nerede? Hem durup dururken kapıyı neden kilitledin ki sen?"

Umut, teyzesinin bu soru yağmuruna cevap vermek yerine, "Teyze çilingir çağır. Lavaboya gitmem lazım." dedi.

Nurten Hanım, Umut'un bu sözlerinden sonra sorduğu soruları unutup alelacele çilingir çağırdı. Çilingir yakınlarda olduğu için on dakika sonra eve geldi ve kapıyı açtıverdi.

Umut teyzesine sarılarak, "Teyzelerin en güzeli." deyip öptü ve sonra teyzesinin bir şeyler söylemesine fırsat vermeden lavaboya doğru koştu.

Sıla, Umut'un bu hâli ve annesinin şaşkın bakışı karşısında kahkahalarla gülmeye başladı. Sıla'nın kahkahaları Nurten Hanım'ın da yüzünü güldürdü.

Umut sıkıştığı için garip adımlarla lavaboya doğru koştururken Nurten Hanım arkasından gülerek, "Deli çocuk!" diye söylendi.

Ana kız kahvaltı masasına oturduklarında ikisi de hâlâ Umut'un az önceki hâline gülüyorlardı. Umut mutfak kapısında belirdiğinde, gülüşmeler birden sesli kahkahalara dönüşüverdi.

Umut bu durum karşısında biraz bozulmuş, suratı düşmüştü. Fakat bu şekilde daha da komik hâle düştüğünün ve uçuşan kahkahaları daha da körüklediğinin farkında değildi.

Nurten Hanım gülmeye devam ederken ara ara konuşmaya çalışarak, "Durup dururken ne demeye kilitlersin kapıyı? Hadi kilitledin, o anahtarı kaybetmeyi nasıl becerdin?"

Nurten Hanım'ın bu sözlerinden sonra gülmeye devam ederek Sıla girdi araya.

"İyi ki yakınlarda çilingir varmış. Yoksa neler olurdu, düşünmek bile istemiyorum."

Umut saygısından dolayı teyzesinin gülmesine ses etmiyordu fakat Sıla'nın gülmesine içten içe kızıyordu. Zira açıklayamadığı bu hadiselerin, çektiği eziyetlerin hep onun yüzünden olduğunu düşünüyordu.

Sıla'nın bu sözleri bardağı taşıran son damla olmuştu. Sıla'ya kızgın gözlerle bakarak:

"Ha ha ha, çok komik! Komik bir şey arıyorsan git aynaya bak. O şebek suratına bakarak eminim benden daha çok eğlenirsin." dedi.

Sıla bu beklemediği tavır ve sözler karşısında bozulmuş ve az önce savurduğu pervasız kahkahalar boğazına dizilmişti. Birden suratı sinirden kıpkırmızı oldu. Umut'un sarf ettiği sözlere o kadar öfkelenmişti ki hemen gözlerini masada gezindirerek Umut'un kafasına atacak bir şeyler aradı. Hemen yakınında duran peçeteliği eline aldığı gibi hiç düşünmeden, "Kütük!" diyerek Umut'a fırlattı.

Peçeteliği suratına gelmeden havada yakalayan Umut aynı hızla "Pasaklı kokoş!" diyerek Sıla'ya fırlattı. Sıla da bir refleksle hafif sağa kaydı ve peçeteliğin kendisine değmesinden son anda kurtuldu. Bu arada peçeteler havada uçuşuyordu.

Nurten Hanım birden patlak veren bu kavganın ortasında kalınca önce, "Durun çocuklar! Konu komşu duyacak!" diye uyardı onları fakat tartışmayı bitirmeye muvaffak olamayınca elindeki çatalı sertçe masaya bırakarak "Aahhh, yeter artık!" diye bağırdı.

Nurten Hanım'ın bu sert çıkışıyla birlikte Sıla yere düşen peçeteliği almış tekrar Umut'a atmak üzereydi ki eli havada kaldı. Umut ise gardını almış bekliyordu ki teyzesinin yüksek çıkan sesiyle kendine geldi.

Nurten Hanım'ın bağıışıyla birlikte birer suçlu çocuk edasında başlarını öne eğdiler. Şimdi kahvaltı masasından çıt çıkmıyordu.

Nurten Hanım'ın kızgın bakışları, iki yanında karşı karşıya oturmuş olan Sila ve Umut'un üzerinde gidip geldi. Sila bir ara başını kaldırıp annesinin yüzüne bakmaya cesaret ettiyse de Nurten Hanım'ın yüzündeki kızgınlığı okuyup tehlikenin farkına vararak hemen tekrar öne eğdi. Etrafta ve masanın üzerinde saçılmış peçeteler öylece duruyor, bardaklardaki yarım kalmış çaylar soğuyor ve sessizlik mütemadiyen sürüp gidiyordu.

Sessizliği bozan Nurten Hanım'ın sitemli sesi oldu.

"Koskoca oldunuz artık. Sizi azarlamaya ben utanır oldum ama siz hâlâ çocuklar gibi kavga etmeye utanmıyorsunuz."

Sila ve Umut başı önünde susmaya devam ederken Nurten Hanım devam etti.

"Yok yok, sizin akıllanacağınız yok. Size esaslı bir ders şart oldu!"

Bu sözlerden sonra Sila ve Umut başını kaldırıp Nurten Hanım'a bakarak aklından ne geçirdiğini anlamaya çalıştılar.

Sila dayanamayıp, "Nasıl bir ders?" diye sordu.

"Önümüzdeki hafta altın günü bende. O gün bir yerlere kaçmak yerine ikiniz de evde kalıp bize hizmet edeceksiniz!" diye cevap verdi.

Sıla, "Anne yaa!" diyerek tepkisini belli ederken, Umut da, "Yok daha neler!" diye çıkıştı.

Nurten Hanım umursamaz bir tavırla, "Yapacaksınız diyorsam yapacaksınız, o kadar! Dua edin hizmetçi ve uşak kıyafeti giydirmiyorum! Ha, biraz daha kafamı bozarsanız onu da yaparım! Birbirinizle iyi geçinmeyi ya öğrenirsiniz ya da ben böyle öğretirim." dedi.

Nurten Hanım'ın bu pek kararlı, taviz vermez ses tonuyla yaptığı konuşmadan sonra Umut ve Sıla pek bir sinmiş ve Nurten Hanım'ın verdiği bu cezayı kabullenmek zorunda kalmışlardı. Fakat yine de birbirlerine kinayeli bakarak, "Sen sonra görürsün." der gibi tehditli bakışlar fırlatmaktan geri kalmıyorlardı.

“Sılaaa, aylar nerede kaldı?”

“Geliyooooor.”

Sıla alelacele çayları doldururken bir yandan da söyle-
niyordu: “ayınıza da size de...”

Umut ile birlikte sabahın krnde Nurten Hanım ta-
rafından uyandırılmış ve pasta börek yapımına yardım
etmişlerdi. Misafirler gelmeye başlayınca da servis için
mutfağa geçmişlerdi. Nurten Hanım sabahın krnden
beri ikisini de durmaksızın çalıştırıyordu.

Sıla ayı doldururken acele edince elini yaktı. Bu du-
rum onu daha da sinirlendirmişti. Umut işini bitirerek
mutfak masasının bir köşesinde oturmuş, teyzesinden
gelecek yeni komutları bekliyordu. Sıla'nın elini yaktığı-
nı görünce gülmekten kendini alamadı. Sıla, Umut'a d-
np ters ters baktıktan sonra çay doldurmaya devam etti.

“Umuuut! Oğlum şadiye Teyze'nin böreği bitmiş bir
bakiver buraya.”

Umut'un bu sözle birlikte glmsemeşi yüzünde ek-
şidi. Bu defa gülme sırası Sıla'da idi. Dönüp Umut'a karşı
manalı manalı sırttı.

Umut, Sıla'nın kendisine gulmesiyle daha bir kızgındı. Hiç konuşmadan masanın üzerinde duran yarım börek tepsisini alarak mutfaktan çıktı. Salona girdiğinde bir dedikodu kumkuması almış başını gidiyordu.

"Ay, kız duydunuz mu? Meral'in küçük gelini, ayakka-bıcı Rüstem'in bekâr oğluyla kaçmış."

"Hangi Meral'in?"

"Ayol kaç tane Meral var? Şu bizim Çıt Kırıldım Sıdık'a'nın evinin yanında oturan Karpuz Meral."

"Aaa! Daha neler!"

"Ay, kız vallahi bak! Bizim Çıt Kırıldım Sıdık, Tomruk Selma'ya anlatırken kendi kulağıyla duymuş."

"Son zamanlarda onlarda bir hâller vardı zaten. Sürekli kapı önlerinde oturan Meral evden dışarı çıkmaz olmuştu. Geçen gece de evden bağrıışmalar duymuş millet. O zaman sezmiştim ben bir şeyler olduğunu."

"Onu ben de duydum valla. Oğlanı her gece acile kaldırıyorlarmış. Sinir krizi geçiriyormuş. İkisini de bulup öldüreceğim, diyormuş. Meral de 'Değmez oğlum elini kana bulama!' diye ağlayarak yalvarıyormuş oğluna."

"Ay, Allah yardım etsin kız, kolay değil yaşadıkları."

"Haklısın kardeş haklısın. Ben olsam bir daha mahallede başı yukarıda gezemem valla."

"Gelin de gelin olsa... Geçen Aytenlerin düğününde gördüm. Boy desen boy yok, güzellik desen yüzü bir taraflarına benziyor. Çalmış boyayı çalmış boyayı, doğru düzgün makyaj yapmayı bile bilmiyor haspam."

"Ben de geçen Hacer Hanım'ın küçük oğlu askerden geldiğinde okuttuğu mevlitte gördüm. Gelinin gözleri velfecri okuyordu anam. Kadınların tarafına yemek tepsi vermek için gelip giden erkekleri, gözleri ile yedi birtirdi resmen."

"Yolda giderken alt tarafı ayrı, üst tarafı ayrı oynuyordu haspamın. Her gördüğüne de iş atıyordu. İyi olmuş gittiği. Bence Meral gittiğine üzüleceğine kurtuldum diyerek bir kan akıtsın."

"Haklısın bacım, haklısın."

"Aman, duyanlardan uzak olsun!" diyerek çekilen kulaklar, tıklatılan tahtalar...

İşte bir işin doğruluk payını ya da sebeplerini bilmeden bir insanı karalamak insanoğlu için bu kadar kolaydı. Televizyondaki yasak ilişki dizilerini bayıla bayıla izleyip, izlenme rekorları dahi kırdırarak toplum ahlakını gözler önüne seren milletin, bir tanıdığının aynı şeyi veya benzeri bir hatayı yaptığını duyduğunda kınamaktan geri kalmayan millet ile aynı olması yaman bir çelişkiden başka ne olabilirdi?

(Haşa) Rabb'dan daha ileri koyulan 'El âlem ne der?' ile yönlendirilen hayatlar, el âlemin görmediği yerde her şeyi mubah kılar. İşte toplumumuzun çoğunun Müslümanlık kisvesi altında yaşadığı böyle bir hayattı maalesef.

Umut'un salona girmesiyle ortam birden sessizleşti. Şadiye Hanım tabağını uzatmış, Umut spatula yardımıyla aldığı börek dilimini Şadiye Hanım'ın tabağına bırakıyordu.

Nurten Hanım, bıraktığı börekten sonra kaçır adım salonu terk etmekte olan Umut'u, "Ne o? Hemen bırak-tın kaçıyorsun. Başka isteyen var mı diye sorsana oğ-lum!" diyerek uyardı.

Umut, teyzesinin bu uyarısıyla usançlı bir ifade ile zoraki gülümsemeye çalışarak, yapmacık bir şirinlik takındı.

"Başka isteyen var mı?" diye sordu.

Kalabalığın içinden orta yaşlı bir kadın ağzına aldığı büyük lokmayı çiğneyerek ufaltmaya çalışırken zoraki konuştu:

"Ay getir Umut'um getir, ben bir tane daha alayım. Şu Nurten Hanım'ın böreklerinin üstüne börek tanımıyorum. Ne kadar çabalarsam çabalayayım ben böyle güzel yapamıyorum vallahi."

Nurten Hanım aldığı bu iltifat karşısında, "Afiyet olsun Hayıryecğim." diyerek gülümsedi.

Umut elinde tepsi, kadınlar arasında "İster misiniz?" diye dolaşırken kadınlar da birbirini dürtükleyerek Umut'u gösteriyor ve gülüşerek fısır fısır Umut hakkında konuşuyorlardı.

"Nurten Hanım yeğenini iyi yetiştirmiş."

"Şimdiki zamanda böyle hizmet eden erkek nerede ayol, kızım olsa şu çocuğa verirdim vallahi."

"Çağırsak bizim güne de yardıma gelir mi acaba?"

Fısıltıların arasını gülüşmeler dolduruyor, Umut düştüğü durumdan pek rahatsız ama Nurten Hanım'ın hatırlarına sesini çıkarmadan devam ediyordu.

Herkes düğüne gidecek gibi allı pullu giyinmiş, makyajlarını yapıp gelmişlerdi. Altın günleri adı altında yapılan yemek ziyafetlerinden dolayı alınan kilolar, kat kat olmuş bacaklar, çıkuk bir popo, sarkmış kol kasları ve sahibinden hep bir adım önde giden, bağımsızlığını ilan etmiş bir gobek olarak gövdelerde yerlerini almış görünüyordu. İçeride değişik parfüm kokularının yanı sıra bu parfümlere karışan ter kokuları ortamda ağır bir hava bırakmıştı. Onlerine aldıkları tabakların içindekileri büyük bir iştahla yerken konu, Karpuz Meral'in küçük gelininden dün akşam izledikleri dizinin son bölümüne doğru

geçiş yapmaktaydı. Hiçbirinin devlet, siyaset, uluslararası ilişkiler, alınan kararlar, yeni kanunlar gibi hükümetle ilgili konular; liberalizm, kapitalizm, siyonizm, komünizm gibi akımlar ve sebepleri; dünyada olan savaşlar, Afrika kıtasındaki açlıktan ölen insanlar, illuminati gibi gizli örgütler, hedefleri ve tehlikeleri gibi bütün ülkeleri ilgilendiren konular asla ilgisini çekmiyordu. Hatta birçoğunun bu tür konularda bilgisi dahi yoktu. Onların ilgi alanı komşuda tattıkları böreğin tarifi, yine komşuda gördükleri dantelin modeli, izledikleri dizilerdeki esas kızla esas oğlanın öpüşüp, koklaşması, Meral'in küçük gelininin ayakkabıcı Rüstem'in bekâr oğluyla kaçması haberi idi ve bu haberler onlar için daha önemli ve hayatiydi.

Umut elinde tepsi, kadınlar arasında dolanırken Sıla da boşalan bardaklara çay dolduruyordu. Akıllarından bir an önce bu işkenceden kurtulmak geçerken gözleri biten çaylarda, boşalan tabaklarda gidip geliyordu. Umut yine elinde tepsi, komşu kadınlardan birinin tabağına istek üzerine poğaçaya bırakırken, hemen biraz uzağında oturan iki kadının Sıla hakkında konuşmalarına kulak kabarttı.

"Nurten Hanım'ın kızı da iyi büyümüş."

"Öyle valla komşum. Kız daha on altı yaşında ama boy pos aldı başını gitti."

"Bizim uzaktan bir akraba, askerden gelmiş oğluna kız arayıp duruyor. Geçen bana 'Sizin oralarda hiç gelinlik kız yok mu?' diye sordu. Ben de 'Yok' demiştim. Nurten Hanım'ın kızının böyle büyüdüğünü bilsem söyledim valla."

"Kız daha okuyor. Nurten Hanım verir mi ki?"

"Aman okuyup da ne olacak Allah aşkına. Kız kısmının yerini buldun mu hemen vereceksin ki evini yuvasını bilsin ama değil mi?"

"Haklısın komşum. Peki, oğlan ne iş yapıyormuş?"

"Bu yıl mühendis çıkıyormuş ama ne mühendisi onu bilmiyorum. Nurten Hanım'la konuşurum. 'Tamam bir gelsinler bakalım.' diye olumlu yanıt verirse hepsini öğrenir söylerim artık."

"Ay hadi hayırlısı. Şu işi tatlıya bağla da ağzımız tatlan-sın azıcık."

Umut bu konuşmayı duyabilmek için beş dakikadır köşede ayakta bekliyordu. Yüzündeki ifadeden duyduklarından pek de hoşnut olmadığı belli oluyordu. Olduğu yerde öylece kalakalmış, sınırdan kulaklarına kadar kızarmıştı.

Nurten Hanım durumdan habersiz Sıla ve Umut'a seslendi:

"Çocuklar bu kadarı kâfi, artık ben ilgilenirim. Siz mutfığa geçin, kendinize tabak hazırlayıp çay koyun, yiyin hadi!" diyerek cezalarının bittiğini duyurdu.

Sıla ve Umut salondan çıkmak üzereyken, "Bugün bana pek bir yardımınız dokundu, ellerinize sağlık." demeyi de unutmadı.

Umut, tabağını önüne alıp mutfak masasına oturduğunda hâlâ suratı sirke satıyordu. Sıla, Umut'un önündeki bardağa çay bırakırken Umut'un fazlasıyla asılan suratının farkına vardı ve bu durumu Nurten Hanım'ın verdiği cezaya yorarak Umut'a, "Geçenlerde masa başında, ortalığı birbirine katarak yaptığımız tartışmadan sonra annemi ilk defa bu kadar kızgın gördüm. Bize kısmek yerine böyle bir ceza verdiği için Allah'a şükrediyorum. Zira annem küstüğünde nasıl çekilmez olduğunu ikimiz de çok iyi biliyoruz." dedi.

Bu sözlerle Umut'u teselli etmeye çalışıyordu. Umut'u asıl kızdıran şeyden, az önce kendisine görücü çıkmasına kulak misafiri oluşundan haberi yoktu.

Umut, Sıla'yı duymazdan gelerek doldurulan çayına şeker atıp karıştırmaya başladı. Sıla, Umut'un bu umursamaz tavırlarına alışkın olduğu için daha fazla üstelemedi ve kendisi de sessizce çayını yudumladı.

Misafirler bir iki dağılmaya başladığında Umut'un konuşmalarına kulak kabarttığı iki kadın, Nurten Hanım'ı bir köşeye çekerek ortalarına almış, bir şevler konuşuyorlardı. Umut ne konuştuklarını adı gibi bildiği

ıçın, doğum sancısı tutmuş gebe kadınlar gibi ortalıkta bir o tarafa bir bu tarafa donüp duruyordu.

Sıla, Umut'taki tuhaflığı fark etmiş, onu izliyordu. Umut, Sıla'nın kendisini izlediğinden bihaber ileride teyzesiyle kompularının fısır fısır konuşmalarını izliyordu.

Nihayet en son misafiri de kapıdan yolcu ettiler.

Nurten Hanım, "Güle güle efendim, selametle." diyerek kapadı kapıyı.

Bu esnada Umut sabırsızlıkla odasına doğru yürürken teyzesine seslendi:

"Teyze seninle bir şey konuşmam lazım, biraz gelir misin?"

Nurten Hanım donüp "Hayırdır?" der gibi Sıla'ya baktı. Sıla da dudak bukerek, "Bilmiyorum" der gibi iki elini iki yana açtı.

Nurten Hanım biraz şaşkın biraz da merakla, "Tamam oğlum, geliyorum." diyerek Umut'un arkası sıra yürüdü ve odasına girdi.

Umut, teyzesi odaya girer girmez odanın kapısını kapadı.

"Teyze, o kadınlar seni öyle köşeye kıstırmış fısır fısır ne anlatıyorlardı sana?" diye sordu.

Nurten Hanım bir an suçüstü yakalanmış bir suçlu gibi ne diyeceğini bilemeden kekeledi:

“Önemli bir şey değil oğlum.”

Umut teyzesinin gözlerine keskin keskin bakarak bu defa daha açık konuştu.

“Teyze! O kadınları kendi aralarında konuşurlarken duydum. Seninle ne konuştuklarını da adım gibi biliyorum. Şimdi bana doğruyu anlat lütfen!”

Nurten Hanım yeğeninin durumu bildiğini anlayınca, anlatmaya başladı:

“Nedime Hanım’ın uzaktan bir akrabası kız arıyor-muş. Oğlan mühendis mi neymiş. Bana ‘Sizin Sıla büyü-müş, gelinlik kız olmuş. Akrabalara haber vereyim de bir gün görmeye gelsinler mi?’ diye sordu.”

“Peki, sen ne cevap verdin?”

“Bir gelsinler bakalım dedim.”

Umut bir anda sinirlendi ve farkında olmadan sesini yükselterek, “Teyze bu kız daha lisede okuyor. Hem daha üniversite okuyacak. Üniversiteyi kazanamasa, okumasa dahi yaşı evlenmek için çok küçük. Allah aşkına biraz mantıklı olun!”

Nurten Hanım, Umut’un bu hırçın tavrına anlam veremiyordu.

"Altı üstü sadece gelip bir görecekler oğlum. Alıp gidecek değiller ya. Ben kız okuyor, hem daha yaşı küçük dedikçe illa sadece bir gelip görsünler diye üsteledi. Ben de yok diyemedim."

Umut, teyzesinin bu sözlerinden sonra aşırı tepki verdiğini anlayıp kendini toparlayarak, "İyi gelsinler bakalım." dedi ve hızla dönüp çıkıp gitmek için odanın kapısını açtı.

Odanın kapısını açtığı anda kapı önünde Sila ile karşılaştı. Anlaşılan kapıdan annesi ile Umut'un konuşmalarını dinliyordu ve kendisine görücü geleceğini de bu vesileyle öğrenmişti.

Kapının açılması ve Umut'un kapı önünde görünmesiyle birden yakalandığını anlayarak panikleyip, "Hii!" diye bir ses çıkardı.

Bir suçlu edasında ellerini arkada birleştirirken kapının önünden geriye doğru bir adım attı. Sonra Umut ile göz göze geldi. Hâlâ Umut'un yüzünde öfke bulutları kol geziyordu ve Sila öylece durup Umut'un bir bahane bularak kendisine de kızmasını bekledi ama Umut hiçbir şey söylemeden yanından geçip gitti.

Sila, Umut dış kapıyı çekip çıkana kadar arkasından bakınıp öylece yerinde kaldı. Sonrasında odanın kapısına kadar gelen Nurten Hanım ile önce kapanan kapıya

sonra birbirilerine baktılar. İkisi de Umut'un bu hâline anlam verememenin şaşkınlığını taşıyordu yüzlerinde.

Umut bir hışımla apartmandan çıktıktan sonra ellerini cebine koyarak yokuş aşağı doğru düşünceli bir tavırla yürümeye başladı. Vakit akşamüzeriydi. Yaz yağmuru için toplaşan bulutlar bugün havayı erken karartmıştı. Elleri cebinde, hiç acele etmeden, ağır ağır yürüyerek kıvrılan dar geçitli sokaklardan geçti ve sahile ulaştı. Arada bir hışımla gelip geçen rüzgâr, gelecek yağmurun haberciliğini yapıyordu sanki.

Sahilin hemen kenarında duran banka usulca oturdu. Elleri hâlâ ceplerindeydi. Gözleri denizin üzerinde, ufukta gezindi. Gözlerini uzaklara, çok uzaklara daldırmış, az önce evde yaşanan olayları düşünüyordu.

Haklıydı teyzesi. Artık Sıla büyümüştü ve bugün olmasa da yarın olabilecek bir şeydi bu. Bir gün bir gelecek ve Sıla'yı Allah'ın emri, Peygamberin kavli diyerek alıp gidecekti. Bu önünde sonunda kaçınılmaz bir gerçektir.

Sonra hislerini düşündü. Sürekli içinden geçip giden arsız arzularını... Mahalledeki dedikodu kumkuması kadınları... Karpuz Meral'in küçük gelini ile ayakkabıcı Rüstem'in oğlunu... Yaşadıkları toplumun ahlak, kültür ve geleneklerini...

İşte o zaman anladı verdiği tepkinin üzerinde nasıl da eğreti durduğunu. Sonra utandı bu tavrından dolayı.

Ve nihayet yağmur damla damla olup buluştu yeryü-
züyle. Umut başını gökyüzüne doğru kaldırıp, gözlerini
kapadı. Yağmur damlaları yüzüne düştükçe gözlerini
kırıştırtıyordu. Bir süre yağmur altında öylece oturdu.
Damla damla yağan yağmur birden hızlandı ve şakır şa-
kır yağmaya başladı. Umut birden bastıran yağmur ile
oturduğu yerden kalkarak evinin yolunu tuttu.

Eve geldiğinde teyzesi Nurten Hanım ile Sıla mutfak-
ta akşam yemeği hazırlıyorlardı. Nurten Hanım yeğeni-
nin ıslandığını görünce bir anne edasında kızarak, "Bu
yağmurda dışarılarda mı dolaşıyordun. Üşütüp hasta
olacaksın. Hemen o üzerindikileri değiştir, kafanı da iyi-
ce kurula!" diye uyardı.

Umut uslu çocuk modunda teyzesinin dediğini yaptı
ve mutfığa geçip masayı kurmaya yardım etti. Şimdi az
önceki gergin havanın yerinde yeller esiyordu.

Yemek başında tekrar görücü lafı açıldığında Nurten
Hanım, "Oğlum, eğer istemiyorsan söylerim Nedime
Hanımlara gelmesinler." dedi.

Umut başını kaldırdığı anda Sıla ile göz göze geldi.
Umut'un ne söyleyeceğine dair Sıla'nın merakı, gözlerin-
den okunuyordu. Umut gözlerini Sıla'dan Nurten Hanım'a
doğru çevirirken yüzüne belirgin bir gülümseme yayıldı.

“Hayır teyze, benim tarafımdan gelmelerinde bir mahsur yok. Hatta mümkünse geldiklerinde bol bol öv ki beğenip alsınlar, biz de böylece kurtulmuş olalım.”

Umut’un bu sözleriyle Nurten Hanım katıla katıla gülerken Sila’nın suratı asılmıştı. Çatık kaşlarla Umut’a bakarak:

“Senden de başka cevap beklenemezdi zaten. Kütüksün işte kabul et!” dedi.

Umut umursamaz bir hâlde, “Sen pasaklı kokoş olduğunu kabul edersen ben de kütük olduğumu kabul ederim güzelim.” diye cevap verdi.

Nurten Hanım evin içinde telaşlı koşturuyordu.

“Ay bu vazo olmadı burada, en iyisi şuraya koyayım.”

Sonra biraz geri çekilip, “Hah tamam burada iyi durdu.” dedi.

Üzerinde özel günler için giydiği elbisesi vardı. Evi sabhtan bu yana Sıla’nın görücöleri için temizlemiş, şimdi de son rötuşlarını yapıyordu odanın içinde.

Umut salonun bir köşesinde koltuğa oturmuş kitap okuyor, Sıla odasında akşam gelecek görücöleri için hazırlanıyordu. Nurten Hanım sonunda, odanın dizaynı içine sinince, şöyle biraz geri durup sanatını izleyen sanatçı edasında etrafı süzdü. Gün boyu ev için uğraşmıştı ve şimdi yorulsa da buna değdiğini görerek kendini rahatlamış hissediyordu. Sonra odanın bir köşesinde, dış dünyadan kopmuş gibi elindeki Osmanlı tarihi ile ilgili kitaba gömülen Umut’a takıldı gözü.

“Birazdan görücöler gelecek, sen hâlâ oturmuş kitap okuyorsun.”

Umut okuduğu kitaptan başını kaldırıp, kendisine si-tem eden teyzesine baktı. Sonra umursamaz bir eda ile gözlerini tekrar kitaba indirirken:

“Görücü bana değil, Sıla'ya geliyor teyze! Karıştırdın herhâlde.” diye cevap verdi.

Nurten Hanım bu defa sinirlenmişti.

“Şimdi şaka kaldıracak hâlde değilim. Beni üzmeden kalk değiştir şu üzerini!”

Umut bu defa kitaptan gözlerini aşağıya doğru kaydırıp, üzerinde gezdirirken, “Üzerimin nesi var yahu? Daha dün giydim.”

“Misafirin karşısına onlarla çıkacak değilsin herhâlde. Kalk, şu geçen Ayten Hanımların düğününde giydiğin kıyafetlerin var ya, onları geçiriver üzerine. Hadi teyzesinin gülü, beni üzmeden kalk hadi!”

“Teyze, galiba asıl şakayı sen yapıyorsun. Yahu görücü cidden bana gelmiyor. Onların ilgi alanı şu anda tam da odasında, öğlen sonundan beri kendini bir şeylere benzetmeye çalışıyor zaten.”

“Umuuut!”

“Ne ya, ne! Hep Umut, Umut. Allah Allah yaa!”

Nurten Hanım yeğeninin yerinden kıpırdamadığını, ha bire kendine laf yetiştirdiğini görünce, hiçbir şey söylemeden eğilip ayağındaki terliği eline aldı. Durumun ciddiyetini anlayan Umut elindeki kitabı usulca bir kenara bıraktı.

"Aman ya tamam kızma değiştirdim." diyor ama... Nurten Hanım'ın yanından geçerken bir muziplik yaparak yanğından makas almaktan da geri durmuyordu.

"Ama bak peşin peşin söylüyorum! Çorucule! Sıkı değil de beni beğenirlerse başlık parası ile beşi bir yerde ıstıyorum ona göre!"

Nurten Hanım, Umut'un bu esprisine gulmemek için kendini zorlarken koşarak yanından kaçan Umut'un arkasından terliği fırlattı. "Deli çocuk!"

Güneş evlerin üzerinden geçip giderek batmaya yüz tutmuş, bir gün daha geceye kavuşmuştu. Şehrin ışıkları yine denizin üzerini bin bir renkte yalancı bir boyayla boyayarak renklendirmişti. Yazın son günleri olduğu için akşam vakti, hafif serin bir rüzgâr şehrin üstünde eskârlıca dolanır olmuştu. Bu sebeple sıcaktan bunalan şehir halkı akşam olduğunda, bu serinlikten nasibini alabilmek için balkon, teras gibi yerlere çıkarak hem şehrin hem de serinliğin tadını çıkarıyorlardı.

Nurten Hanım mutfakta ikramlarını son bir kontrolden geçirdikten sonra salona geçmek için hole çıktığı anda Umut'un odasının kapısı açıldı ve aynı anda Umut, Nurten Hanım'ın söylediği kıyafetlerle odanın kapısında görüldü.

Nurten Hanım dönüp bu düğmelerin sakıncası uğratarak kendisine doğru gelen veğereye baktı ve yüzünde memnun bir ifadeyle-

"Ha şöyle!" dedi ve keyfi yerine girmiş bir vaziyette "Kesin Sıla'nın yerine seni beğenecekler. Hah şimdiden hayırlı olsun." diye espri yaptı.

Umut teyzesinin yanına kadar geldiğinde hala kol düğmeleriyle uğraşıyordu.

"Dalga geçme teyze yaa! Zaten şu düğmeleri sakıncalı oldum olası beceremiyorum."

Nurten Hanım, Umut'un boş atığı atığı vakasının altından geçirip bağlarken, gülümseyerek cevap verdi.

"Öğrensen iyi olacak. Çünkü yakında sana kız bakmaya başlayacağım haberin olsun."

"Lazım olacağını sanmıyorum teyze. Çünkü ben evlenmeyi düşünmüyorum."

"O nasıl söz öyle! Mürüvvetlerinizi gormeden gidersem gözüm açık kalır bak!"

Tam bu sırada Sıla'nın kapısı açıldı ve bu defa Sıla odasının kapısında belirdi. Lacivert renkli pantolon ve ceket giyinmişti. İçine beyaz renkte ipek bir bluz... Saçlarını maşa ile dalgalandırmış, yüzüne kıyafetine uygun tonlarda hafif bir makyaj yapmıştı. Ayakta yine kıyafet-

tine uyum sağlayan lacivert, yüksek topuklu bir ayakkabı vardı. Kapıyı açtığında, seslerini duyduğu için holde ol-
duklarını bildiği Umut ile annesine bakıp gülümsedi ve
etrafında bir tur döndükten sonra ellerini iki yana aa-
rak, "Nasıl olmuşum?" diye sordu.

Bu soruya ilk tepki Nurten Hanım'dan geldi. Yüzünde
ziyadesiyle memnun bir gülümsemeyle:

"Tek kelime ile harika!" diye cevap verdi.

Annesinden geçerli not alan Sıla bu defa da Umut'a
dönerek bir şeyler söylemesini bekledi. Umut, bir elini
cebine koyarak, karşısında salınan Sıla'yı yukarıdan aşa-
ęıya büyük bir ciddiyetle süzdü ve sonra bir elini önünde
büküp, diğer kolunun dirseğini ona destek yaparak çene-
sini tuttu. Çenesini yine büyük bir ciddiyetle sıvazlarken
cevap verdi.

"Pantolon çok dar ve ceket de çok kısa. Kalçaların
bildiğin meydanda! Saçların elektrik çarpmış gibi duru-
yor ve makyajın da çok banal. Boyacı Necati Abi senden
daha yaratıcı. Ve o ayakkabılar hiç olmamış, mübarek
topuk değil tabure! Çok rkş ve bildiğimiz kokoşsun.
zgnm ama bizimle değilsin canım."

Nurten Hanım, Umut'un sözlerine, omzuna bir tane
vurarak gülmeye başladı. Umut da teyzesinin bu hare-
ketinden sonra ciddiyetini bozarak gülmekte teyzesine

katıldı. Sıla, karşısında sinir bozucu şekilde gülen annesi Nurten Hanım ve Umut'a bakarak:

"Ha ha ha, çok komik! Size soranda kabahat." dedi ve bir hışımla aralarından geçerek salona doğru yürüdü.

Nurten Hanım kısıp kısıp gülmeye devam ederken, "Kızdırdık galiba." dedi.

Umut dönüp arkasından Sıla'ya baktı. Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş ekşirken teyzesine cevap verdi.

"Galiba..."

Umut, Sıla'yı ilk gördüğünde aslında güzelliği karşısında bir an nutku tutulmuştu. Dışından o yorumları yaparken, içinden 'Bu kız ne ara bu kadar büyüyüp serpildi, güzelleşti.' diye geçiriyordu. Yine o gün içinde bastırıldığı duyguların ortaya çıkacağını hissedince kendine çeki düzen verdi ve teyzesiyle birlikte kol kola girerek Sıla'nın arkasından salona geçti.

Salonda oturmuş misafirleri beklerken, "Kim kim geleceklermiş teyze?" diye sordu Umut.

"Komşumuz Nedime Hanım, oğlanın annesi, yengesi bir de kendisi gelecekmış."

"Yuh! Daha ilk günden oğlanın geldiği nerede görmüş teyze yaa! Allah aşkına!"

Sıla anımsıyor. Anımsayınca yüzünde buluşmuş bir gülümseme kayıyor. Ağır sedirde oturmuş kadın, ahenkleri ile "Bu benim gelinim!" diye cevap veriyor.

Kırmızıdan tadere Umut bu olaya karşı gözleri kapalı, yüzü duruyordu. Elbette, sadece bu kadar bir şey istiyordu.

Nurten Hanım doğru bu deyiş Umut'un evladı. "Orada öyle dikileceğine eminim. Tek erkek kızına masadığını karpılatana oğlum."

Nurten Hanım'ın bu uyarısıyla Umut gelin istediği karpıya doğru ilerledi. Sıla karpıya açıldığında karpıya da baktı ve bir adamı onu bekliyordu. Havacından inen ve ellerini güzmeye çalışan Sıla, karpıya kenarında durdu ve gülümseyerek misafirleri içeri davet etti.

"Hoş geldiniz, buyurun."

İçeriye ilk adım atan komşu kadın Nedime Hanım oldu. Onu diğerleri takip etti ve sırayla içeri gectiler. Elindeki gül demetinden yuzu net görünen damat adayı içeri geçerken elindeki buketi "Bu sizin için" diye Sıla'ya uzattı. Sıla gözlerini güllerde gezdirirken teşekkür ederek gül buketini damat adayının elinden aldı.

Bu arada salon kapısında görünen Nurten Hanım, "Hoş geldiniz!" deyip gülümseyerek misafirleri karşıladı.

Arkasından Umut çıktı ve damat adayının elini isteksiz bir şekilde sıkarak, "Hoş geldiniz." dedi.

Umut karşısındaki adamın simasına ancak elini sıkarken dikkat etti ve aynı anda yüzünde bir şaşkınlık belirdi. Zira damat adayı diye getirilen kişi şakaklarına kır düşmüş, kırk yaşlarına yakın biriydi. Bu arada Umut'tan başka kimse karşılama hengamesinden dolayı damat adayına dikkatle bakmamıştı ve hâlâ ne Sıla ne de Nurten Hanım olayın farkında değildi. Umut ise şu an karşısında damat adayı olarak duran adama şaşkın şaşkın bakarken ne diyeceğini bilmez hâlde öylece kalakalmıştı.

Karşılama merasiminden sonra salona geçilirken, kenarda durup misafirlerini salona alan Nurten Hanım bu durumu fark eden ikinci kişi olmuş ve aynı anda dönüp Umut'a bakarak, sadece gözleriyle şaşkınlığını Umut'la paylaşmıştı. Utancından gelen damat adayının yüzüne daha doğru düzgün bakamayan Sıla, dolayısıyla durumun daha farkına varamamış, habersizce etrafa gülücükler saçıyordu.

Misafirler salona geçtikten sonra arkalarından da ev sahipleri teker teker içeri geçtiler. Sıla, misafir hanımların tek tek ellerini öperek "Hoş geldiniz." dedi tekrar. En son 'hoş geldin' deme sırası damat adayına geldiğinde, damat adayının suratına ilk defa dikkatli baktı ve aynı anda yüzündeki gülümsemesi eksidi. Gülümsemesi

ni acemice tekrar toparlamaya çalışırken, kısık bır sesle "Hoş geldiniz." dedi ve kahveleri yapmak için salondan çıkıp mutfağı geçti.

Salonda kalan Umut ve Nurten Hanım yüzünde yapmacık gülücüklerle fakat gözlerindeki şaşkınlığı saklayamadan misafirlerle öylece bakışıyorlardı. Ne misafir tayfası ne de ev sahipleri konuşuyordu. Aradaki sessizlik gittikçe uzarken sonunda komşu kadın Nedime Hanım, aradaki bu yavan sessizliğı bozdu. Eliyle yanında oturan misafirleri tek tek işaret ederek tanıttı.

"Bu damat adayımızın annesi Nesrin Hanım, yanındaki eltisi Semia Hanım ve bu da damat adayı Ahmet Bey oğlumuz."

Nurten Hanım ve Umut tanıtılan kişilere tek tek göz gezdirip gülümseyerek başlarıyla selamladılar.

Nedime Hanım yanında getirdiğı misafirlere dönerek:

"Sıla'nın annesi Nurten Hanım ve abisi Umut Bey oğlum. Sıla bu evin tek kızı. Terbiyesi, hanımefendiliğı ve gzelliğı ile mahallede parmakla gösterilen bir kızımız. Rahmetli babası Mahir Bey, toprağı bol olsun, öldüğünde daha küçük sayılırdı. Babasını da pek bir severdi yavrum. İyi ki Umut gibi bır abisi ve Nurten Hanım gibi altın kalpli bır annesi var. Yoksa bu kadar kolay atlatamazdı bu durumu." dedi.

Konuşma aralarındaki 'abisi' kelimesiyle kendisinden bahsedilmesi Umut'un pek hoşuna gitmemişti. Bu sebeple yüzü hafif gerilmişti fakat gülümsemeye çalışarak Nedime Hanım'a cevap verdi.

"Ne kadar öz abisi olmasam da işte elimden geldiğince Nedime Teyze."

Sözlerindeki bazı kelimeleri vurgulayarak ve pek bir manidar söylemişti. Fakat Nedime Hanım durumdan pek bir habersiz, gülerек cevap verdi.

"Canım artık özü üveyi mi kaldı. Küçük yaştan beri buradasın ve Sıla ile birlikte büyüdünüz." Sonra da açıklaması gerektiğini düşünüp misafirlere dönerek, "Umut, Nurten Hanım'ın veğeni oluyor. Umut oğlum ailesini küçük yaşta, elim bir kazada kaybedince, sağ olsun teyzesi Nurten Hanım ona sahip çıktı. Haliyle küçük yaşta aileye girince o da artık bu evin bir üyesi oldu... Nermi Hanım'ın öz oğlu, Sıla'nın da öz abisi gibi oldu." dedi.

Umut bu konulara girilmesinden pek bir rahatsız olmuştu. Yüzünde alaycı bir gülümseme mevcutken sesini sert çıkırdı.

"Ne güzel! Daha akraba olmadan böylece birbirimizi veterince tanımış olduk!"

Nedime Hanım bu defa verilmeck istenen mesajı almış olacak ki sustu. Bir süre sonra Sıla elinde tepsiyle

de kahve fincanlarıyla tekrar salona girdi. Çehresinde bu defa ne şaşkınlık ne de yapmacık bir gülümseme vardı. Asık bir suratla tuttu kahveleri misafirlere. Sonrasında tekrar salondan çıktı ve bir daha da dönmedi. Ortamdaki gerginliği hisseden erkek tarafı kahvelerden sonra müsaade isteyerek doğruldu yerlerinden. Onların müsaadesine itiraz etmedi ev sahipleri ve kapıya kadar nezaketen yollandı.

Misafirler çıkıp kapı kapandıktan sonra Umut kahkahayı patlattı.

"Ben Sila'yı evlendirmek için koca adayı bekliyordum. Bunlar bildiğin evlat edinmeye gelmişler."

Sila bu durumu tahmin ettiğinden anında annesi Nurten Hanım'a dönerek, "Ya anne yaa!" diye mızızlandı.

Nurten Hanım şu an ne Umut ne de Sila ile uğraşacak durumda değildi. Tekrar salona doğru yürürken kızgın bir ifadeyle kendi kendine söylendi.

"Alacağı olsun o Nedime Hanım'ın. Bir de utanmadan koca adamı damat adayımız diye tanıtmaz mı? Ay nasıl sinirlerimi oynadı o an. Sırf rezillik çıkmasın diye sustum vallahi."

Umut tevzesinin sinirinin aksine pek bir keyifli gülümseyerek, "Yalnız o koca adam da damat adayı rolüne pek bir ısınmış, süzüm süzum süzuluyordu. Bir de emek-

li olmaya yaklaşmış adama yeni mühendis oldu demeler mi?" dedi.

Nurten Hanım yine duymazdan gelerek oturduğu yerden başım tehditkâr bir şekilde salladı ve yine kendi kendine söylendi.

"Nasılsa görürüm o Nedime Hanım'ı. Sorarım bunların hesabım elbet!"

Sıla oturduğu bir köşede dudak bükerek onları dinledi. Gelen görücünün fiyasko çıkmasından çok, bu konuda Umut'un kendisine sarmasına içерlemişti. Bir süre sonra konu tamamen kapandı ve arası çok geçmeden de herkes uyumak için odasına çekildi.

Umut odasına girdiği anda yavan, sahte kahkahaları kapı önünde kaldı. Bunun yerine yüzüne engin bir hüznün gelip konarken, yatağına sırt üstü uzanarak düşüncelere daldı. Nedense üzerine yapışan ağabey yakıştırması hiç hoşuna gitmemişti. Elinin biri başının altında dururken diğeri karnının üzerine düşmüş gibi duruyordu. Uzun süre aynı pozisyonda kalarak derin düşüncelere daldı. Daldığı derin düşüncelerde boğulmak üzereyken tekrar doğruldu yatağında. Yatağın iki kenarına tutundu, başını öne eğdi. Düşünceler pek bir ağır gelmişti bünyesine. Kendini yorgun hissetti. Yorgun ve çaresiz ...

Sabah kahvaltısı için bütün aile üyeleri mutfaktaki masada bir araya geldiklerinde, Umut daha dün gece netten öğrendiği haberi vermenin tam zamanı olduğunu düşünerek, "İstanbul Şehir Üniversitesi, Tarih bölümü." dedi.

O an çayları doldurmakla meşgul olan Nurten Hanım, yeğeninin bu sözleri ile başını kaldırıp Umut'a baktı. Umut da gülümseyerek teyzesi Nurten Hanım'a...

Nurten Hanım çaydanlığı yerine bırakırken yüzünde memnun bir ifadeyle, "Maşallah benim oğluma. Hayırlı olsun." dedi.

"Sağ ol teyzem." diye cevapladı Umut.

Sıla, "Uff, yine kurtulamadık senden." dedi.

"Eee, ne yaparsın işte... Yılanın sevmediği ot, deliğinin ağzında bitermiş." diye cevap verdi.

Sıla, "Yılan sensin domuz!" diyerek yanındaki peçeteliği Umut'a fırlattı.

Umut suratına doğru gelen peçeteliği havada yakalarken, "Pasaklı kokoş olmaktansa yılan ya da domuz olmayı tercih ederim." diye cevap verdi.

Tam burada Nurten Hanım olaya müdahil oldu.

“Yeter ama! Didişmekten hiç mi bıkmazsınız siz? Ha, altın günlerinde hizmet ederek bana yardımcı olmak hoşunuza gittiyse buyurun devam edin!”

Nurten Hanım'ın bu pek tehditkâr sözlerinden sonra Umut ve Sıla anında uslu çocuk moduna girdi ve başlarını öne eğerek sadece önlerindeki kahvaltıyla ilgilendiler.

Günler, haftalar geçip giderken üniversiteler de açılmıştı. Umut ilk zamanlar acemilik çekse de zaman geçtikçe ortama alışmış ve birkaç arkadaş edinmişti. Bu arkadaşlardan biri de Salih adında bir gençti. Yaş olarak kendisinden büyük olan Salih, kendisi gibi Tarih bölümünde okuyordu. Daha önce Sosyal İlişkiler okuyan Salih'in bu ikinci üniversitesiydi. Ona göre okumanın ve öğrenmenin yaşı yoktu ve bunu yaşadığı hayatı gözler önüne sererek en güzel şekilde anlatıyordu aslında. Her zaman her konuda bir fikri olan, bütün sorunların konuşularak aşılabileceğini düşünen ve bu sebeple insanlarla sürekli diyalog hâlinde olan, herkesin fikrine saygı duyan ama kendi fikirlerini de en iyi şekilde savunan, zeki bir çocuktı. Aynı zamanda dindar biriydi. Kimsenin hakkına asla tecavüz etmez ve yanlış gördüğünde uyardıktan çekinmezdi. Bu yüzden de üniversite öğrencilerinin

çoğu tarafından sevilir, sevmeyenler dahi takdir etmek-
ten kendilerini alamazlardı.

Umut ilk geldiği zamanlar daha kimseyi tanımadığı
için hep yalnız kalıyordu. Aynı duyguları ilk üniversite
yıllarında yaşayan Salih, bu duyguyu çok iyi bildiği için
yeni gelen ve yeni ortamlara hemen adapte olamayan
çekingen öğrencilerle hususi olarak ilgilenir ve hepsiyle
arkadaşlık kurardı. Aralarında aracı olup insanları birbir-
leriyle kaynaştırırdı.

Yaşından dolayı herkes ona Salih ağabey der ve kimse
saygıda kusur etmezdi. Umut bu pozitif insan sayesinde
de okuluna çok çabuk adapte olmuş ve kendisiyle aynı
bölümü okuyan öğrencilerle hemen kaynaşp, kendisine
arkadaş ortamı dahi kurmuştu.

Salih boş zamanlarda bu öğrenci topluluğunu etrafı-
na toplar, onlarla güzel sohbetler ederdi. Ortaya bir konu
atar ve herkesin o konu üzerine görüşlerini alırdı. Görüş-
lerini beğenmediği arkadaşlara bunu güzel bir dille ızah
eder ve onlarla asla münakaşa etmez, müzakarada bulu-
nurdu. O, kendi fikirlerinin doğru olduğuna inanır kor
bıçak insanlardan değildi. Ortaya attığı konularda her za-
man, "Münazaradaki amaç atışarak kendi fikirlerini kar-
şı tarafa kabul ettirmeye çalışmak değil, herkesin özgür
iradesiyle ortaya attığı fikirlerden doğru olanı bulmaktır.
Yoksa tartışmanın bir anlamı olmaz. Diğer türlü iş, galip

çıkma ya da venilgiye yorulduğu için bir sonuca varılmaz, varılsa da sonuç doğru olmaz. Bu yüzden fikirler üzerine tartışırken karşı taraf konuşmaya başladığında siz, gardını almış bir savaşçı gibi, ne söyleyeceğinizi düşüneneceğinize karşı tarafın ne söylediğini dikkatle dinleyin. Unutmayın! Maksat haklı çıkmaya çalışmak değil, doğruyu bulmaktır." derdi.

Umut manevi hayatı dolu dolu olan ve maddiyata asla önem vermeyen bu adamdan çok etkilenmiş ve bir süre sonra üniversitedeki bütün boş zamanını Salih ağabeyinin yanında geçirir olmuştu. Salih konuşmaya başladığında sanki başka bir boyuta atlıyordu. Atmosfer anında değişiyor ve kendini ruhların çıplak kaldığı, yalın bir ortamda bulurken huzura eriyordu. Salih sürekli dini öğütler veriyor ve okuduğu kitapları anlatarak tavsiyelerde bulunuyordu. Sorduklarında "Müslüman'ım" diyen Umut şimdi, o sözcüğü taşımanın bazı sorumluluklar getirdiğini anlıyordu. Maneviyatı dolu dolu hissettiği bu ortamlarda, benliğini esir alan kötü duygulardan da arınıyor ve belki de en çok bu yüzden sık sık bu ortamlarda bulunmaya dikkat ediyordu.

Günler günleri kovalarken Umut, farkına varmadan olgunlaşmaya, hâl ve hareketleri değişmeye başlamıştı. Kendisindeki bu değişimi fark etmiyordu belki ama çevresindeki insanlar bu büyük değişimin pekâlâ farkındaydı. Bu büyük değişimin en yakın şahitleri şüphesiz ev

ahalisi Nurten Hanım ve Sıla idi. Umut'un bu iyi yönde-
ki değişimi gözlerinden kaçmıyor, kaynağını bilmeseler
de bu durumdan pek bir hoşnut görünüyorlardı.

Umut, ders çıkışı bahçede aralarında yine Salih'in de
olduğu arkadaş grubuylandı. Dersi olanlar tekrar binaya
yönelirken dersi olmayanlar vedalaşarak evinin yolunu
tuttu. Umut da dersi olmayanlardandı.

Salih, "Gençler bana müsaade, ikinci namazını kıl-
mam lazım." diyerek binaya yönelince, çaresiz o da okul
 ıkışına doğru yöneldi. Kolunun altına sıkıştırdığı kitap-
ları ile otobüs durağına kadar yürüdü, gelen otobüse bi-
nerek evin yolunu tuttu.

Eve vardığında kapıyı Sıla açtı. Kısa bir selamlaşma-
dan sonra odasına geçti. Kitaplarını bıraktı, pijamalarını
giyinip odasından  ıktı. Mutfağa, salona, balkona baki-
narak teyzesini aradı. Çok acıkmiş, teyzesine ne yemek
yaptığını soracaktı ama ortalarda kimsecikler yoktu.
Mutfağın balkon kapısını kapatıp içeri geçtiği sırada
mutfakta Sıla ile karşılaştı.

"Teyzem nerede?"

Sıla buzdolabından aldığı meyve suyunu bardağa dol-
dururken cevap verdi.

"Bu hafta Aysel Teyze'nin kızı Büşra'nın düğünü var-
mış. Düğün yaklaşmış ama çeyiz işlerini bir türlü bitire-

miyorlarmış. Aysel Teyze arayıp annemden yardım isteyince annem de kıramadı kalktı, gitti.”

Umut duyduğu bu sözler üzerine hiçbir şey söylemeden buzdolabına doğru yöneldi. Sıla elindeki meyve suyu bardağıyla salona geçerken Umut buzdolabından çıkardığı malzemelerle kendine bir sandviç hazırladı, yanına bir maden suyu açtı ve tekrar odasına girdi. Elindeki sandviçi çoktan yemeye başlamıştı. Masasına oturdu, masanın üzerindeki ders kitaplarından birini önüne çekerek açtı ve sandviçi yerken bir yandan da ders çalışmaya başladı. Arada da içeceğini yudumluyor, sonra sandviçten yeni bir ısırık alıyor ve gözleri kitabın satırları arasında mekik dokuyordu. Yaklaşık bir saat sonra çoktan sandviçini yemiş, bu defa Salih ağabeyinin tavsiyesi üzerine aldığı bir kitabı, yatağının üzerinde uzanır vaziyette okumaya başlamıştı. Oda kapısının vurulmasıyla kitabı kucağına indirip gözlerini kapıyı dikti.

“Evet!”

“Girebilir miyim?”

“Hayır!”

“Yaa, gıcıklık yapmasana bir şey dicem herhâlde.”

Umut usançlı bir tavırla gözlerini devirirken, “Uff, tamam gir hadi!” dedi ve yatağında doğruldu.

Sıla sanki ilk defa görüyormuş gibi meraklı bakışlarla odayı inceleyerek Umut'a yaklaştı ve yatağının ucuna oturdu.

"Saatlerdir ne yapıyorsun sen burada?"

"Hiç, kitap okuyorum."

O anda Sıla'nın gözleri, Umut'un parmağı arasına kısıtılmış duran elindeki kitaba kaydı.

"Ne okuyorsun bakalım?" diyerek Umut'un elindeki kitaba doğru uzandığı anda Umut elini geri çekerken, "Bir şey diyecektin galiba!" dedi.

Sıla, Umut'un bu ters tavırlarına artık alışmıştı. Umursamaz bir eda ile uzanan elini geri çekerken cevap verdi.

"Ha, o mu? Az önce annem aradı. Biraz geç gelecekmış. 'Dolapta dünden kalma yemek var ısıtın yiyin.' dedi."

Umut asık bir suratla, "Neden geç geliyormuş ki?" diye sordu.

Sıla yine odanın içinde gözlerini dolaştırırken Umut'u cevapladı.

"İşleri bitirememişler. Yarın da çeyiz serilecekmış galiba. Anneme, 'Yemeği burada ye, biraz daha kal. Biz seni bırakırız.' demişler. Annem de kalmış."

Umut'un yüz şekli bu durumdan hoşlanmadığını bağıra bağıra söyler gibiydi. Bir an durup öylece düşündü sonra başını kaldırıp tekrar Sıla'ya baktı. Üzerinde sıfır kola yakındar bir bluz ve altında yine dar bir kapri eşofman vardı. Eğilip kalktıkça beli, göbeği açılıyor, bedenine oturan kıyafetler, vücut hatlarını tüm belirginliğiyle ortaya seriyordu. İşte yine aklından türlü şeyler geçmeye başlamıştı.

Ayağının ucuyla Sıla'yı yatağından kalkması için dürtüklerken, "İyi, tamam. Diyeceğini dediğine göre hadi ikile!" dedi.

Sıla bu dürtüklenmeden pek hoşnutsuz suratını ekşitirken dönüp Umut'un ayağına bir tane yapıştırdı.

"Ay tamam be! Yemedik bitli odanı."

Umut Sıla'nın söyledikleri karşısında tekrar konuşmadı ve Sıla söylenerek odadan çıkıp gitti. Umut yenden yatağına uzandı, elindeki kitabı tekrar açtı ve kaldığı yerden okumaya başladı.

Güneş ovalardan, kurlardan, köylerden ve kasabalardan geçerek sonunda şehrin üzerinden yavaş yavaş çekilmeye başladı. Etraf alacakaranlığa büründüğünde şehirdeki rutin sesler biraz daha çoğalarak karanlığa kalmamanın telaşesine büründü.

Umut tekrar acıktığını hissettiğinde elindeki kitabı kenara bırakarak yatağından doğruldu. Ayağa kalkınca

kollarını havaya doğru kaldırıp, sağa sola doğru döne-
rek vücudunu esnetti. Odasının kapısını açıp hole çıktı.
Mutfğa doğru yürürken ortaya doğru seslendi.

"Sılaaa, ben acıktım. Hadi gel yemekleri ısıtıp artık
yiyelim."

Mutfğa girip buzdolabını açarak, saklama kapların-
daki yemekleri tek tek dışarı çıkarmaya başlamıştı. Evin
içi pek sessizdi. Sıla'dan ne bir cevap gelmiş ne de kendisi
görünmüştü. Umut elindeki kabin birini mikrodalga fi-
rına koyduktan sonra karşısında durup cihazın düğme-
lerini inceledi. Cihazı daha önce hiç kullanmadığı için
hangi düğmelere basacağını bilememenin tereddütüyle
bir süre bakındı, sonra birkaç düğmeye bastı ama çalış-
tırmakta muvaffak olamadı.

Mutfaktan dışarıya doğru Sıla'ya tekrar seslendi. "Sı-
laaa!"

Yine bir cevap alamadı.

Bunu üzerine biraz kızgın bir hâlde mutfaktan ara
hole çıkıp, Sıla'nın oda kapısına vardı. Kapıyı tıklattı.

"Sağır mısın kızım yaa! İki saattir sana sesleniyorum,
cevap versene!"

Kapı önünde bekledi fakat Sıla'dan ses seda çıkmıyor-
du. Merak etmeye başladı. Acaba başına bir şey gelmiş

olabilir miydi? Aklından bu düşünceler geçerken endişesi aynı oranda yüzüne vurmuş vaziyette "Sıla!" diyerek odanın kapısını tekrar tıklattı.

Sıla'dan beklediği ses bir türlü gelmiyordu. O an odaya girmekle girmemek arasında tereddüt yaşadı. Bir yanı derhal odaya girip Sıla'nın durumuna bakmasını söylerken, diğer yanı bunun doğru olmayacağını söyleyip duruyordu. Sonuçta Sıla artık genç bir kızdı ve odaya girdiğinde hoş olmayan bir görüntü ile karşılaşabilirdi. Kafasından bu tür düşünceler gelip geçerken odanın kapısında çaresiz öylece kalakalmış duruyordu. Birkaç defa daha odanın kapısını tıklattı fakat beklediği cevabı yine alamadı. Artık başka çaresi kalmadığını düşünerek odanın kapısını açmaya karar verdi. Kapının koluna usulca dokunarak kapıyı açtı, kapının hemen yanındaki lambanın düğmesine bastı ve kapıyı yarıya kadar açıp gözlerini odada gezdirdi. Gördüğü manzara karşısında rahatlamak yerine daha çok telaşlandı. Zira Sıla odada değildi. O andan itibaren Umut artık endişeden öte korkmaya başlamıştı. Odanın kapısını geri çekti ve "Sıla!" diyerek holden salona doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Salona girdiğinde Sıla'yı salondaki koltuklardan birine uzanmış, uyur vaziyette buldu. Kulağında kulaklık, koltukta öylece uyuyakalmıştı. İçinde biriken korku ve endişe dağıldı.

“Sıla!” diyerek ona doğru yaklaştı fakat Sıla, Umut’u duyamayacak kadar derin bir uykuya dalmıştı. Yanına gelince yine “Sıla!” diye seslendi fakat uyandırmaya muvaffak olamadı.

Sıla uyurken sağa sola döndüğü için göbeği ve sırtı açılmıştı. Umut kulağındaki kulaklığı çekip çıkardı ve Sıla’nın açılan yerlerine bakmamaya özen göstererek Sıla’ya seslendi fakat sesini bir türlü duyuramıyordu. Onu dürterek uyandırmaktan başka çaresi yoktu. Omzundan tutup hafifçe sarstı.

“Sıla! Hadi kalk!”

Söylerken sesi titremişti. O an heyecanlandığını hissetti. Vücudu hafif hafif terlemeye başlamış, sesi boğuk boğuk çıkmaya başlamıştı. Kendisindeki bu durumun farkına varınca toparlanmaya çalışarak ikinci defa sarstı Sıla’yı.

“Öldün mü yahu? Kalksana!”

Sıla bu ikinci dürtmenin etkisi ve daha şiddetli çıkan sesle nihayet araladı gözlerini. Yattığı yerden Umut’a baktı.

“Ne istiyorsun yaa! Ne güzel uyuyordum.” dedi.

Umut, Sıla’nın sonunda uyandığını görünce biraz geri çekildi.

"Bu vakitte ne uyuması kızım yaa! Acımdan ölüyorum. Kalk hadi!" diye cevap verdi. Sonra gözü yine Sıla'nın göbeğine doğru kayarken, "Şu açılan yerlerini de bir ört!" diye devam etti.

Sıla eğilip açılan yerlerine bakarken, Umut başını çevirdi. Sonra eliyle özensizce bluzunu çekştirirken yüzünü buruşturarak, "Öff yaa! Acıktıysan bak mutfak orada, buzdolabı onun içinde, yemek de onun içinde." dedi.

Umut sinirlenmişti. "Sıla beni deli etmeden kalk diyorum sana! O saydıklarının yerini ben de biliyorum ama mikrodalgayı çalıştıramadım." diye cevap verdi.

Sıla bu defa gözlerini daha fazla açarak Umut'a baktı ve uzandığı yerden doğrulurken kızgın bir şekilde, "Ay tamam be! Sayende uyku falan kalmadı zaten. İyi ki kocam değilsin, hiç çekilmiyorsun." diyerek kalkıp lavaboya doğru yürüdü.

Umut, Sıla'nın sözlerinden sonra bir garip olmuş, salonun ortasında arkasından öylece bakakalmıştı. Sonra kendini toparlayarak mutfaka doğru yönelirken Sıla'nın arkasından pek bir alınmış ses tonuyla, "Neyim varmış? Benim gibisini bulursan öp de başına koy!" diye cevap verdi.

Yaklaşık on beş dakika sonra ikisi de yemek yemek için hazırladıkları mutfak masasına oturduklarında kimseden çıt çıkmıyordu. İkisinin de başı önde sadece ye-

dikleri yemekle ilgileniyor izlenimi veriyorlardı. Sonunda sessizliği bozan Sıla oldu.

“Biliyor musun? Hazal bizim sınıfta bir çocukla çıkmaya başladı.”

Umut’un o an aklından apayrı düşünceler geçiyordu. Dolayısı ile Sıla’nın bu beklenmedik anda beklenmedik sözleri ona ufak bir afallama yaşattı. Kısa bir süre sonra söylenen sözleri algılamamanın umursamazlığı ile Sıla’ya bakarak, “Bana ne!” diye cevap verdi.

Sıla meraklı gözlerle Umut’u süzerek, “Üzülmedin mi?” diye sordu.

“Neden üzüleyim ki?”

“Yani ne bileyim. Hani bir zamanlar sana ilgisi vardı ya. İşte o sebeple şey ettim.”

“Şey etme Sıla! Allah aşkına bana saçma sapan şeyler için şey etme! Üzülecek olsam onca zaman bana olan ilgisini görmezden gelmezdim değil mi?”

Sonra Sıla’nın bir şey söylemesine fırsat vermeden servis tabağını alarak masadan kalktı, suya tutup bulaşık makinesine bıraktı ve Sıla’ya hiç bakmadan, “Ben odama geçiyorum, sana afiyet olsun.” diyerek mutfak kapısına doğru yürüdü.

Tam Sıla’nın yanından geçiyordu ki Sıla ayağa kalkarak önüne durdu. Umut bir anda karşısına dikilen Sıla’ya

şaşırdı sonra kendini toplayarak yanından geçip gitmek istedi. Fakat Sıla buna izin vermedi. Umut gitmek için ne yana hamle yapsa kendini o yana doğru atıp yeniden önünü kesti. Birkaç defa tekrarlayan bu olaydan sonra Sıla'yı kızgın gözlerle süzerek:

“Çekil yolumdan Sıla! Hâlâ çocuk gibi davranıyorsun! Büyü artık!” dedi.

Sıla bunun üzerine yerinden hiç kıpırdamadan Umut'u cevapladı.

“Asıl çocuk olan sensin! Farkında mısın bilmem ama uzun zamandır benimle konuşmaktan ziyade dalaşıyorsun.”

“Sanki önceden farklıydı. Seninle konuşmak mümkün değil ki! İki dakikada adama kısa devre yaptırırsın sen!”

Sıla sesini biraz yumuşattı.

“Hayır, Umut hayır... Biz seninle önceden böyle değildik. Tamam, yine dalaşırdık ama konuşurduk da... Birlikte sinemaya gider, köşedeki tatlıcıya takılır, Eminönü'nde midye dolma yerdik. Şimdi ise sadece dalaşıyoruz. Başka hiçbir şey paylaşmıyoruz.”

Umut, Sıla'dan beklemediği sitemleri işitince ondan ne kadar uzaklaştığını daha iyi anladı. Bir an içi sızladı, üzüldü. Sonra ondan uzaklaşma sebebi aklına gelince böylesinin ikisi için de daha doğru olduğunu düşündü ve içi ezilmesine rağmen:

“Demek ki artık paylaşacak bir şey kalmamış aramızda. Böylesi daha iyi.” dedi.

Konuşurken yüzüne dahi bakmamıştı. Sonra tekrar yanından geçip gitmeye yeltendi. Fakat Sıla yine usta bir refleksle önünü kesti.

“Konuşurken yüzüme bak! Gözlerime! Ben senin daha bir iki yıl önce tanıştığın ve sonra anlaşılmadığını düşününce arkadaşlığını bitirmeye karar kıldığın herhangi bir insan değilim! Kuzenim ben senin! Okulun ilk günü elinden tutup, ‘Bu kıza yanlış yapan bana yanlış yapmış olur.’ dediğin kızım. Şimdi benden bu kadar uzaklaşmam anlamıyorum, anlayamıyorum.”

Umut hâlâ Sıla’nın yüzüne bakmıyordu. Gözleri yerde dolaşırken Sıla’ya cevap vermek yerine sadece uyardı.

“Sıla çekil önümden!”

“Hayır!”

“Sıla sana çekil önümden diyorum! Beni istemediğim şeylere zorlama!”

“Ne yaparsın mesela? Döver misin? Bana bir yabancı gibi davranmandansa dövmeni tercih ederim. Hiç durma! Hadi vur! Çünkü bana karşı bu saçma tavrını bitirmeden önünden çekilmeyeceğim!”

Umut kaldığı bu zor durumdan dolayı iyice sinirlenmişti. Daha fazla dayanamayarak Sıla’yı omuzlarından

tutup önünden çekmeye, geçmeye çalıştı. Sila direndi. Birkaç saniye süren bu itişmeden sonra Umut, Sila'nın omuzlarından tutup sarsarak, "Çekil diyorum sana çekil!" diye bağırdı.

Sarsılmanın şiddeti ile Sila'nın saçları dağılmış, bir kısmı yüzüne dökülmüştü. Umut bıraktığında Sila'yı burnunun dibine kadar çekmişti. Göz göze geldiler. Nefesleri birbirine karışıyordu. İkisi de hiç konuşmadan o mesafede bir süre öylece kaldılar. Umut'un gözleri Sila'nın dudaklarına kaydı. Bir an içinden dudaklarına yapışıp onu deli gibi öpmek geçti.

Bu dürtüsü o kadar kuvvetliydi ki ona karşı koyamadığını hissetti. Usulca Sila'nın dudağına doğru yaklaştı. Tam öpecek gibi oldu birden hızla kendini geriye doğru çekti ve aynı anda Sila'yı kollarının arasından boşluğa doğru savurdu. Sila savrulmanın şiddeti ile mutfağın bir köşesine doğru bir iki adım sendelerken Umut hiçbir şey söylemeden çoktan mutfağı terk etmişti.

Hızla odasına geçti. Odanın kapısını kapattıktan sonra anahtarı bir kere çevirip bıraktı. Kapının arkasına yaslanıp öylece bir süre kaldı. Az önce yaşananlar aklına geldikçe kendini çıldıracaktı gibi hissetti. Şimdi, az önce yaşananlardan dolayı büyük bir pişmanlık duysa da artık her şey için çok geçti. Bir an geri dönüp konuşmayı, bir şekilde durumu izah etmeyi ya da telafi etmeyi düşün-

dü ama sonra vazgeçti. Az önce yaşananların ne izahı ne de telafisi mümkündü. Tekrar dönmenin daha fazla batmaktan başka bir faydası dokunmazdı kendisine.

Umut'un aklından bu düşünceler geçerken kapının arkasında olduğu yere usul usul çökerek oturdu. Bir süre sonra Sila'nın oda kapısının açılıp kapandığını duydu. Şimdi ne yapıyordu acaba? Onun hakkında ne düşünüyordu? Nasıl böyle bir şey yapabilişti? Nasıl böyle bir hataya düşebilmişti? Şimdi yeniden nasıl eskiye dönebilir, Sila'nın yüzüne nasıl bakabilirdi?

Oturduğu yerden bunları düşünürken saatlerin geçtiğinin farkında bile olmadı. Ta ki kapının zili çalınca kadar...

Çalan zil ile dışarıya doğru kulak kabartarak sesleri dinlemeye başladı. Gelen teyzesi Nurten Hanım olmaydı. Birkaç defa üst üste çalan zil sesine rağmen Sila'nın odasında bir kıpırtı yoktu. Acaba uyumuş olabilir miydi? Az önce yaşananlardan sonra mı? Umut'un düşüncesi- nin saçmalığını anlaması uzun sürmemişti. O hâlde neden kapıya bakmıyordu ki? Bir an kendisi çıkıp bakmayı düşündü ama sonra teyzesinin yüzüne bakamayacağını anlayarak vazgeçti ve yine beklemeye haşladı. Dış kapının anahtarla açılmasından hemen sonra Nurten Hanım'ın sitem dolu sesi evin içini doldurdu.

“Ay illa bana anahtarla kapı açtıracaksınız! İki saattir kapıdayım niye açmıyorsunuz?”

Odalardan ışık sızmadığını görünce, “Yoksa uyudunuz mu? Dünya tersine mi dönüyor ne?”

Bir süre sessizlikten sonra Nurten Hanım’ın sesi bu defa da mutfaktan yükseldi.

“Yedikleri masayı bile toplamamışlar. Bunlar artık iyi bir dayağı hak ediyor. Ama suç onlarda değil bende! İçecekleri suyu bile ayaklarına kadar götürerek büyütürsen sonu böyle olur işte. Koca tembeller.”

Umut oturduğu kapı arkasında teyzesinin homurdanmalarını dinliyordu. Yanı sıra, gelen seslerden teyzesinin mutfağı topladığını anlamıştı. Sessizce doğruldu yerinden, yatağına geçip uzandı. İçindeki suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Yatağında bir o yana bir bu yana dönerken düşünmemeye çalışıyordu ama nafileydi. Hoşuna gitmeyen düşüncelerden, suçluluktan ve vicdan azabından bir türlü kurtaramıyordu kendisini. Bu demde saat gece yarısına çoktan varmıştı. Evin içi sessizliğe gömülmüştü.

Umut uyuyamayacağını anlayınca yatağından kalkıp pencere önüne geldi. Bir süre öylece durup etrafı seyretti. Sonra masasına oturup akşam bıraktığı kitabı tekrar okumaya başladı. Böylece yelkovan akrebi kovaladı durdu.

Sabaha karşı şehir, büyük bir sessizlikten sonra taze günün rutin seslerine erişti. Martılar, dükkânların kepenk sesleri ilk seslerdi. Birkaç saatliğine ıssızlaşan şehir, sabahın ilk ışıklarıyla yeniden hareketlenmiş, günün aydınlığı ile sadece sokak kedilerinin dolaştığı ıssız sokaklarda yeniden yaşam belirtileri görülmeye başlanmıştı.

Umut sabahın bu erken saatinde yine kolunun altına sıkıştırdığı ders kitaplarıyla kendini sokağa attı. Gece boyunca hiç uyumamış, evden çıkabilmek için sabahın olmasını dört gözle beklemişti. İşte bu yüzden de güneşin ilk ışıklarıyla, sabahın bu kör vaktinde kendini dışarıya bıraktı. Bu saatlerde dışarıda olmaya pek alışkın olmadığından mevsimin sonbahar olması dolayısı ile de daha bir serin geçeceğini hesaba katmamıştı. Üzerinde incecik, kısa kollu tişörtü ile ilerlerken üşüdüğünü hissetti.

Caddenin karşısında, deniz kenarında olan Şair Nedim Parkı'na doğru ilerlerken üşüyen kollarını ovuşturdu. Parka yaklaştığında önce parkın kenarına, sabahın kör vakti gelip tezgâhını kurmuş, yaşlı emektar simitçi amcaya doğru ilerledi. Fırından daha yeni çıkmış, mis gibi kokusu etrafa yayılan, çıtır çıtır, gevrek simitten iki tane eline aldı ve parasını verirken bir bardak da çay istedi. Yaşlı adam hemen tezgâhının yanına koyduğu çay termosunu alıp, bardağı doldurarak para üstü ile Umut'a uzattı. Umut paranın üzeriyle çayı alırken her zaman

gördüğü bu aşına yüze gülümseyerek hayırlı işler dile-
 di. Emektar yaşlı simitçi sabahın körünü aydınlatan bir
 gülümsemeyle teşekkür etti Umut'a. Umut bir elinde si-
 mitleri diğer elinde çayı ile sabahın bu saatinde pek bir
 ıssız olan parkta, deniz kenarına yakın bir banka doğru
 ilerledi. Kitaplarını hemen yanına bırakarak denize karşı
 oturduğunda, elinde tuttuğu simitlerin davetkâr kokusu
 burnuna kadar geliyordu. Buna rağmen ilk önce çayını
 yudumladı. Sonra denizin üzerinde bin bir çığlıkla yük-
 selip alçalan martıları izleyerek simidini yemeye koyul-
 du. Martıları izlerken aklına yine dün akşamki yaşanan-
 lar geldi ve bir kez daha duyduğu utanç, kızarıklık olup
 kulaklarına kondu. Acaba Sıla dünkü yaşanan tatsız olayı
 teyzesine anlatır mıydı? En çok da kendisine bu soruyu
 sormak canını acıtiyordu. Kendini büyük bir çıkmazın
 içinde hissetti. Çabaladıkça batıyordu.

Kafasında bu düşünceler yoğrulurken simidini yiyip,
 çayını içti. Kalkıp deniz kenarına kadar yaklaştı, elindeki
 simidin bir kısmını martılarla paylaştı. Simidin bir par-
 çası için martıların sürü halinde çığlık çığığa etrafında
 uçuşunu izlerken bir anlığına farkında olmadan gülüm-
 sedi. Sonra yeniden hüznün en derini gelip tekrar yerleş-
 ti mimiklerine.

Elindeki son simit kırıntısını da kuşlara fırlattıktan
 sonra, dönüp tekrar oturduğu yere geldi. Kitaplarını bı-

raktığı yerden alarak kolunun altına sıkıştırdı ve okulun yolunu tuttu.

Üniversiteye vardığında birkaç arkadaşını bahçede oturmuş konuşurken buldu. Bu saatlerde dersi olmadığı için direkt arkadaşlarının yanına doğru yürüdü ve selam vererek yanlarına oturdu. Selamı alan ve hoş geldin diyen arkadaşları tekrar sohbetlerine döndüklerinde sohbet konusunun alışılmışın dışında olduğunu fark etti.

Tarih bölümü ikinci sınıf öğrencisi Mücahit anlatıyordu:

“Geçen, kızla, arkadaşlarıyla birlikte kaldığı eve gittik. Şansımıza evde kimse yoktu. Sonra ben kıza senin odanı görmek istiyorum dedim. Kız hiç şüphelenmeden beni odasına götürdü. Tabi odasına kadar girmişim hiç rahat durur muyum? Başladım ufaktan dokunmaya.”

Ahmet tam burada Mert’in sözünü keserek, “Sen onu bunu bırak da kestirmeden cevap ver. Milli oldun mu, olmadın mı?”

“Ne millisi oğlum, ben çok daha önce olmuştum zaten.” diye gururla cevap verdi.

Ahmet inanmadığını belli etmek için “Yaa, tabi tabi.” diye güldü.

Ahmet’in bu sözü üzerine Selim ve Fatih de gülmeye başladılar. Umut susarak onları dinliyordu. Zira şu anda ne gülecek ne de eğlenecek havadaydı. Yalnız kaldığında

fazla düşünmekten rahatsız olduğu için şimdi oturmuş sessizce onları dinlemeyi yeğliyordu.

Mücahit, Ahmet'in bu sözlerine ve arkadaşlarının kendisine gülmesine biraz bozulmuştu fakat belli etmeye çalışarak güldü ve Ahmet'e:

"Bana inanmayana bak. Söyle bakalım hayatında kaç kadınla birlikte oldun?" diye sordu.

Ahmet, "Ohoo... Sayısını tutamayacak kadar fazla." diye cevap verdi.

Selim, "Oooo!" diye tezahüratta bulunurken Fatih, "Ufak at lan!" diye takıldı.

"İnanmayın oğlum siz. Şu Fizik bölümündeki Banu var ya. İşte ben onunla bile yattım." dedi Ahmet.

Mücahit, "Tam da adamını söylüyor. Oğlum o kızın bu üniversitede kuyruk sallamadığı tek bir erkek bile yok ki." dedi.

"Ben de biliyorum herhalde. İnanmıyorsunuz diye onu örnek gösterdim işte"

Selim ve Fatih, "Ha ha ha, örneğe bak!" diyerek alay edercesine güldüler.

Sohbet böylece devam ederken, kendilerini sohbe öylesine kaptırmışlardı ki yanı başlarına kadar gelen ve

konuşmaların bir kısmına kulak misafiri olan Salih'i ancak "Selamün aleyküm gençler!" dediğinde fark edebildiler.

Aynı anda "Aleyküm selam ağabey!" derken kendilerini toparlayıp Salih'e oturması için yer açtılar.

Salih gösterilen yere oturduğunda ortamda derin bir sessizlik oluşmuştu. Az önce büyük bir iştahla yattıkları kadınları anlatanlar, şimdi gözlerini yere düşürmüş, mimikleri derin bir sükûta bürünmüştü.

Salih gençlerin tek tek yüzlerine bakarak gülümsedi. "Eee, neden sustunuz? Sohbetin konusu neydi? Söyleyin de ben de katılayım." dedi.

Salih'in bu sözlerinden sonra kısa bir süre daha sessizlik devam etti. Zira kimse bu soruya cevap vermeye cesaret edemiyordu. Elbette Salih'ten korkmuyorlardı. Ona duydukları saygı gereği idi. Salih'in engin bilgisinin yanı sıra, efendiliği ve örnek teşkil edecek kadar temiz yaşam tarzı idi. Yaşam tarzına gıpta edip, takdir ettiği fakat hayatlarına uygulamakta aciz kalıp nefislerine yenilen bir insan topluluğu tarafından elbette saygı duyulması anormal bir durum olamazdı. Salih'in bu tür bir sohbetten hoşlanmayacağını bildikleri için de şimdi sus pus olmuş, bekliyorlardı.

"Önemli bir sohbet değildi ağabey." dedi Mücahit.

Salih, Mücahit'in gözlerine anlamlı anlamlı bakarak gülümsedi.

“Biliyorum Mücahit. O önemli olmayan sohbete öyle bir dalmıştınız ki geldiğimi bile fark etmediniz ve ben o önemli olmayan sohbetin bir kısmına istemeden de olsa kulak misafiri oldum.”

Salih'in bu sözlerinden sonra gençlerin başı önüne tekrar eğildi. Kiminin utançtan kulakları dahi kızarmıştı. Salih bu durumu görünce yine gülümseyerek devam etti.

“Niyetim sizi utandırmak ya da itham etmek değil. Yalnız şunu belirtmeliyim ki durumunuz takdirlik de değil. Hepiniz daha gencecik, tazecik delikanlılarırsınız. Kanınızın en deli aktığı, cinselliğin zirve yaptığı çağlar ve etraf bu kadar müsaitken siz de durumları değerlendiriyorsunuz. Peki, şu soruyu hiç kendinize sordunuz mu? Sizin evlendiğiniz kızı başka bir erkek milli olmakta aracı kılacak kadar ya da biraz eğlenip sonra bırakacak kadar basit gördüyse? Bu hoşunuza gider miydi?”

Gençlerin hiçbirinden çıt çıkmıyordu. Hepsi başı önünde, az önceki gurur duyarak anlattıkları şeyden şimdi utanarak susuyorlardı. Salih teker teker hepsinin yüzüne bakarak devam etti.

“İleride evleneceksiniz ve çocuklarınız olacak. Erkek ya da kız. Bir soru daha! Sizin en değerliniz, canınızdan bir parça, yavrunuz olan kızınız başka erkeklerin orta

sohbetlerinde şöyle yattım, böyle kalktım diye basit bir kız olarak bahsedilse bu hoşunuza gider miydi?"

Salih'in bu anlamlı cümlelerinden sonra bu defa konuşan Ahmet oldu.

"Elbette hoşumuza gitmez ama tek suç bizim mi Salih ağabey? Onların nasıl giyindiğini, bizi nasıl tahrik ettiğini sen de görüyorsun işte." diyerek kendini savunmaya çalıştı.

Salih yine gülümsedi ve Kuran'dan bir ayet okumaya başladı.

"Bismillahirrahmanirrahim. Kul lil mu'minine yagud-dü min ebsârihim ve yahfezü furûcehum, zâlike ezka lehum, innellâhe habîrun bimâ yasneûn (yasneüne). Mü'min erkeklere söyle, bakışlarını indirsinler (haramdan sakınsınlar), ırzlarını korusunlar. Bu, onlar için daha temizdir. Muhakkak ki Allah, yaptıkları şeylerden haberdardır."¹

Bu ayetten sonra Ahmet'in yersiz savunmalarının yerinde yeller esti.

Salih devam etti. "Ahmet... Peygamber efendimiz Hz. Muhammed'in (s.a.v) Saf suresi 6. ayette geçen adı... Anlamı; övülmeye layık, övülmüş, beğenilmiş, Allah'a şükreden."

¹ Nûr Suresi. 30

Ahmet adının anlamını duyunca daha bir utandı. Salih gözlerini Ahmet'ten Mücahit'e doğru kaydır-
dı.

"Mücahit... Yine Kur'an'da geçen bir isim. Anlamı; Allah yolunda, yalnızca Allah'ın adını yüceltmek için sa-
vaşan, cihat eden, cenneti isteyen, varını yoğunu, canını
bu uğurda harcayan demek."

Mücahit'in de eğilen başından sonra Salih gözlerini
hepsinin üzerinde sırayla gezdirdi.

"Şimdi burada durup tek tek isim anlamı açıklamaya-
cağım. Zira sizler taşıdığınız isimlerin güzel anlamlarını
zaten biliyorsunuzdur. Çocuklar! Başında da dediğim
gibi niyetim sizi itham etmek değil. Niyetim size bildi-
ğim doğruları anlatmak sadece. Tutup tutmamak size
kalmış. Ben sizin sadece bir ağabeyinizim, utanmayın
benden. Asıl utanmanız gereken Yaradan'dır ki O, sizi o
haram işlerinizde de görendir."

Umut bir köşede olaya, hiç müdahil olmadan sadece
bir yabancı gibi seyirci kalmıştı. Salih konuştuğu sanki
gözünün önündeki sisler dağılmaya, ufku açılmaya baş-
lamıştı. Bu yüzden sessizce ve dikkatli bir şekilde Salih'i
dinlemeye devam etti. Bir ara durumunu Salih ağabeyine
anlatmayı düşünse de daha sonra bu fikrinden vazgeçti.
Aklından bu düşünceleri geçirerek Salih ağabeyini din-
lemeye devam ederken birden cep telefonunun sesiyle

irildi. Hemen cebinden çıkarıp baktı. Arayan teyzesiydi. Umut başını kaldırıp konuşması bölünen Salih ağabeyine baktı. Salih gözünü kısa bir süre açıp kapatarak Umut'un telefonu açması için müsaade etti.

Umut telefonu açarak, "Efendim teyze." dedi.

Teyze kahvaltı dahi yapmadan erkenden çıktığı için meraklanmış, bunun için arıyordu.

"Bugün erken çıkmam lazımdı. Sizi de uyandırıp rahatsız etmek istemediğim için sessizce çıktım. Merak edecek bir şey yok, üzme kendini. Ben kahvaltımı da yaptım." diye cevap verdi.

Telefon konuşmasının ardından telefonu kapatıp cebine koyarken Salih de kaldığı yerden konuşmasına devam etti. Vakit ilerleyip, ders saati gelince de Umut müsaade isteyerek kalkıp binaya girdi.

Gerekli gereksiz bütün derslere istisnasız giren Umut akşam vakti yaklaşıp, girecek ders de kalmayınca aklında bin bir düşünce ile istemeye istemeye evin yolunu tuttu. Otobüs durağına doğru yürürken yağmur çiselemeye başlamıştı. Buna rağmen hızını değiştirmede. Yürürken üzerine bastığı erguvan yapraklarının çıkardığı hisırtı ona eşlik ediyordu...

Otobüse bindiğinde yine dalgındı. Kaldırımından gelip geçen insanları izleyerek durağa geldi ve otobüsten indi. Sokağa girdiğinde, evden çıkıp giderken hissettiği rahatlığın aksine şimdi bir

sıkıntı çörelendi göğsüne. Evin kapısına geldiğinde bir an için girip girmemekte tereddüt yaşadı. Başka çaresi olmadığı için u- teksizce zile bastı. Kapıyı açan Nurten Hanım oldu. Elini sildiği mutfak havlusundan, mutfakta olduğu ve yemekle meşgul olduğu anlaşılıyordu.

Kapıda Umut'u görünce, "Hoş geldin oğlum. Yemek hazır ol- mak üzere... Hemen üzerim çıkar mutfağa gel!"

Mutfaktan gelen hoş kokular Umut'a acıktığını hatırlattı. Zira bugün sabah yediği simit ve çay ile duruyordu hâlâ.

"Hoş buldum teyzem." diyerek içeri girdi.

Holde yürürken gözleri Sila'yı aradı. Teyzesinin tavırlarından dün akşamki olayı bilmediği belli oluyordu. Sila anlatmamıştı demek ki. İç bir nebze rahatlamış olarak girdi odasına. Kitap- larını masanın üzerine bıraktıktan sonra kendini de yatağının üzerine öylece bıraktı. Gözleri tavanda gezinirken düşündü. Bi- razdan yemek için mutfağa geçecek ve Sila ile aynı masada otur- mak zorunda kalacaktı. Onun için çok zor bir durumdu. Dün akşamdan sonra onun yüzüne bir daha nasıl bakacaktı. Uzun bir puflama ile yatağında doğruldu. Bacağını iki yana açıp, başı- nı eğerek avuçlarının arasına aldı. Bir süre öylece kaldı.

Kapının tıklatılmasıyla teyzesinin, "Umut, hadi oğlum yemek hazır... Soğumadan gel!" sözlerini duyunca başını kaldırdı.

"Tamamı, teyzem geliyorum." diye cevap verdi.

Bir çırpıda çıkardığı kıyafetlerden sonra eşofmanlarını giyinerek mutfağa geldi. Nurten Hanım kâselere çorbaları bırakıyor, Sıla masanın bir köşesinde ekmekleri kesiyordu. Umut mutfağa girdiği anda Sıla başını bir refleksle kaldırıp Umut'a doğru baktı. Bir an göz göze geldiler ve aynı anda ikisi de gözlerini başka yöne doğru kaydırarak birbirlerini görmezden geldiler. Yemekler hazır olup herkes masadaki yerini aldığı anda, ortamda derin bir sessizlik belirdi. Umut ve Sıla başları önlerinde çorbalarını kaşıklıyor, arada gözleri birbirlerine kayıyor gibi olsa da son anda başlarını başka yöne doğru kaydırarak durumu kendilerince kurtarıyorlardı.

Sonunda sessizliği bozan Nurten Hanım oldu.

"Amaan, off! Dün belim ağrıdı iyice. Düğün haftası gelmiş çatmış, daha gelin olacak kızın küstüm yastıkları falan hiç geçirilmemiş öylece duruyor. Sabahtan akşama kadar başımı kaldırmadan elimde iğne, gözümde gözlük dürtündüm durdum vallahi. Ama Aysel nasıl dua ediyordu bana bir görseniz. Söz verdi o da Sıla'nın düğününde bana yardım edecek."

Bu son cümleden sonra yine Sıla ve Umut kısa bir süreliğine göz göze geldi ve yine aynı anda birbirlerinden gözlerini kaçırdı. Umut hızlı hızlı yemeğini yedikten sonra alelacele servis tabağını alıp, sudan geçirerek bulaşık makinesine bıraktı, "Eline sağlık teyzem, size afiyet olsun." diyerek mutfak kapısına doğru yürüdü.

"Aaa, bu ne şimdi kaçır gibi? Sabah da kalktım yoksun. Düünden beri doğru düzgün yüzünü gördüğüm yok." dedi.

Umut arkasını dönüp teyzesine bakarak, "Çok dersim var teyze, kusura bakma."

"Dersin her zaman vardı oğlum. Bugün pek bir dürgün gördüm seni. Sıla da akşama kadar hiç konuşmadı. Akşam da sen böylesin." dedi. Önce Sıla'yı sonra Umut'u süzerek, "Bana bakın, ben dün evde yokken siz yine kavga mı ettiniz yoksa?" diye devam etti.

Sıla ile Umut aynı anda suç işlemiş çocuk masumiyetinde, "Yoo!" diye cevap verdiler.

"Yok öyle bir şey, nereden çıkardın teyze?"

"Hadi hadi, kaçmaz benim gözümden. İkinizde de düünden beri bir hâller var."

Sıla girdi söze. "Yok bir şey diyoruz işte anne, üsteleme!"

Sıla konuşurken Umut dönüp Sıla'ya baktı. Sıla'nın sesi biraz sinirli çıkmıştı. Bunun üzerine Nurten Hanım daha fazla üstelemedi.

"Peki, sizin dediğiniz gibi olsun bakalım."

Umut mutfaktan çıkıp gitti. Odasına geldiğinde terlediğini ve titrediğini fark etti. Bir an Sıla'nın, teyzesine dün

akşamı anlatacağını düşünüp korkmuştu. Bu yüzden de aşırı heyecan yaptığından hem sucuk gibi terlemiş hem de titremeye başlamıştı. Bir süre odasında küçük adımlarla dolaşarak sakinleşmeye çalıştı. Sonra masasına oturarak önüne bir kitap çekti ve ayrıç olan yeri büyük bir hızla açıp, gözlerini satırlarda gezdirmeye başladı ama nafileydi. Bir türlü sakinleşemiyor, düşünmekten kendini alamıyordu. Okuduğu çoğu satırı anlamak için birkaç defa okumak zorunda kalıyordu. Sonunda hiçbir şey anlamadığını düşünerek kitabı büyük bir hızla kapatıp masadan kalktı. Pencere önüne kadar gelip, ellerini cebine koyarak etrafı izlemeye koyuldu. Akşamüzeri atıştıran yağmur damlaları, şimdi sağanağa dönüşmüş şehrin üzerine alabildiğine yağıyordu. Yağmurun şiddetine rağmen yollar hâlâ vızır vızır işlerken kaldırımlar öksüz kalmıştı. Arada elinde şemsiye ile yürümeye çalışan insanlar gelip geçmese yetim de kalmış olacaktı.

Umut uzun bir süre öylece kalıp caddeyi ve ara ara gelip geçen insanları izledi. Bir ara teyzesi kapısını tıklatıp, artık yatacağını söyleyerek iyi geceler diledi. Umut da teyzesine aynı dileklerde bulundu. Sonra bir süre daha pencereden etrafı seyretti ve tekrar masasına geçip oturdu. Az önceki hâline oranla şimdi daha rahatlamış hissediyordu kendini. Yine okuduğu kitabı önüne doğru çekecekti ki gözüne laptopu ilişti. Kitabı almaktan sonra anda vazgeçip, laptopuna uzandı. Ekranı kaldırıp açtı.

Sonra hesabı olan, fakat çoktandır girmedığı sosyal medya paylaşım sitelerinden birini açtı. Açar açmaz arkadaş istekleri, mesajlar ve bildirimlerle karşılaştı. Tek tek hepsini açıp baktı. Arkadaş istekleri hep okul çevresindeki arkadaşlarından, mesajlar yine onlardan ve gelen bildirimlerin çoğu oyun isteklerinden dolayıldı. Umut'un gözleri sohbet panosuna kaydı. Sıla'nın sohbeti açıktı ve çevrimiçiydi. Doğru ya! Birkaç yıl önce Umut'a hesabı Sıla açmıştı ve ilk olarak da kendisini eklemişti. O günden sonra Umut ara ara girdiği bu sosyal paylaşım sitesine son zamanlarda hiç girmemişti. Umut, Sıla'nın çevrimiçi olduğunu görünce ona mesaj atarak dün akşam için özür dilemeyi, bir yanlış anlaşılma falan olduğunu söyleyerek, buna onu inandırmak için çalışmayı düşündü. Hemen mesaj bölümüne tıklayıp ne yazacağını düşünmeye başladı. Sonra da başladı yazmaya ...

"Dün akşam için senden çok özür diliyorum. Bir an sinirlendim ve saçmaladım. Benim için ne kadar değerli olduğunu söylememe gerek yok herhâlde. Belki öz değilsin ama öz kardeşimden farkın yok. Bunu unutma!"

Yazdıklarını okudu, ok işaretini "gönder" üzerine getirdi fakat sonra vazgeçip yazdıklarını sildi ve yeniden yazmaya başladı.

"Sıla, dün gece hiç hoş olmayan şeyler olduğunun farkındayım ve inan çok pişmanım. Böyle olsun istemez-

dim ama oldu. Geriye dönüşün ve yaşananları değiştirmenin imkânı olmadığı için geriye tek şey kalıyor. Senden çok ama çok özür dilerim. Dün akşam yaşananları hiç yaşanmamış farz et ve beni affet."

Tekrar yazdıklarını okudu, tam gönderecekti ki yine son anda vazgeçip hepsini sildi. Dirseklerini masaya dayayarak ellerini birleştirdi ve dudagının üzerine götürerek yazacaklarını düşünmeye başladı. Uzun süre öylece durup düşündü fakat daha farklı ve etkili bir yazı aklına gelmiyordu. Sonunda vazgeçti ve mesaj bölümünden çıkarak ana sayfaya döndü. Tam hesabından çıkış yapmak üzereydi ki Sila'nın daha bir iki dakika önce yaptığı bir paylaşım ana sayfasına düşüverdi.

Bir tuhafım bu akşam.

Bilmediğim bir duygunun keşfindeyim.

Hem mutlu, hem hüzündeğim.

Bir tuhafım bu akşam.

Bilinmezin ötesinde,

Gelgitlerdeyim...

Umut bu sözleri okuyunca bir garip oldu. Bir süre öylece ekrana bakıp durdu. Sonra hesabından çıkış yapıp laptopunu kapattı. Yatağına gelip uzandı. Bir eli başının altında, tavanı boylu boyunca süzdü durdu. Sonra

birden yerinden fırlayıp tekrar masasının başına geldi. Sandalyesini çekip heyecanla otururken aynı hızla laptopun ekranını kaldırdı ve bilgisayarı tekrar açtı. Bilgisayar açıldığında paylaşım sitesinde yeniden hesabına girdi. Sıla'nın artık çevrimiçi olmadığını gördü. Üstelik az önceki paylaşımını da kaldırmıştı. Bu defa bir tuhaf olan Umut'tu. Öylece durup Sıla'nın çevrimiçi olmasını bekledi. Neden beklediği sorusuna cevap veremeden öylece bekledi. Fakat Sıla bir daha çevrimiçi olmadı.

Günler haftaları, haftalar ayları kovaladı. Mevsimler döndü, sarı sonbaharın yerini kara kış aldı. Kışın adı karaydı ama etraf aksine bembeyazdı. Umut üniversiteye devam ediyor, Sila üniversite sınavına hazırlanıyordu. Bu arada kendi aralarında, hiç kimsenin bilmediğı, fark etmediğı bir kovalamaca oynuyorlardı. Kovalayan yoktu bu oyunda. Her ikisi de kaçıyordu bir diğeri ni gördüğünde.

Yarıyıl tatili geldiğinde Umut bu kovalamacadan bıtap düştüğü için tatilini Sivas'ın Sarkışla ilçesi, Çanakçı köyünde olan babaannesi ve büyükbabasının yanında geçirmeye karar verdi. Hem çoktandır ziyaretlerine gidemediğı için babaannesi sitem edip duruyordu.

Bu fikrini yemek yerken, masa başında paylaşınca Nurten Hanım gitme kararına sevinerek, "Git tabi oğlum. Onlar yaşlı insanlar, gelemez, gidemezler. Tek oğulları olan rahmetli baban ölünce seni onun yerine koydular, hatta seni ondan da çok sevdiler. Bir sürü kızları var ama her biri evlenince bir köşeye, şehir şehir dağıldı. Karı koca yalnız kaldılar koca evde. Bir zamanlar geniş bir ailenin sesleri dolan evde, şimdi ikisi, gözleri yolda bir gelen olur mu diye bekler oldular. Git ki gönülleri olsun, hayır dualarını al büyüklerinin." dedi.

Sıla bu konuda yorum yapmak istemedi ve sadece sustu.

Ertesi sabah Nurten Hamm erkenden kalktı. Mutfakta uğraşırken Umut da odasında valizini hazırlıyordu. Sıla aralarda, Sıla sessiz ...

Nurten Hanım mutfaktan Umut'a seslendi: "Oğlum, valizine en kalın kışlıklarını da koy. Çok soğuktur oralar. Sen alışkın değilsin, hasta falan olursun oralarda."

"Merak etme teyze, koydum."

"Tamam. Bir de iki eşofman takımı al yanına. Biri kirlenince yıkanana kadar diğerini giyersin."

"Tamam teyze, alırım."

"E hadi, çabuk ol! Daha babaannen ve büyükbabana hediye almak için dışarıya çıkacaksın."

"Teyze biraz acele etmiyor musun? Daha gitmeme altı buçuk saat var."

"Aaa, saat dediğin nedir ki oğlum? Göz açıp kapayınca kadar geçer. Sen dediğimi yap, son ana bırakma hiç bir işini, tamam mı?"

"Tamam teyze. Bitti zaten işim, çıkıyorum."

"İyi, hadi bakalım. Sen git, ben de sen gelene kadar akşam yemeğini hazır edeyim."

Böylece akşam oldu. Uçağın kalkmasına birkaç saat kala masa başında yemek için buluştuklarında Nurten Hanım, Umut'a son tembihlerini sıralıyordu.

"Eğer hasta olacak gibi olursan diye valizine birkaç soğuk alınlığı ilacı koydum, onları kullanırsın. Bir de akşamları sade eşofmanla üşürsün diye ayrı bir süveter bıraktım, giymeyi sakın unutma!"

"Unutmam teyze."

Yemekten sonra alelacele giyinip, havaalanına gittiler. Uçağın kalkmasına yarım saat kala anons yapıldığında Umut, teyzesinin elini öptü ve vedalaştı. Sıra Sıla'ya geldiğinde uzaktan kaçamak bakışlarla "Hoşça kal Sıla!" diyebildi sadece.

Sıla ise karşılığında kısık bir sesle, "Güle güle!" diye cevap verdi.

Umut elinde valizi uçağa doğru yürürken Nurten Hanım yeğenine son defa seslendi:

"Babaannenle büyükbabana çok selamlarımı söyle, olur mu?"

Ve havalanıp giden uçakla Umut başka bir memlekete doğru yol alırken, Nurten Hanım ve Sıla da gerisin geriye evlerine döndüler.

Umut, Sivas'a iniş yaptığında vakit gece yarısına geliyordu. İner inmez önce teyzesi Nurten Hanım'ı arayarak

indigini bildirdi sonra babaannesini arayarak Sivas'a indigini, yarın otobüsle geleceğini söyledi. Havaalanından daha önce internetten rezervasyon yaptırdığı otele gitti. Bugün çok yorulmuştu ve otel odasına girip kendini kıyafetleriyle yatağına üzerine bıraktı ve öylece uyuyup kaldı.

Sabah uyandığında saat sekize geliyordu. Apar topar hazırlanıp otelin terasına çıktı. Kahvaltı açık büfe, self servis olduğu için eline aldığı tabakla büfenin önündeki kahvaltılık dolaşıp istediklerini tabağına aldı ve en son kendine açık bir çay doldurarak köşedeki masaya oturdu. Dışarıda lapa lapa yağan kara bakarak kahvaltısını yapmaya koyuldu. Sivas'ın soğuk havası otelin camlarını buğulandırıyordu. Kahvaltıdan sonra otelden çıkış yaparak bu defa otobüsle Şarkışla ilçesine doğru yolculuğa çıktı. Yağan kara rağmen sürekli kürelenen karlar, tuzlanan yollar ile Şarkışla'ya gitmek rahat olmuştu da Umut için asıl eziyet oradan sonra Çanakçı köyüne giderken başlamıştı.

Kürelenen karlara rağmen yoğun yağan kar hayatı felç ediyor, ulaşımı sağlamak için uğraşan görevlilerin işini daha da zorlaştırıyordu. Bu yüzden köy ve şehir arasında tek bir araç, hasta, gebe ve araç gereçler için sadece bir defa mecburi geliş gidiş yapıyordu. Umut büyük bir şansla sabahın körü gelen ve öğleden sonra saat ikide geri dönen bu köy arabasını kil payı yakalamayı başarmıştı. Sadece bir aracın olması ve insanların çoğunun bu yol-

culuğa mecbur olması nedeniyle itiş kakış bir yolculuk böylece başlamış oldu. Daha birkaç saat önce yol açma çalışması yapılmasına rağmen lapa lapa yağan kar ile yeniden kapanma derecesine gelen yollarda, yumuşak kardan etkisiyle sağa sola kavislenen arabanın içinde çileli bir yolculuktu bu. Arabanın içinde bulunanların tamamı köy ahalisi olduğundan tek yabancı olan Umut'a arada garip bakışlar atıyorlardı. Arabanın içinde kimsenin farkında olmadığı fakat Umut'un alışkın olmadığı için genzini yakan ve midesini bulandıran, tezek kokusuna benzer bir koku mevcuttu. Umut bu rahatsız edici kokuya, kışın soğuğunu tercih ederek hemen yanında oturduğu camı araladı.

Yanında başında kasketiyle oturan yaşlı amca daha fazla dayanamayarak Umut'a, "Hele sen kimlersin, nerden gelir, kimin yanına gidersin? Bir de hele oğlim." diye sordu.

Umut dışarıdan gelen buz gibi havayla kendine gelir gibi olunca, dönüp yaşlı amcaı cevapladı.

"İstanbul'dan geliyorum amca. Köyde babaannem ve dedem var, ben de onları ziyarete gidiyorum."

"Deden kimdir?"

"Mustafa."

Yaşlı adam gulümsedi. "Hee, Mustafa ama ne Mustafa? Bizim köyde bir sürü Mustafa var. Lakabını söyle-

mezsen kimse kimseyi bilemez. Bu dedenin bir lakabı yok mudur? Mesela bana Galbur Ali derler. Rahmetlik dedem Galbur yapıp satarmış, lakabımız oradan gelmiş.”

“Elbet vardır lakabı ama ben bilmiyorum.”

“Eyi madem. Evini bilir misen dedenin?”

“Uzun zamandır gelemiyorum ama bulurum herhâlde. Dedem telefonda çeşmenin arkasındaki beyaz badanalı ev diye tarif etmişti.”

Yaşlı adam Umut’un büyükbabasının sonunda kim olduğunu anlamıştı. Umut’un omzuna samimi bir şekilde pat pat vururken, “Hee, tamam şimdi bildim. Sen bizim Ozan Mustafa’nın torunusun.”

Umut gülümseyerek, “Öyleyim galiba.” diye cevap verdi.

Yaşlı adam, Umut’un koluna hafiften vurarak güldü.

“Bilir misin, senin deden lakabını gendi aldı.”

“Nasıl yani?”

“Önceden beri onların babadan oğula geçen mesleği bakırcılıktı, bilir misin bilmem. E haliyle de lakapları ‘Bakırcılar’dı. Önceden beri deden gendi gendine türkü çığırıp dururdu. Sonra bu Ozan Mustafa eskere gidip geldikten sonra saz çalmaya da başladı. O zamanlar dediler ki sesi güzel olduğu için komutanı buna türkü çığırtırmış. O sebeple saz çalmayı da asker ocağında öğrenmiş

Bizim buralarda yazın gafanı gaşımaya vahit bulumazsın. Gışın da vakit geçmek bilmez. İşte bizim Ozan Mustafa gışın saz elinde gelir köyün gayfesine. O yanık yanık söyler, biz dinlerdik. Derken oldu lakabı Ozan Mustafa."

"Vay be büyükbabamda böyle marifetler de var öyle mi?"

"Olma mı? Nneni de türkü çığırarak gandırıldı zaten. O zamanlar nenen güzel bir gızdı, babası da çok zengindi ha! E hâl böyle olunca bütün köy delikanlıları nenenin peşinde dolanıyordu. Deden de içlerine dâhil. Bir gün nenen çeşmeye su almaya gelmiş..."

Umut'un yaşlı adamdan büyükbabasına ve babaannesine dair daha önce hiç duymadığı hikâyeleri dinlemek hoşuna gitmişti. Yaşlı adam yaşımdan dolayı kırış kırış olmuş yüzüne ve ağzında eksilen birkaç dişe aldırmaksızın bolca tebessüm ederek büyük bir iştahla anlatıyor, Umut da aynı dikkatle yaşlı adamı dinliyordu. Az önce genzini yakıp rahatsız eden kesif kokuya da alışmıştı sonunda. Böylece ilk başladığında nasıl dayanırım diye düşündüğü yolculuğu, hiç sıkılmadan ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadan bitirmişti.

Otobüsten köy meydanına indiklerinde onları kuvvetli bir soğuk karşıladı. Umut soğuğun etkisiyle üşüyünce üzerindeki paltonun yakalarını kaldırarak ensesini ve haliyle ensesinden sırtına hoyratça doluşan soğuk havayı engellemeye çalıştı. Köy arabasının sa-

hıblı hızla nımp transitin arka tarafını açarak, arabadan nımp arka tarafa yığılan kovalulere, eşyalarını sırayla vermeye başladı. Umut ile yaşlı adam bu hengâmenin biraz gerisinde kalarak bekleyedururken yaşlı adam Umut'a bakarak:

"Heç buraya bu mevsimde böyle cılbır cılbır gelmiş mi a oglum!" dedi.

Umut sadece gulumsemi.

Yaşlı adam eliyle ceketinin içini göstererek devam etti. "Hele bak bana içim kaç kat? İçlik mi dersin, gazak mı dersin, suveter mi dersin, ceket mi dersin. Hepicaa var üstünde. Bizim hatun Sarkışla'ya gededemi duyunca akşamdan hazır ettiydi hepicaanı."

Sonunda kalabalık dağıldı ve en sona kalan Umut ve lızını, yaşlı adam evine aldığı erzakını alarak yürümeye başladılar. Sulanan kar ve halıyla çamura dönüşen yollarda bata çıka yürümeye çalışarak ilerliyorlardı. Bu konuda tecrübeli olan yaşlı adamın avagında uzunca bir yürüme, Umut'un avagında ise spor ayakkabısı vardı ve bu yüzden paçaları çoktan çamura bulanmıştı bile. Havadan sudan konuşarak ilerlemeye başladıkları anda Umut yaşlı adamın elindeki birkaç eşyasını, yaşlı adamın "Yok ben taşıyorum" demesine rağmen elinden aldı.

Umut'un bu etendiliğinden pek memnun olan adam, "Yörü seni önce bizim eve goturem. Bizim hatun sabahtan

kesme aşı hazır ederdi. Acıkmışsındır, önce bizde garnını doyur sonra ben seni dedene elimle teslim ederim." dedi.

Umut hiç beklemediği bu davet karşısında pek memnun gülümsedi.

"Çok sağ ol Ali amca, çok iyi olurdu ama büyükbabamın geleceğimden haberleri var. Şimdi geç kalırsam merak ederler beni."

"Hee eyi o zaman gel baham sana evi gösterem de get. Emme bağa bi yemek borcun olsun. Getmeden gelecece yanına, tamam mı?"

"Tamam Ali amca, geleceğim yanına. Hem de büyükbabamla babaannemi de alarak geleceğim, söz."

"He bak söz de verdin, beklerim ona göre!"

Çeşmeye yaklaşınca yaşlı adam, Umut'a ileride bir ev gösterdi. Umut yaşlı adamın eşyalarını evine kadar taşımak istedi ama yaşlı adam, "Sağ olası oğlum emme yeter gari. Çok galmadı zati, benim evim de şurada ileride. Yörü sen get dedenle nenene benden çok selam söyle!" diyerek poşetlerini aldı ve uzaklaşıp gitti.

Umut, yaşlı adam vanundan uzaklaşınca elinde valizi, onun gösterdiği eve doğru yürüdü. Evin bahçe kapısından girdiğinde babaannesini pencereden bakarken gördü. Yaşlı kadın pencereden Umut'u görür görmez gözleri ıslıdayarak kalkıp gitti ve birazdan açılan dış kapının ardında görüldü.

Gözleri ışıl ışıl, "Aman benim Umut'um gelmiş komşular! Hoş geldin oğlum." dedi.

Karşılığında Umut'un gülümseyerek, "Hoş buldum babaannen." deyip saygıyla elini öpmek için eğilişine al-dirmaksızın, aynı anda boynuna sarılarak, "Senin boyuna posuna, gaşına gzune gurban olsun babaannen. Oy yürek yangınının, Ahmet'imın yavrusu!" deyip ağlamaya başladı.

Babaannesinin ağladığını gören Umut da duygulan-mıştı ancak ağlamamak için kendini zorlayarak, "Büyük-babam yok mu?" diye sordu.

Yaşlı kadın gözündeki yaşı silerken yeni hatırına gel-miş gibi eğilip Umut'un arkasından bahçe kapısına doğru bakarak, "Guzum sen bykbabanla gelmedin mi ki?" diye soruya soruyla karşılık verdi.

Umut elinde valiz içeriye girerken, "Yoo, ben büyük-babamı hiç görmedim." diye cevap verdi.

"E ben bykbabanı, seni alıp gelsin diye köy araba-sının durduğu yere yolladıydım." dedi Umut'un peşi sıra yürürken. "Belki uşumuş, ısınmak için gayfeye girmiştir. Sen de o sırada gelmişsindir, grmiştir. Gelir biraz-dan." diye devam etti.

Umut evin yerini hatırlamasa da içini hatırlamıştı ve soba yanan odaya doğru hiç tereddutsz ilerleyerek kapıyı açıp girdi. Odanın bir köşesine kurulmuş kömür sobası

güröl güröl yanıyordu. Bu sebeple içerisi hafif ısı ve çokça da üzerinde kaynayan kazandan dolayı mis gibi tarhana çorbası kokuyordu. Umut bir anda ciğerlerine kadar dolan bu enfes kokuyla ne kadar çok acıktığını hissetti. Bu mis gibi koku tok insanı bile acıktırırdı. Sade ve mütevazı olan bu odanın üç bir yanı yer minderleri ile bezenmiş, duvarları babaannesinin kendi eliyle çeyizine dokuduğu el dokuması kilimlerle kaplanmıştı. Duvarın birinde ahşap bir dolap vardı. Dolabın içinde ise sabit telefon, birkaç defter kitap ve Kur'an-ı Kerim göze çarpıyordu.

Umut, insanın içine huzur veren bu odanın bir köşesine bağdaş kurarak oturdu.

Babaannesi tepesinde dikilip, "Aç mısın gurbanım? Sana yemek hazırlayam mı?" diye sordu.

Umut başucunda bekleyen ve tepeden tırnağa şefkat kesilen bu acılı anneye bakarak gülümsedi.

"Senin yemeklerine zaten açım babaannem. Ama sana zahmet etmek istemem. Sen yerlerini söyle ben hazırlarım." diye cevap verdi.

"Heç olur mu öyle şey? Sen ta nerelerden benim yanıma gelmişsin de benim sana yemek hazırlanam mı zahmet olacak. Hem sen üşümüştündür, otur ısın. Ben hemen hazırlar getiririm." diyerek odadan çıkıp gitti. Birazdan kolunda sofrası, elinde bir yemek tepsi ile yeniden odaya döndü. Umut babaannesini elinde tepsi kapıda görür görmez, kalkıp elin-

den tepsiyi alarak yardımcı oldu. Yaşlı kadın yere açtığı sofranın ortasına tepsiyi özenle yerleştirdikten sonra, tepsinin içindeki boş tabağı alarak sobamn üzerinde fokurdayan ve odanın içini mis gibi kokutan tarhana çorbasıyla doldurdu. Umut oturduğu yerden bu yaşlı kadının çocukça heyecanıyla kendine hizmet edişini saygıyla izledi.

“Gelirken üşümüştündür diye sana tarhana gaynat-tım.” dedi.

Umut sofranın başına geçip eline kaşığı aldığıında, odanın içini saran çorbanın kokusunu içine çekerek, “Sağ olasın benim düşünceli babaannem.” diye cevap verdi.

Yaşlı kadın torununun hemen yanına oturup dizine muhabbetle pat pat vurdu. Umut, tepsinin içindeki tabaklara özenle yerleştirilen kuru patlıcan ve biber dolması, tarhana çorbası ve incir reçeline baktı. Sonra büyük bir iştahla kaşığını çorbaya daldırıp yemeye başladı.

Babaannesi torununun yemeğe başlarken besmele çekmediğini fark etti ve onun yerine kendisi içinden besmele çekti.

Umut, “Babaanne, birlikte yiyelim.” dedi.

“Yok oğlum ben daha yeni yedim yemeğimi. Sana afiyet olsun.” diye cevap verdi.

Sonra yeni hatırlamış gibi, “E sen dedeni görmediy-sen burayı nasıl buldun? Deden tarif ettiydi emme biz

gene de bulaman diye düşündüydük. Onun için seni garşılamaaya gettiydi.”

Umut lavaşa sardığı dolmayı ısıırken babaannesini cevapladı.

“Gelirken arabanın içinde, yaşlı bir amcayla tanıştım. Ben bu yol nasıl biter diye düşünürken amcayla bir soh-bete başladık. Bir de baktım köye gelmişim. Beni de o amca getirdi buraya kadar. Yani iyi ki rastlamışım amca-ya. Yoksa gerçekten hayatta bulamazmışım burayı.”

“Hele kimmiş, kimlerdenmiş söylemedi mi sana?” diye sordu.

Umut ağzındaki yemeğı öğütmeye çalışırken cevap verdi. “Kalburculardan Ali miymiş ne. Öyle bir şey de-miştı sanırım. Size de çok selam söyledi.”

“He, bildim bildim, tamam. Aleykümselam, şu bizim öte geçede oturan Galburcuların Ali’yi diyon sen.”

“Hah tam da öyle demiştı lakabına. Evet o.”

“Seni buraya kadar o getirdi he mi? Eyi ki garşılaşmış-sın oğlum. Eyi adamdır o. İlçede ne işi varmış ki? Hasta mı oluk yoğsam?”

“Yok babaannem. Elinde bir sürü erzak vardı. İlçeye alışverişe gitmiş galiba.”

“Hee eyi öyleyse, eyi bari tek öyle ola.”

Dış kapının gıcırdayarak açılıp kapanmasıyla ikisi de aynı yöne doğru baktı.

Yaşlı kadın kapıya bakarak, "Böyükbaban geldi herhal."

Birazdan açılan oda kapısının arkasında görünen büyükbaba zannı doğruluyordu. Umut, büyükbabasını görür görmez elindeki dolma dürümünü sofranın kenarına bırakarak, yerinden doğruldu ve büyükbabasına doğru yürüdü.

Büyükbabası kendisine doğru gelen bu uzun boylu, yakışıklı, güzel giyimli ve saygılı delikanlının, kendisinin torunu olduğunu düşünmenin gururuyla gülümserken Umut eline sarılarak, "Öpeyim büyükbaba." dedi.

Büyükbaba elini öpen torununa sarılarak, "Sağ olasın goçum benim." diye cevap verdi.

Sonra torununa yakın bir yere, mindere oturup, "Ben de deminden beri köy arabasının durduğu yerde seni beklirem. Sonra bir ara üşüdüm gayfeye girdim. O arada geçip gitmişin. Demin gayfeye gelen birinden duydum, köy arabasının çoktan geldiğini." diye devam etti.

"He ya geleli çok oldu. Buraya gadar da Galburcuların Ali getirmiş." dedi babaanne.

Kışın güneşin erken batıp, akşamların erken
olduğu ve uzun kış gecelerinin farklı yaşan-
dığı bu soğuk memleketin soğuk köyünde köy halkı ilk
akşamdan yatmaya alışmıştı. Havanın kararmasından
bir süre sonra evlerin ışıkları bir bir sönmeye başlamıştı.
Akşamın erken saatlerinde karanlığa gömülen köyde ge-
cenin ilerleyen saatlerine kadar yanan birkaç ışık olurdu.
Bu ışıklar o evlerde uzaklardan gelen misafirlerin oldu-
ğuna işaret etti.

Umut, babaannesi ve büyükbabası ile akşama kadar
hasret gidermiş, onlara getirdiği hediyeleri verip, çocuk-
su sevinişlerini izlemiş, eskiden yeniye, iyiden kötüye
birçok konuda sohbet etmişti. Güneş dağların arkasın-
dan çekilip, akşam karanlığı çökmeye başladığında çok-
tan akşam yemeği yenmişti. Şimdi ise sobanın üzerinde
fokurdayıp, camları buğulandıran, mis gibi dem kokusu
odanın dört bir yanını sarmış çaydan içiliyordu. Babaan-
ne hemen yanında, elinde çay, gülümseyerek bir şeyler
anlatan torunu Umut'a muhabbetle baktı.

"Oğlum öldüğünde, o acımın içinde Nurten seni alıp
benden uzaklaştırdı diye çok gizmiştim ona. Şimdi ise

tam tersini düşünürüm. Benim asla sağlayamıcam gadar güzel bir hayat vermiş sana. Teyzenin gıymatını bil öğ-lum."

Umut omzunda duran babaannesinin elini tuttu ve sadece gülümsedi.

Bu karı koca yaşlı çift, torunları için bu akşam yatma işini geç bir vakte kadar ertelediler. Torunlarına, babası-nın ve sadece birkaç defa gördüğü halalarının çocukluk fotoğraflarını gösterdiler. Fokurdayan çayın eşliğinde, gülümsemenin bazen gözyaşına karışmasıyla birlikte si-yah beyaz fotoğraflara bakıp, eski günleri yâd ettiler.

Vakit epeyce ilerleyip, akşamın alacalığı yerini çoktan gecenin karanlığına bıraktığı vakit torunlarının yer yata-ğını yapıp uyumak için odalarına çekildiler. Umut pen-cere kenarında, elinde tazelediği çay bardağı ile usul usul yağan karı izledi. Babaannesi ve büyükbabası için epeyce geç bir vakit olan bu zamanlar, Umut'un genellikle mü-zik dinleyip kitap okuduğu ya da arkadaşlarıyla dışarıda eğlendiği vakitlerdi. Bu sebeple uyumak yerine bir süre daha oturdu. Karı izledi, çayını yudumladı, sonra yine karı izledi ve hep düşündü. Kendisi farkında olmasa da yolun yorgunluğu onu her zamankinden erken, uyku-nun kollarına atmaya hazırlanıyordu. Dört bir yanı dağ-larla çevrili olan bu küçük köyün derin sessizliği ve usul usul yağan uykusunun gelmesine fazlaca yardımcı olmuş

ve bu tatlı davete daha fazla dayanamayarak sonunda ica-
bet etmişti.

Ertesi sabah Umut gözünü yine güröl güröl yanan bir
sobaya açtı. Babaannesesi çoktan kalkmış, yattığı odaya
girerek sobayı yakmıştı. Umut uyandığında odada kim-
secikler yoktu. Yarı uykulu, yanan sobayı ve odanın içini
süzerken dışarıdan büyükbabasının ve babaannesinin
seslerini duydu.

“Üç ekmek aldım, yeter mi ki hatun? Bir tane daha mı
alaydım?”

“Neyse almış gelmişsin. Şimdi soğukta bir daha çık-
ma dışarıya. Yetmezse yufka ekmek çilelerim, seninle biz
onu yeriz.”

Ardından evin içini çoktan saran tereyağlı yumurta ko-
kusu burnuna kadar erişti. Duyduğu koku ile yatağın için-
den çıkarken yine büyükbabasının dışarıdan sesi geldi.

“Bizim oğlan daha uyur mu yoğsam?”

“He ya, yollarda perişan olmuş yavrum. Başında o
gadar zoba ile uğraştım, vaktim, ettim duymadı bile gu-
zum.”

Açılan kapının ardından iki eski toprak kapıda görün-
düler. Umut kalktığı yataktan yorganını katlamaya çalı-
şırken kapıya doğru donup baktı. Kapıdan elinde sofrası

ile babaannesi ve yine bağına bastığı ekmekler ile bu. yükbabası girdi.

Umut'un uyandığını gören babaannesi şefkatli bir ses tonuyla, "Uyandın mı gadasını aldığım?" dedi.

Umut elinde katladığı yorganı bir kenara bırakıp, çarşafı katlamaya başlarken gülümseyerek, "Bu kokuya hiç uyanılmaz mı babaanne?"

"Babaannen bir kahvaltı hazırlamış ki oğlum, içinde bir guş sütü eksiktir. Senin sayende biz de ziyafet çekicik. Sen daha sık gel bize, he mi?"

"Aşk olsun bey. Duyan da sana heç bi şey yapmıyom sanacak."

"Yahu bakıyorsun bakıyorsun da şimdi doğruya doğru bugün bir başka güzel olmuş."

Ardından hep birlikte gülüşerek oturdular kahvaltıya. Kahvaltı büyükbabanın dediğı kadar vardı doğrusu. Balı, kaymağı, yağı, yumurtası, sütü, yoğurdu derken krallara layık bir sofraydı. Üstelik her şey organik, her şey tazeydi. Umut ilk defa bu kadar iştahla sıraladı lokmalarını. Yine sobanın üzerinde fokurdayan taze demlenmiş keyif çayı ile taçlandırdı bu ziyafet niteliğindeki kahvaltıyı.

Kar dun akşamdan beri durmaksızın yağmaya devam ediyordu. Öyle ki pencerelerin önüne kadar yükselmişti

kar yığınları. Öğrendiklerine göre yoğun kar yağışı sebebiyle bugün köy arabası da çalışmayacaktı. Bir iki çizgi ile çeken cep telefonları şimdi sinyal yok görüntüsü veriyordu. İlkbahar ile çalışmaya başlayan köylüler, kış gelip kar düşene kadar devam ediyorlar ve sonra kış boyunca pencere önlerinde oturup, yağan karı izleyerek tekrar ilkbaharın gelmesini bekliyorlardı. Umut'un ziyaret için geldiği evde de durum aynıydı. Televizyon ile pek aralanmayan yaşlı çift, soba üzerinde fokurdayan çaylarını yudumlayarak, yazın sarı sıcak günlerinde kuruttukları yemişlerini yiyerek, yağan karı izleyip sohbet ediyorlardı. Öğle vakti olduğunda namaz kılmak için önce büyükbaba odadan çıkmış, o kılıp dönünce de ardından babaanne çıkmıştı.

Dede torun ellerinde çay pencereden dışarıyı izlerken büyükbaba, "Hayırlısıyla mürüvvetini de görseydik, gözümüz açık gitmezdi oğlum."

"Allah geçinden versin büyükbabacım, kısmet diyelim."

"İnşallah oğlum, inşallah... Eee var mı bakalım hazırda biri?"

"Nasıl hazırda? Ne var mı?"

"Bırak şimdi oğlum. Sen anladın işte neyi sorduğumu."

Umut utana sıkıla, "Daha okuyorum ben büyükbaba. Hele hayırlısıyla bir okul bitsin, o kolay iş."

“Golay dediğin aslında en zor iştir evlat. Zira dengine düşmez isen bu, ömür boyu imtihan edilmek demektir.”

Umut, büyükbabasına hak verir gibi başını salladı. Sonra büyükbaba bıyık altından gülümseyerek, “Madem bekleyenim yok dersin. O zaman okul bitince sana Meyrem halanın kızını alalım. Hi, ne dersin?”

“Meryem halamın öyle büyümüş kızı mı var?”

“He ya, ne sandın? Bildir on altı yaşına girdi.”

“Ya büyükbaba, sen ona mı büyük diyorsun?”

“Güççük müdür ya? Babaannen de evlendiğinde o yaşlardaydı.”

Umut’un, Kalburcu Ali amcasının yolda gelirken anlattığı büyükbabası ile babaannesinin evlenme hikâyesi aklına geldi. Bu sebeple yüzüne gülümseme yayılırken, “Eee, sen niye kuzenlerinden biriyle evlenmedin büyük-baba?” diye sordu.

“Guzen ne ki?” diye sorunca, Umut gülmekten kendini alamadı.

Umut gülünce büyükbaba kaşlarını çatarak, “Sen benle eğlenirsen?”

Umut fena bozulan büyükbabasına bir yandan gülmeye devam ederken bir yandan da açıklamaya çalıştı.

"Yok büyükbaba, valla eğlenmiyorum. Bu teyze, dayı, hala, amca çocukları var ya. İşte onlara kuzen deniyor."

"Hee, tamam anladım. Öyle desene be oğlum. Biz ne bilek guzeni neyi. Biz emmi gızı bibi oğlu derik." dedi ve devam etti.

"Biz emmi, bibi gızı mı gördük ki sevdalanak be oğlum."

"Nasıl yani? şimdi sen hiç kuzenlerini görmedin mi?"

"Görmez olur muyum? Gördüm emme  ocukluğumuzda... Büyüyüp sivilce dökmeye başlayınca gızlar evden çıkamaz. Biz de evlerine girsek de biz gedene gadar ocaklıkda durduklarından bir daha doğru düzgün göremezdik."

Bu sırada oda kapısı açıldı ve babaanne elinde tepsi, kolunun altında sofra ile odaya girdi. Yapılan sohbet babaannenin içeri girmesiyle kesildi. Umut hemen kalkıp babaannesinin elinden tepsiyi alarak, sofrayı kurmasına yardım etti.

Babaanne bir yandan odanın bir köşesinde dayalı duran yer sofrasını kurarken bir yandan da kocasına, "Eyi oturmuş laf ediyon. Soba geçip gidi, görmez misin?" dedi.

Büyükbaba oturduğu yerden ağır ağır doğrulurken, "He ya. Lafa daldık sobayı unuttuk. Gızma hatunum ben şimdi yeniden alaflandırırım onu." diye cevap verdi.

Serilip toplanan sofralar, akşam yemekten sonra yenen yazın kurutulmuş kış yemişleri ... Usul usul yağan kar, sıcak sıcak içilen çay ve koyu koyu sohbetler... Sayılı günler böylece geçip gitti. Umut'un şansı- na ilk geldiği günlerde yoğun yağan kar şimdi hafiflemiş, yollar yeniden açılmaya başlamıştı. Umut burada kaldığı süre boyunca teyzesi Nurten Hanım'la birkaç kez kısa kısa görüşmüştü. Sila ile bu zaman içinde hiçbir şekilde iletişime geçmemişti. Ne o ne de Sila arayıp sormuştu. Bugün buraya geleli bir hafta olmuştu ve Umut'un aklına buraya gelirken birlikte yolculuk yaptığı Ali amcasına verdiği söz aklına geldi. Sabah kahvaltısından sonra otururken büyükbabasına ve babaannesine verdiği sözden bahsetti. Onlar da öyleyse bugün akşam yemeğinden sonra oraya çaya gidelim dediler. Büyükbabası evdeki telefondan hem köylüsü hem de uzaktan akrabası olan Ali'yi aradı ve akşam oturmaya geleceklerini söyleyip müsait olup olmadıklarını sordu.

Telefonu kapatınca, "Ali 'Ben öyle kabul eylemem! Gelecekseniz yemek yemeden gelceniz.' diyi." dedi.

"Eyi o zaman. Biraz vakıtlıca gidek de Güssüm'e yemekte yardım edem." diye cevap verdi.

Oğlen sonu hazırlanıp Kalburcuların Ali'ye ziyarete gittiler. Ev ahalisi misafirlerini kapıda, büyük bir ilgiyle karşıladı. Evde, ev sahibinin oğlu ve ailesi de vardı. Gülsum Hanım akşam yemeği için oldukça zahmetli yöresel köfte yemeklerinden olan "Tıpış" yapıyordu. Yardım için gelinini çağırmıştı. Yardıma gelince yemeden olmaz diyerek yemeğe kalmalarını istemişti. Onlar da çoluk çocuk toplanıp baba evine gelmişlerdi.

Umut, babaannesi ve büyükbabası kapıdan içeri girdiklerinde, onları karşılayan koca bir aile ile karşılaştılar. O kalabalığın içinde 'hoşgeldin'ler ve 'hoşbuldum'lar birbirine karışırken Umut'un gözleri, Ali amcasının büyük oğlunun yine büyük kızı olduğunu düşündüğü on dokuz yirmi yaşlarındaki genç kıza takıldı. Bir anlık bakışma genç kızın utanıp gözlerini yere indirmesiyle son buldu. Erkekler sobalı odaya girerken kadınlar da ocaklığa geçtiler.

Kadınlar yemek için kolları sıvarken evin gelini Hatice, kızı Esmâ'yı ev ahalisine çay doldurup vermekle görevlendirdi. Esmâ annesinin sözü ile elinde tepsi, çay doldurmak için oturma odasına girdi. Yerlere kadar uzanan eteğini sürüye sürüye sobanın yanına geldi ve üzerindeki çaydanlıktan bardaklara çayı doldurmaya başladı. Arada başını kaldırıp Umut'a bakıyordu. Umut, büyükbabası, Ali amcası ve Ali amcasının oğlu Musa'nın konuşmalarını dinli-

yordu. Hemen çaprazında, çay dolduran genç kızın kendi-
sine baktığını hissetti. İstemsiz bir şekilde onun da gözleri
genç kıza doğru kaydı ve aynı anda genç kızın yanakları
kızarak yine gözlerini Umut'tan kaçırdı. Genç kızın inen
gözleri ile Umut da konuşmaya çevirdi gözlerini.

Genç kız elinde çay tepsisi ile çayları dağıtmaya baş-
ladı. ay tutmada öncelik büyük de küçük de olsa önce
misafirlere verilirdi. Misafirde de en büyükten başla-
nır, küçüğe doğru gidilirdi. Bu sebeple genç kız önce
Umut'un büyükbabası olan Mustafa amcasına tuttu. Bü-
yükbaba önüne eğilen tepside bir bardak çay alıp şeker
atarken genç kıza:

“Sağ olasın gızım.” dedi.

Karşılığında ince, titrek bir ses, “Afiyet olsun.” dedi.

Büyükbabadan sonra tepsi bu defa Umut'un önünde
eğildi. Umut tepsinin içinden rastgele bir bardağı hızla
alıp, yine aynı hızla şeker attıktan sonra genç kıza baka-
rak teşekkür etti.

Genç kız, Umut'un yüzüne kısa bir bakış atıp, yine cı-
lız bir sesle, “Afiyet olsun.” diye cevap verdi.

Umut bu kısa bakışmayla genç kızın yüzünü yakından
görmüş oldu. Simsiyah gözleri vardı ve bu siyah gözlen
uzun, kalın kirpikler çevreliyordu. Köyün yakıcı güneşin-
den dolayı, kavruk bir teni ve bu güneşten kaynaklanan

burnunun üstünde şirin çilleri vardı. Başına aldığı eşarp onu yaşundan biraz daha büyük ve daha olgun gösteriyordu.

Genç kız Umut'tan sonra sırayla babasına ve büyük-babasına da çay verdi ve odadan çıkıp gitti. Genç kızın çay ikramı ile kesintiye uğrayan sohbet kaldığı yerden devam ederken, sohbeta çay şıkırtıları da eşlik etti.

Odadan çıkan genç kız bu defa ocaklıkta yemek yapan hanımlara çay ikram etti. Dolup boşalan çaylar, şırkırdayan bardaklar, yapılan sohbetler, kaçamak bakışlar, köfteler, börekler derken hava karardı. Akşamüzeri sofalar kuruldu, yemekler ikram edildi. Yine yemek için erkekler içeride kadınlar ocaklıkta oturdu. Bin bir emekle, özenle hazırlanan yemekler hoyratça, hızla tüketildi. Yemekten sonra sofra toplanırken Umut yardım etmeye başladı. Umut'un bu hâlini yadırgayan büyükbabası:

"Bırak oğlum, kadınlar halleder." dedi.

Umut büyükbabasının bu sözüyle utanarak geri çekilip yerine oturdu.

Evin içinde teyzesine elinden geldiğince yardım etmeye alışkın olduğundan böyle bir şeye kalkışmış, yadırganacağı hiç aklına gelmemişti. Şimdi büyükbabasının uyarısıyla etrafın şaşkın bakışlarını anlayıp utanarak geri çekilmişti. Sofrayı toplamaya devam eden genç kız Umut'a bakarak gülümsedi ve aynı anda gözlerini tek-

rar sofraya çevirdi. Umut, genç kız tarafından kendisine olan ilgiyi fark ediyor ve nedenini bilmediği şekilde hoşuna gidiyordu. Genç kızın her fırsatta üzerinde dolaşan bakışları ve kendisinin de ona baktığında kaçışan gözleri ile bu küçük oyun onu cezbediyordu.

Yemekten sonra yine içilen çaylar ve ardından koy yerlerinin olmazsa olmazı olan yatsı sofraları. Genelde misafir geldiğinde kurulan bu sofralarda yok yoktu. Kuru-tulmuş yaz meyvelerinden kış meyvelerine; fındık, fıstık, ceviz, yemiş gibi bir sürü Allah'ın güzide nimetleri ile sofrada donatılır ve en güzelleri her zaman misafire sunulurdu.

Tika hasa yenilen akşam yemeğinin üstüne pek yenemese de itina ile kurulan sofranın görseelliği gönülleri doyurmaya yetiyordu. Bu son kurulan sofrada hemen kalkmazdı. Ev halkı birbirleri ile aheste aheste yiyerek sohbet ederlerdi.

Vakit ilerleyip gece sükûta gömüldüğünde, misafirler müsaade isteyerek ayaklandı. Bu ayaklanmayla müsaade veren ev sahibi misafirlerini bahçe kapısına kadar uğurladı. Bu sırada ocaklıkta bulaşık yıkayan genç kız misafirlerin gittiğini gelen seslerden anlayınca, köpüklü ellerini üzerine silerek kapıya kadar geldi. Ev halkının biraz gerisinde durup utangaç bakışlarla Umut'u süzdü. İstedi ki Umut da onu fark etsin. Orada oylece durup bunun için bekledi.

Umut giydiği ayakkabıların bağcıklarını bağladıktan sonra başını kaldırıp yol arkadaşı Ali amcasına baktı. Saygıyla elini sıkarken, “Her şey için sağ ol Ali amca.” dedi.

Yaşlı adam, “Ne demek oğlum her zaman... Artık yolu öğrendin işte. Dedengile geldin mi şurada da bir Ali emmim var deyip buraya da uğramazsan olmaz gayrı.” diye cevap verdi.

Umut gülümseyerek, “Elbette gelirim.” dedi ve sonra iyi akşamlar dileyerek Ali amcasının hemen yanında duran oğlu Musa’nın elini sıktı.

İşte tam da bu sırada arkalardan fark edilmeyi bekleyen genç kıızı fark etti. Yine kısa bir bakışma ve yalnızca ikisinin fark ettiği bir elektriktenme oldu.

Yarıyıl tatilinin vaktine gelindiğinde Umur yeniden İstanbul'a dönmek için hazırlanmaya başladı. Valizini hazırlarken babaannesi de goturmen için mutfakta erzak hazırlıyordu. Birazdan dış kapıda görünen büyükbaba köy arabasının kalkmak için Umur'u beklediğini haber verdi. Umur bunun üzerine acele ederek elinde valiz odadan kapıya doğru ilerledi. Elindeki valizi dış kapının yanına bırakarak dönüp tekrar bir şey unutup unutmadığını kontrol etti. Sonra babaannesine seslendi.

"Babaannem nereye kayboldun? Gel o mubarek ellerini öpeyim de vedalaşalım."

Babaanne elinde bir torba, ocaklığın kapısında göründü. Elindeki torbayı neredeyse sürüyerek getirirken, "Geldim guzun geldim." diye cevap verdi.

Umur babaannesinin elinde ağzı çaputla sıkı sıkıya bağlanmış çuvala şaşkınlıkla bakarak, "Babaanne, bu ne?" diye sordu.

"Biraz erzak hazırladım size. Çökelek, pendir, kuruluk, tarhana falan."

"Aman babaannem, ne yaptın sen? Aralarda nasıl taşın-
mam beni bunu? Bir de valiz var üstelik."

"Hele hele, ne varmış götüremeyecek? Goca delikanlı
sırtın buna mı mızmozlanırsın? Haydi çok konuşma da
artıan çuvalı. Acele eyle bu Kiriş Mistik çok beklemeyi."

Umut babaannesinin elini öpüp vedalaştıktan sonra
çaresiz çuvalı sırtına yüklenirken babaanne devam etti.

"Gidince teyzene de de çıkarıp dolaba goysun. Benden
de çok selam soyle. Bir dahaki sefere onları da al getir."

"Olur, söylerim babaanne. Hadi hoşça kal!"

"Hoşça gal da neymiş ki? Allah'a amanet ol derler oğ-
lum. Haydi, Allah'a amanet ol, güle güle git evladım."

"Sen de Allah'a emanet ol, babaannem benim."

Umut çuvalı, büyükbaba da valizi alarak köy ara-
basının kalktığı yere doğru yol aldılar. Gerçekten de
gittiklerinde Kiriş Mistik arabayı çalıştırıp gitmeye
hazırlanıyordu. Son anda yetişilen arabaya eşyalar
alelacele yetiştirilirken Umut, büyükbabasının elini
öperek vedalaştı.

"Allah'a emanet ol, büyükbaba."

"Güle güle git evladım. Sen de Rabbime emanetsin.
Özletme kendini, gene gel olur mu?"

“En kısa zamanda yine gelmeye çalışacağım. Babaaan. neme ve kendine çok iyi bak.”

Umut'un eşyaları yerleştirilmiş, şoför ve yolcular Umut'un arabaya binmesini bekliyordu. Şoför daha fazla dayanamayarak kornaya bastı. Umut büyükbabasına son defa sarılıp arabaya bindi. Ve böylece İstanbul'a dönüş için uzun bir yolculuğa yeniden başlamış oldu.

Istanbul'a vardığında onu sağanak bir yağmur karşıladı. Rahmetin şakır şakır yeryüzüne indiği anlarda Umut havaalanından çıkmış, bulduğu ilk taksi ile evin yolunu tutmuştu. Eve yaklaştıkça, içinde doğup büyüdüğu şehre olan özlemini daha çok hissetmeye başlamıştı. Taksi evlerinin bulunduğu caddeye girdiğinde müsait bir yerde inip yürümeye başladı. Hışımla inen yağmura inat adımlarını kısa kısa atıyordu. Zaten üzerindeki yük de hızlı yürümesine mani idi. Hızla yağın yağmurun yüzüne düşen damlacıklarının yüzünde oluşturduğu aptal bir gülümseme ile etrafını izleye izleye evin yanına kadar gelmişti.

Kapının ziline bastığında kendisini karşılayan Sıla oldu. Yüzünde saklayamadığı bir sevinç gülümsemesiyle açtı kapıyı ve Umut'un bir şey söylemesine fırsat vermeden, "Hoş geldin Umut." dedi.

Umut bu pek yakın gelen ilgiye kayıtsız kalamadı ve o da gülümseyerek, "Hoş buldum Sıla." diye cevap verdi.

Bu arada arkadan Nurten Hanım koşup geldi ve Umut içeriye girdiği sırada, onun üzerinin ıslak oluşuna aldırmaksızın "Oğlum hoş geldin." diyerek sarıldı yeğenine.

Umut bu pek sıcak karşılama ile ev ahalisi tarafından çok özleildiğini anlayarak gülümsedi ve teyzesi Nurten Hanım halâ sarılırken, "Hoş buldum teyzem." diye cevap verdi.

Umut üzerini değiştirmek için odasına doğru yol alırken, Nurten Hanım yeğenin aç olacağını düşünerek bir şeyler hazırlamak için mutfığa geçti.

Umut'un getirdiği çuvalı açıp gülümseyerek, "Ah Sultan Hanım. Yine bir sürü erzak yollamış. Ellerin dert gormesin e mi, eski toprak!" diye kendi kendine konuşarak çuvalı boşalttı.

Umut bir duş alıp üzerini değiştirdi. Nurten Hanım eşyaları yerleştirirken bir yandan da yeğeni için üşümüştür, içi ısınsın diyerek çay demlemişti. Herkes salonda toplandığında sıcak buğulu çay, bardaklar ile buluştu. Umut uzun uzun yolculuktan, yağan kardan, soğuktan, Ali amcasından, büyükbabası ve babaannesinden, uzun kış gecelerinde yapılan sıcak sohbetlerden bahsetti. Nurten Hanım ve Sıla, Umut'u ilgiyle dinlediler. Böylece bardaklar doldu, boşaldı. Akşam vakti geldiğinde Nurten Hanım yemek için mutfığa geçti.

Nurten Hanım'ın salondan çıkmasıyla odayı büyük bir sessizlik kapladı. Ne Umut tek bir söz ediyordu ne de Sıla. Sonunda Sıla bu uzayıp giden ve her dakikası işken- ce gibi gelen derin sessizliğe dayanamadı ve "Ben anne- me yardım edeyim." diyerek kalktı yerinden.

Umut, Sila yanından geçip giderken sessiz kaldı. Giderken bıraktığı parfüm kokusunu derin derin solumaktan kendini alamadı.

Tatil bitmiş, okullar açılmıştı. Umut sabah kahvaltısından sonra kolunun altına sıkıştırdığı kitaplarıyla ilkokula yeni başlayan bir çocuğun heyecanıyla çıktı evden. Zira arkadaşlarını, Salih ağabeyini ve yaptıkları güzel, anlamlı sohbetleri özlemişti. Bu düşüncelerle ilerledi otobüs durağına. Yaklaşık beş dakika kadar sonra beklediği otobüs gelip durağa yanaştı. Umut ile bir sürü insan aynı anda otobüse binmek için hücum etti. Otobüsün oturulacak yerleri hızla dolarken Umut ve birkaç kişi ayakta yolculuk etmek zorunda kalmıştı. Bir sonraki durakta yine bekleyen yoğun bir insan seli vardı. İş acele olanlar çaresiz binerken, işi acele olmayanlar bir sonraki otobüsü beklemeye devam ettiler. Bu sırada her hâlimden acelesi olduğu anlaşılan bir genç kız otobüsün merdivenlerini hızlı hızlı tırmandı, yine hızla akbilini bastı ve kenardaki direktan tutunarak çantasının içinde bir şeyler aramaya başladı. Öyle telaşlıydı ki direği, Umut'un elinin üstünden tuttuğunun farkında bile değildi. Umut bu hiç beklemediği olay karşısında tepkisiz kalarak öylece fark etmesini bekledi fakat genç kız yaptığı şeyin bir türlü farkında olmadan çantasını karıştırmaya devam ediyordu. Elleri soğukta beklediği için üşümüştü. Umut elinin üzerinde duran bu elden

rahatsız olmuyordu. Bilakis hoşuna gitmişti fakat fark ettiğinde, uyarmadığı için utanacağını düşünen genç kıza "Affedersiniz." dedi.

Genç kız duyduğu ses ile dönüp Umut'a baktı. Genç kızın kendisine bakmasıyla birlikte hiçbir şey söylemeden diğer eliyle direğe tutunan elini işaret etti.

Genç kız işaret edilen yere bakınca elini hızla çekerek, "Ah, hiç farkında değilim. Kusura bakmayın." diye cevap verdi.

Umut gülümseyerek, "Önemli değil." dedi.

Bu sırada inenler oldukça bazı yerler boşalmıştı. Boşalan ikili bir koltuğa aynı anda yönelip oturmaya çalıştılar. Bu bağımsız fakat aynı anda tekrarlanan eylemlerden sonra birbirlerine bakıp gülümsediler. Umut eliyle işaret ederek kızın oturmasına öncelik verdi. Şoförün ani frenleri ve virajlara hızlı girmesi sebebiyle vücutları sık sık birbirine değiyor, birbirlerine kısa bir bakış atıp gülümsüyorlardı. Yol biraz daha uzun olsa sohbet etmeye de başarlardı ama Umut'un artık ineceği yere gelmesi, bu bir anda başlayan ve aynı hızla ilerleyen samimiyet Umut'un ayağa kalmasıyla son bulmuştu.

Umut otobüsten indikten sonra yavaş yavaş yürümeye başlarken, genç kızın olduğu cama doğru başını kaldırıp baktı. Genç kız da onu takip ediyordu. Otobüs

hareket ederken son defa bakıştılar ve sonunda otobüs geçip giderek trafiğin içine karıştı. Umut bir süre daha otobüsün ardından baktıktan sonra adımlarını hızlandırarak üniversiteye doğru yürüdü.

Üniversiteye geldiğinde daha ders saatine çok vardı. Bilerek erken gelmişti. Gözleri kantinde dolaşırken aşına bir yüze takılarak durdu. Aynı anda yüzüne belirgin bir tebessüm yayıldı.

“Selamün aleyküm.”

Salih tek başına oturduğu masada okuduğu kitaptan başını kaldırarak sesin sahibine baktı ve aynı anda yüzüne bir gülümseme yayıldı.

“Ooo, aleykümselam Umut’cuğum. Hoş geldin.” diyerek oturduğu yerden kalktı ve Umut’la tokalaştı.

Umut “Hoş buldum.” diye cevap verirken Salih hemen karşısındaki sandalyeyi göstererek “Otursana!” dedi.

Umut gösterilen yere hiç düşünmeden oturdu.

Salih elindeki kitabı masanın bir köşesine bırakırken “Erkencisin.” dedi gülerek, “Sizin ders öğleden sonra değil miydi?”

“Evet, öğleden sonra ağabey... Ben biraz erken geldim.” Sonra gözlerini etrafta dolaştırarak “Özlemişim buraları.” diye cevap verdi.

“İyi yapmışsın. Öyleyse biraz sohbet edelim.”

“Olur, ne yalan söyleyeyim, biraz da işte bunun için erken geldim. Seninle sohbet etmeyi özledim yahu.”

“İşte buna sevindim. Zira özlenmek sevilmeden ileri gelir ve ben de sizleri Allah için çok seviyorum kardeşim.”

Salih, “Madem sohbet edeceğiz, o hâlde çaysız olmaz, değil mi?” diyerek kantinden çay almak için ayağa kalktı.

Umut son anda kolundan tutup, “Sen otur abi, sohbet senden çaylar benden olsun.” diyerek ayağa kalktı.

Salih gülümseyerek, “Peki, o hâlde benimki biraz demli oluyor biliyorsun.” dedi göz kırparak.

Umut, “Hemen!” diyerek uzaklaştı ve birazdan iki çay ile yeniden masaya döndü.

Çaydan ilk yudumlar alındı, Umut pencereden dışarıya, ince ince yağan yağmura baktı. Farkında olmadan bir süre öylece dalarak yağmuru izledi. Sonra elindeki çay aklına geldi ve çayından ikinci yudumu alırken Salih’in dikkatle kendisine baktığını fark etti.

Umut’un kendisini fark etmesiyle birlikte Salih gülümseyerek, “Anlatmak ister misin?” diye sordu.

Umut şaşkınca, “Neyi ağabey?” diye cevap verdi.

Salih arkasına doğru yaslanırken çayından yeni bir yudum aldı. Gülümseyerek, “Uzun zamandır bir sıkın-

ın olduğunu hissediyorum. Anlatmak istediğin fakat bir türlü anlatamadığın bir derdin var sanki. Belki de yanılıyorumdur. Ha, ne dersin?"

Umut önce inkâr etmek, her şeyin yolunda olduğunu söylemek istedi fakat sonra içini dökmeye karar verdi. Kafasından bu düşünceler hızla geçerken aynı anda dudaklarından gayri ihtiyari şu sözler döküldü:

"Abi, ben galiba âşık oldum."

Salih gülümseyerek, "Galiba mı? Yani emin değilsin."

Umut heyecanla atıldı. "Aslında eminim ama olmamam gereken birine âşık oldum."

Salih'in yüzü hafif ciddiyete büründü. "Nasıl yani? Daha açık konuşabilir misin?"

Umut gözlerini etrafta gezdirerek, "Abi, başka bir yere gidelim mi? Arkadaşlardan biri her an gelip masaya oturabilir. Bu cesareti bir daha bulamayıp içimdekileri anlatamayabilirim."

Salih duyduğu bu sözlerden sonra durumun ciddiyetinin sandığından fazla olduğunu anladı.

"Tamam." diyerek ayağa kalktı ve birlikte üniversiteden çıkıp, sokak arasında, pek de bilinmeyen bir kafeye gittiler. İsmarladıkları çaylar gelip önlerine konulunca Umut, Salih daha hiçbir şey sormadan anlatmaya başladı. Küçük yaşta

yaşadığı elem kazayı, ailesini yitirliğini ve sonrasında teyzesi ile eniştesinin kendisine sahip çıkışını, eniştesinden sonra evin tek erkeği olarak omuzlarına binen büyük sorumluluğu ve son zamanlarda kuzenine karşı değişen duygularını...

Umut asıl anlatmak istediğini en sona saklamıştı ve anlatırken başını öne eğmiş, kulakları kızarmıştı. Uzun uzun anlattığı hayat hikâyesinin sonuna şu sözleri ekleyerek konuşmasını bitirdi:

“Sen ayıp olur diye söylemesen de ben aşağılık adamın teki olduğumu biliyorum ağabey.”

“Hayır, sen nefsine zulmetmeyi bilen azametli bir insansın.”

Umut yüzündeki her zerreye yansıyan büyük bir şaşkınlıkla Salih’e baktı. Mimiklerinden söylediği sözlerdeki ciddiyetini anlamıştı ama o Salih gibi düşünmüyor, kendini bu konuda fazlaca suçluyordu.

“Ağabey, ben bana sahip çıkan, büyüten, koruyan, kollayan teyzemin kızına yanlış gözle baktım. Ona aşık oldum. Bu doğru değilken nefsime zulmetmek beni ne kadar doğru kılar?”

Salih, işte o zaman Umut’un içindeki verdiği çetin savaşı görebildi. Çelişkili duygular içinde bocalayıp çıkış yolu bulamadığı için nasıl yorgun düştüğünü gözlerin den okuyabildi.

“Ona âşık olduğuna emin misin Umut?”

“Gece gündüz onu aklımdan çıkaramıyorum. Ona karşı bazı hisleri duymaktan kendimi alıkoyamıyorum. Bunun adı aşk değilse nedir ağabey?”

“Duyduğun hisse aşk demek için yalnızca bu anlattıkların yetmez. Güzel bir kızın yanında bu hislerini koruyabiliyor musun?”

Umut başını yere eğdi, düşündü. Önce babaannesini ve büyükbabasını ziyarete gittiğinde gördüğü köydeki kız, sonra da daha bu sabah otobüste küçük bir yakınlık yaşadığı kız aklına geldi. Belki onlara Sıla'ya karşı hissettiklerini hissetmemişti ama onlardan gelen ilginin hoşuna gitmediğini de söyleyemezdi.

Aklından bu düşünceler geçerken, “Şey...” diye geveledi.

Salih elinde tuttuğu çay bardağından son yudumu aldıktan sonra Umut'a baktı, gülümsedi.

“Şimdi beni iyi dinle! İnsanoğlu yaratılışı gereği bazı fitratlara sahiptir. Bunlardan bir tanesi de şehvettir. Bu, insanoğlunun soyunu devam ettirebilmesi için verilmiş bir duygudur, bu hissi duymak da gayet normaldir.”

Umut'un gözlerine keskin bakarak sözlerinin bundan sonraki bir kısmını vurgulu bir şekilde söyledi.

“Şehvet aynı anda birçok insana karşı duyulurken aşk yalnızca bir kişiye karşı hissedilir. Âşık olan insanın gözünde diğer tüm karşı cinsler hükmünü yitirir. Âşık olan insan kiminle yakınlık kurarsa kursun âşık olduğu kişiden başka kimseye aynı hissi duyamaz. Onun gözüne aşk denen perde inmiştir ve o inen aşk perdesi maşukundan başkasını görmesine engeldir. Aşk; şehveti fazla olanların asla hissedemeyeceği kutsal bir duygudur.”

Umut son söze alınarak utançla başını eğince Salih, Umut'un koluna dokundu. Umut tekrar başını kaldırıp Salih ağabeyine baktı. Salih gönül alırcasına konuşmasına devam etti:

“Hiç kimse sakın, ‘Ben iyi niyetliyim, kalbim temizdir.’ demesin. Zira en temiz kalpli ve en iffetli nefis sahibi olan Rasûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bile kesinlikle hiçbir yabancı kadına dokunmamıştır. Gerçek aşkı bulmak istiyorsan gönlünü şehvetten temizlemelisin kardeşim. Bunu da yalnız kendini harama karşı korumakla yapabilirsin ki benim gördüğüm kadarıyla sen mecbur kalınca şehvetini bayağı bir eğitmişsin.”

Umut utançtan kızaran kulaklarına rağmen hafif gülümseyerek, “Yani benim hissettiğim aşk değil şehvetti, öyle mi?” diye sordu.

“Evet, şehvet ama istersen aşka dönüşebilir.” diye cevap verdi.

“Nasıl yani?”

“Hayatım boyunca ilk görüşte aşk denen şeye gülmüşümdür. Çünkü ilk görüşte aşk diye bir şey yoktur. Olsa olsa ilk görüşte şehvet olur onun adı. Soruyorum sana! Bu kadar yücelttiğimiz, kutsallaştırdığımız aşk hissi bir anda oluşabilir mi hiç? Bir bakışla, bir dokunuşla, küçük bir gülümseme, bir konuşmayla oluşabilir mi? Aşk için uzun bir zaman lazım. Hem de bir ömrü adayacak kadar uzun... Uğrunda çile çekmek, gözyaşı dökmek, önce hak etmek lazım ki kıymetini bilesin.”

“Yani aşk ve şehvet çok farklı şeyler öyle mi?”

“Hayır ama ikisi de aynı yerden besleniyor. İkisinin de amacı fitratı gereği insanoğlunun soyunu sürdürmek. Onları birbirinden ayıran tek özellik daha önce de söylediğim gibi birinin aym anda birçok kişiye, diğerinin yalnızca bir kişiye karşı hissedilmesidir. Tıpkı kömür ve elmas gibi... Mutlaka biliyorsundur ki kömürün de elmasın da hammaddesi aynıdır. Yani her ikisi de sadece karbondan oluşur. Onları birbirinden ayıran ve birini diğerinden değerli kılan ise elmasın kömürden kat ve kat daha fazla ısıya daha fazla maruz kalmasıdır. Yani senin nefsine uymaman ve şehvetini aşka dönüştürmen için bir an önce bu kızla evlenmen lazım.”

Salih, bu güzel örneklerle Umut'un yureğinin karanlık kalan tarafına ışık tutmuş ve adını koyamadığı hisleri anlamasına yardımcı olmuştu.

Salih'in son cumlesine Umut itiraz etti. "Neden böyle bir şey isteyeyim ki? Bu duyguları hissettiğim kişi benim için yanlış kişi."

"İslam dını kuzenlerle evlenmeyi mekruh kılmakla beraber müsaade buyururken sen nasıl olur da bunun yanlış olduğunu düşünürsün? Aynı evi paylaşmış olmanız, birlikte büyümüş olmanız size nikâhı kaldırmaz. Yanlış olan birlikte büyümeyizdir ki sen bu sebeple büyük imtihanlara maruz kalmışsın. Dinimiz zinaya düşme tehlikesi olanlara evlenmeyi farz kılar. Nitekim sen de böyle bir durumun içindesin. Bununla beraber, sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v) Efendimiz hadis ı şeriflerinde mealen şöyle buyuruyor: 'Ey gençler topluluğu! Kimin evlenmeye gücü yeterse evlensin. Zira evlilik; gözü harama karşı daha çok yumduran, ırzı daha çok koruyandır. Kimin de buna gücü yetmezse oruç tulsun. Çünkü oruç şehveti kesicidir.' Diğer bir hadis ı şerifte, 'Evlenmeye muktedir olup da evlenmeyen benden değildir.' Bu hadis ı şeriflerde Peygamber Efendimiz (s.a.v) evliliğe teşvikte bulunmuş, bedeni kuvvet ve mali imkâna sahip olan kimsenin evlenme vazifesini derhal yet-

² Buhari, 1/6 s.117

³ Tergüvâ, 3/3 s.326

ne getirmesini emir buyurmuştur. Evlilik çağına gelen fakat evlenmeye vücudu müsait olmayan veya sıhhati tam yerinde olup lakin alacağı hanımın mehrini vermeye, nafaka, barınma ve diğer masraflarını karşılamaya gücü bulunmayan kimseye de oruç tutmasını emretmiştir. Çünkü orucun şehvi duyguları sükûnete kavuşturmada güçlü bir tesiri vardır.”

Umut, “Peki neden kuzenler arası evlilik mekruh kılınmış ağabey? Bunun bir sebebi olmalı değil mi?” diye sordu.

“Elbette var kardeşim. Çünkü sen de biliyorsun ki akraba evliliğinde kan bağı yakın olduğu için özürlü çocuk doğma olasılığı vardır. Dinimiz bu sebeple en yakın kan bağı olan kuzenlerle evliliği mekruh kılmıştır. Ancak günümüzde teknoloji o kadar ilerledi ki yapılan kan uyumu testi ile bu engel de ortadan kalkmıştır.”

Umut, Salih’in bu uzun ve anlamlı konuşmalarından sonra başını eğip düşündü. Sonra Sıla’nın da kendisinin de henüz öğrenci olduğu aklına gelerek, “İyi de ağabey biz ikimiz de daha okuyoruz.” dedi.

“Eee... Ne var bunda? Ben de evlendiğimde daha ilk üniversiteyi okuyordum.”

Umut, Salih’in evli olduğunu yeni duyuyordu. Gözlerini hayretle açarak, “Ağabey, sen evli misin?” diye sordu.

“Anlaşıldı, hayat hikâyesini anlatma sırası bana geldi.” diye cevap verdi Salih.

Sonra aklından geçen, o bilinmeyen düşüncelerden dolayı mimikleri ciddiyete bürünerek anlatmaya başladı.

"Babamın imam olarak İstanbul'a tayini çıktığında ben daha dört yaşında falandım. Memleketimiz Erzurum'dan göçüp geldik bir gece. Biz dört kardeşiz. Dört erkek kardeş... Ben sıralamada ikinci geliyorum. Bir ağabeyim iki de benden küçük var. Ağabeyim babamın tüm okutma çabalarına rağmen okumayıp sanayide çalışmaya başladı. Ben liseyi bitirip üniversiteye başladığım sene babam hastalandı, kısa bir süre sonra da vefat etti. Bir anda yetim kalmanın acısını hissetti yüreğim. O gün anladım ki insan hangi yaşta olursa olsun, kadın olsun, erkek olsun yetim kalmanın acısı aynı oluyor."

Bu cümleleri sarf ederken Salih'in sesi hafif titremiş, gözleri nemlenmişti. Umut hem öksüz hem yetim kalmanın acısını daha küçük yaşta öğrendiğinden Salih'in ne hissettiğini çok iyi anlayarak sustu ve dikkatle dinlemeye devam etti.

Salih bir süre sustu. Camdan dışarıya bakarak kendini toparlamaya çalıştı, kaldığı yerden anlatmaya devam etti.

"Babam oldükten sonra maddi sıkıntı çekmeye başladık. Evde okuyanlar çoğalınca babamın ölümünden sonra bağlanan maaş, ağabeyimin sanayide kazandığı para yetmez olmuştu. Ağabeyim üniversiteyi bırakıp sanayide onunla çalışmam için baskı kurmaya başlamıştı. Ama ben üniversiteyi bırakmak istemiyordum. Bu sebeple kendime bir doktor yanında part time iş

buldum. Böylece hem eve katkıml oluyor hem de iyi kötü üniversiteye devam edebiliyordum. Bulduğum işe sabah erken saatlerde gidiyor, öğlen saatlerinde de üniversiteye geçiyordum. Sabahın erken saatlerinde şehirde çok az insan görürsün. Aynı saatte farklı sebeplerle yine farklı yönlerde doğru giden bu insanların azınlığından dolayı bir süre sonra yüzler aşına gelmeye ve benimsenmeye başlanır. İşte benim bulunduğum sokakta, sabahın erken saatlerinde sokak aralarından çıkıp gelen ve nereden geldiğini hiç bilmediğim bir kızcağızla bazen o önde bazen ben önde olmak üzere her gün aynı yolları arşınlayıp durağa kadar yürüyorduk. Birbirimizle hiç konuşmaz, bakışmaz fakat birbirimizin varlığını bilerek durağa kadar yürürdük ve sonra o kız bir tekstil servisine ben de gelen ilk otobüse binerek oradan ayrılırdık. Günler böylece geçip giderken bir gün o genç kız o sokaktan geçmedi, durakta görünmedi. O günü takip eden diğer günler de öyle oldu. Her gün o yolu durağa kadar yürüyüp çıkarken dönüp dönüp arkama bakar olmuş, içimde tarifsiz bir eksiklik hissetmeye başlamıştım. Günler geçtikçe içimdeki eksiklik çoğalmaya başladı ve ben her sabah sadece on dakika kadar gördüğüm, adını dahi bilmediğim o genç kıza özlediğimi hissettim. İçimdeki muhafaza etmeye çalıştığım şehveti o genç kız uyandırmıştı ve biliyordum ki aşka dönüştürmek için onunla evlenmem gerekiyordu. Bir gün iyice araştırıp öğrendim evlerini. Kız evin en büyüğüymüş. Annesi hasta olunca çalışmayı bırakıp evde annesine bakmaya başlamış. Sonra gönderdim annemi, istettim. Başta ağabeyim karşı çıksa da sonra

evlenmemize musaade etti ve biz birkaç ay içinde evlenip kendimiz evimizi kurduk. Evlendikten sonra rızıkım daha da arttı ve ben hem evime bakıyor hem anne evine yardım ediyor hem de üniversitede okuyordum. Eşim evlendikten sonra itiraf etti ki annesi hasta olup babası, annesine bakması için işten alınca beni bir daha göremeyeceği için çok gözyaşı dokmuş. İşte benim hayat hikâyem de böyle.”

Umut dinlerken oldukça etkilendiği bu aşka giydirecek cümle bulamadı. Bir süre gülümseyerek sustu.

“Ya her gün oradan geçen şimdiki eşin değil de başka bir genç kız olsaydı?” diye garip bir soru sordu.

Salih gülümseyerek hiç düşünmeden cevap verdi. “Aynı hisleri ona da duyardım.”

Umut şaşkın bir hâlde, “Nasıl yani? O hâlde eşini özel kılan şey ne?” diye sordu.

Salih gülümsedi ve sadece, “Tevafuk.” dedi. Sonra da iki elini yan yana getirip devam etti.

“Şimdi düşün ki bu iki elim birer mıknatıs. Biliyorsun ki her mıknatısın bir tarafı kuzey diğer tarafı güney şeklindedir ve aynı kutuplar birbirini iterken farklı kutuplar birbirini çeker. İşte kadın ile erkek de böyledir ve kiminle olursa olsun, fıtratı gereği aynı yakınlığı kurarsın. Mesele kiminle yakınlık kuracağını senin değil kaderinin belirlemesidir.”

Umut'un bir anda kafasında şimşekler çaktı ve parmağını bir dâhi havasında yukarıya doğru kaldırarak, "Yani aşık olacağımız kişi daha önceden kaderimize yazılmış. Öyle mi?" dedi.

Umut'un bu sözüyle anlattıklarının boşa gıtmediğini anlayan Salih keyifle, "Aynen öyle kardeşim." diye cevap verdi.

Umut hınzırca gülümseyerek muziplik yaptı. "O zaman eş kutuplar da hemcinsimizi temsil ediyor ve bu yüzden birbirlerini itiyorlar."

Salih bu hiç beklemediği muziplik karşısında gülmekten kendini alamazken, "Doğrusu güzel tespit kardeşim." diye cevap verdi. Sonra da, "Tevafuka inanıyorsun değil mi?" diye sordu.

Umut, "Elbette." dedi.

Salih, Umut'un kantinde otururken yanına geldiğinde okuduğu kitabı eline alarak Umut'a uzattı. "O hâlde emin ol bu kitabı okuduktan sonra daha da çok inancaksın." dedi.

Umut kitabı aldı ve birlikte kafeden kalkıp yeniden üniversiteye geldiler.

O gün Umut sorularına aradığından fazla cevaba kavuşmanın hafifliğiyle geçirdi tüm gününü. Akşamüzeri evin yolunu tutup bindiği otobüste, insan selinin tıktık tıktık

olması sebebiyle birbirine dokunan insanlardan özellikle uzak durmaya çalıştı. Çünkü artık biliyordu ki gerçek aşka ulaşmak için şehvetten arınmak ve bu sebeple de şehvete iten tahrik edici sebeplerden kaçınmak gerekiyordu.

Eve geldi, yemeğini yedi ve hemen odasına çekildi. Salih'in verdiği kitabı açıp okumaya başladı. Kitap, kadın ve erkeğin İslam'daki yerini ve kadın-erkek ilişkisini anlatıyordu. Sabaha karşı bitirdiği kitapta şüphesiz en çok aklında kalan şu hikâye olmuştu:

Genç bir öğrenci bir gece yarısı, mum ışığı altında ders çalışmaktaydı. İlmi araştırmalara daldığı bir sırada kapısı çalındı. O vakitte birinin gelmesinin meydana getirdiği hayret ve gelen misafirin kimliği hakkındaki merakla kapıyı açtı. Karşısında genç ve güzel bir kızcağız durmaktaydı. Karşısındaki misafir, yolunu kaybettiğini ve etrafta başka bir ışık göremediği için onun kapısını çalmaya mecbur kaldığını söyledi.

Genç öğrenci, misafirini geri çevirip onu gece karanlığına ve sokağın soğuğuna terk edemeyeceği için çaresizce içeri aldı. Ona oturup dinlenebileceği bir köşe gösterdikten sonra da sabaha kadar dersine çalışmaya devam etti. Utangaç ve gizli saklı nazarılarla onu seyreden kızcağız, genç talebenin bir hâline oldukça şaşır-mıştı. Genç, arada bir parmağını önünde yanan mumun alevini tutmakta ve bir müddet öylece bekledikten sonra geri çekmekteydi. Bir defa ile de yetinmemekte, bunu aru aru tekrarlamaktaydı. Bu hâl üzere sabah olmuştu.

Gün ıdıdıktan sonra genç kız oradan ayrılıp evine döndü. Halkın vardımıyla yolunu bularak ulaştığı ev, Osmanlı vezirlerinden birinin sarayındı ve genç kız da vezirin kızıydı. Saray halkı, ona geceyi nerede ve nasıl geçirdiğini merakla sordu, çünkü bütün gece onu aramış ama bir türlü bulamamışlardı.

Genç kız başından geçenleri, gördüklerini ve özellikle de kendisini misafir eden öğrencinin tuhaf halini bir bir anlattı soranlara.

Bunun üzerine vezir, kızına yardım eden o genci sarayına davet etti ve ona niçin sabaha kadar elini yanan mumun üzerinde tuttuğunu ve elini yaktığını sordu.

Yusuf yüzlü genç şu güzel cevabı verdi vezire:

— Yolunu kaybettiği için kapımı çalan bir misafiri dışarıda bırakamazdım. Bu sebeple onu kulübeme aldım. Nefsimin desiselerine karşı koyabilmek için de elimi, ara sıra mumun bana cehennemi hatırlatan alevi üzerine koydum. Şeytan beni kandırmaya yeltendiğinde parmağımı ateşe tutarak, nefsimi cehennem azabını hatırlattım ve böylece yanlış bir şey yapmaktan kurtuldum.

İffet ve ismet şuuruyla ve bir gün vereceği azım hesabını korkusuyla parmağını yakan gencin bu hareketi vezirin çok hoşuna gitti. Vezir, ondan kızı ile evlenmesini teklif etti. Teklifi kabul eden genç bundan sonra "Damat Efendi" lakabıyla meşhur olan, Mevmau'l-Enhür isimli Haneî fıkıh kitabının yazarı Muhammed bin Süleyman'dan başkası değildi.

Ertesi sabah yine erkenden kalkıp dersi olmadığı hâlde üniversitenin yolunu tuttu. Bu defa başı önünde edeple yürüdü, kimseyle yakın temas kurmama dikkat etti. Üniversiteye girdiğinde Salih'i yine kantinde kitap okur hâlde buldu. Gülümseyerek usulca yanına yaklaştı, selam verdi. Salih okuduğu kitaptan başını kaldırıp Umut'a baktı, aynı anda yüzüne yayılan derin bir gülümseme ile selamını aldı. Umut elinde dün Salih'in verdiği kitapla hemen Salih ağabeyinin karşısına müsaade isteyerek oturdu. Salih'in gözleri Umut'un elindeki kitabında muhabbetle bekledi.

Umut oturur oturmaz gözleriyle kitabı işaret ederek, "Okumaya başladın mı?" diye sordu Salih.

Umut elindeki kitabı yukarı doğru kaldırırken, "Bırak dım." diye cevap verdi ve gülümsedi.

Salih şaşkınca gülümseyerek, "Maşallah! Bu hızla git dersen beni bile geçersin."

Umut utanarak, "Estagfurullah ağabey! Senin kadar olabilsen keşke."

"Olursun olursun. Yeter ki iste! Geçersin bile!"

Şonra Salih göz kırparak fakat ciddi mimiklerle, "Eee, dün evde durumlar nasıldı?" diye sordu.

Umut sorudan rahatsız, mahcup başını eğerek, "Nasıl olsun işte, yine kovalamaca oynadık. Uzun zamandır bir araya geldiğimiz tek yer yemek masasının başı olur oldu."

"Himm, peki teyzen sizdeki bu değişikliği fark etmiyor mu?"

"Etmez olur mu ağabey? 'Daha düne kadar kedi köpek gibi didişiyordunuz, şimdi ne oldu da böyle sus pus oldunuz?' diye sorup duruyor. Geçende beni bir köşeye çekip 'Aranızdaki sorun ne?' diye sordu, 'Yok öyle bir şey, sana öyle gelmiş teyzem.' diyerek geçiştirdim ama haliyle şüphelenmeye devam ediyor. O aramızdaki sorunun kavga falan olduğunu düşünüyor. İşin bu boyutta olduğunu bilse, kızına farklı gözle baktığını öğrense bir daha asla yüzüne bakamam teyzemin."

Salih düşünceli bir şekilde, "Bu böyle gitmez ama biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum ama elimden bir şey gelmiyor ağabey. Evden uzaklaşma çabalarımı anlattım dün sana işte. Hepsi çabalamaktan öteye gitmedi ve ben yine verunde saydım."

"Sana oruç tutman konusunda tavsiyede bulunmuşum, tutuyor musun?"

"Evet ağabey bugün nıvethıym." dedi. Başını marşır bir şekilde öne eğerek, "Bol mekruhlu..." diye devam etti.

"Hayırdır" Böyle düşünmene sebep olan ne?"

Umut hâla başı önünde, "Bugün Sıla ile banı... kapı...
sında karşılaştık. Beni görünce tabii hemen başını öne
eğerek geçip gitti. Ama yanımdan geçerken bana değdi
ve üzerine sıktığı parfüm burnumdan girip iliklerime ka-
dar ısladı. Anlayacağın orucu bile tam anlamıyla tutmak-
tan acızım."

"Sakin öyle düşünme!" Zaten o tuttuğun oruç, nefsine
zulmetmekte yardımcı olsun diye... Şüphesiz her şeyin
en hayırlısını bir tek Yaradan bilir ve ben inanıyorum ki
O, senin ibadetini en makbul şekilde kabul edecektir
kardeşim."

"Ağabey bu şehvet ne kötü bir iletir. Nasıl ağır bir
ımtıhandır bu. İnsan kendine söz geçiremez mi?"

Salih, Umut'un bu sitem dolu sözlerinden sonra gu-
lumseyerek Umut'a bir soru sordu, "Dünyada ilk işlenen
cinayeti ve sebebini biliyor musun?"

Umut konuşulan konu ile alaka kuramamanın verdiği
bir şaşkınlıkla cevapladı.

"Evet biliyorum. Hz. Adem'in oğlu olan Kabil'in kar-
deşi Habil'i öldürmesi dünyada işlenen ilk cinayettir

vebaki Allah'a sundukları hedivelerden Habil'in hedivesi kabul görünürken Kabil'in hedivesinin Allah tarafından reddedilmesi ile Kabil'in kalbinde doğan kıskançlıkla kardeşini öldürmesidir."

Salih, Umut'un cevabını dikkatle dinledikten sonra, "Evet, doğru ama eksik! Dünyada işlenen ilk cinayet şehvet içindir!"

Umut şaşırarak, "Şehvet mi?" dedi.

"Evet kardeşim, şehvet! Biliyorsun ki Âdem ve Havva ilk insanlardır ve tüm insanların atalarıdır. Havva anamız hep kız doğum yapıyordu. Bunlardan birisi erkek, diğeri de kızdı. Hz. Âdem, aynı anda doğan ikizleri, bir önce veya bir sonra doğan ikizlerle evlendiriyordu. Habil'le beraber doğan kız çirkin, Kabil'le birlikte doğan kız ise güzeldi. Bu durumda Hz. Âdem, Habil'in, Kabil'le beraber doğan kızla, Kabil'in de Habil'le beraber doğan kızla evlenmesini istedi. Fakat Kabil buna razı olmadı, kendisiyle doğan güzel kızı Habil'e vermek istemeyerek kendisi almak istedi.⁴

Hiz. Âdem buna müsaade etmedi ve meseleyi Allah'a havale etti. Cenabı Hak'tan gelen emir üzerine her ikisinin de Allah'a birer kurban takdim etmelerini, hangisinin kurbanı kabul edilirse Kabil'in bacasının ona ait olacağını söyledi. Bunun üzerine Kabil bir demet buğday, Habil

⁴ Taberi, İbn Keşir, Razi, Maide, 5/27 ayretin ıvharı

de bir koyunu kurban olarak takdim etti. Gökten inen bir ateş Habil'in kurbanını aldı, Kabil'inki olduğu yerde kaldı. Bu durumda Habil haklı çıkmış ve kızı almaya hak kazanmıştı. Fakat Kabil iyice çileden çıkmıştı. Bu hâdise Kur'ân'da şöyle anlatılır:

Ve onlara Âdem'in iki oğlunun haberini (kıssasını, aralarında geçen olayı) hakkıyla oku, Allah'a yaklaştıracak kurban sunmuşlardı, (Kurban) ikisinin birinden kabul edilir ve diğerinden ise kabul edilmez. (Kurbanı kabul edilmeyen) 'Seni mutlaka öldüreceğim.' dedi. O da, 'Allah sadece takvâ sahiplerinden kabul eder.' dedi.⁵ Sonrasında Kabil nefsine (şehvetine) yenik düşen ilk insan olarak kardeşini öldürüp katil oldu ve ikizini de yanına alıp başka diyarlara gitti. Ve rivayet odur ki; günümüzdeki kötü insanlar Kabil'in soyundan gelenlerdir. Rabbim bizleri nefsinden emin, takva sahibi, ehil insanlardan eylesin inşallah kardeşim."

Umut dikkatle dinlediği bu pek anlamlı konuşmanın ardından gelen dua ile diline içten fakat sessiz bir âmin kondurdu.

Birkaç gün sonra Salih, eşiyle birlikte kendilerini ziyaret etmek istediklerini söyledi. Umut bu isteği büyük bir memnuniyetle kabul ettiğini bildirerek, bu konudan teyzesini haberdar etti. Misafirlerin geleceği akşam Nurten Hanım yine maharetini konuşturmuş, gelecek olan misafirler için çeşit çeşit, tatlı tuzlu ikram hazırlamıştı. Beklenen misafirler kapı önünde görüldü. Önde Salih, arkasında eşi, eşikten önce sağ ayaklarını atarak besmele ile içeri girdiler. Bu pek ince düşünce ev ahalisi tarafından hem hoşla gitmiş hem de böyle bir şeyi uygulamadıkları için onları utandırmıştı.

Nurten Hanım önden yürüyerek misafirlerine yol gösterdi ve onları salona buyur etti. Salih davet ile gösterilen odadan içeri geçerken eşi kapı kenarında Nurten Hanım'ı bekliyordu. Nurten Hanım bunun sebebini anlayamamıştı. Genç kadının çekindiğini düşünerek tekrar eliyle içeriyi işaret ederek buyur etti. Bunun üzerine adı Tuğba olan genç kadın utanarak Nurten Hanım'a yaklaştı ve kulağına eğilerek, "Mümkünse başka bir odada oturmak isterim." dedi.

Nurten Hanım sonunda genç kadını anlayabilmiş, mahcup bir şekilde, "Ne demek kızım, elbette." diyerek onu diğer bir odaya buyur etmişti.

İlerleyen zamanlarında açılan sohbetler ile birlikte çay şıkırtıları birbirine karışmaya başlamıştı. Sila yalnız bırakmamak adına Tuğba'ya eşlik ederken Nurten Hanım da her iki oda arasında mekik dokuyordu. Çay faslından sonra samimiyetlerin pekiştiği, sohbetlerin koyulaştığı yerde Sila ile Tuğba diğer odada otururken Nurten Hanım gençlerin yanında oturup kalmıştı.

Sohbetten sohbeatlarken bir ara Salih, Nurten Hanım'a, "Yeğeniniz okulda hep sizden bahseder. Tabii mutfaktaki maharetinizden de... Ne yalan söyleyeyim, maharetli ellerinizle tanışmadan önce abarttığını düşünüyordum ama şimdi anladım ki eksik bile anlatmış."

Nurten Hanım aldığı bu övgü karşısında gülümseyerek, "Afiyet olsun Salih Bey oğlum. Eşin ve sana kapımız her daim açık. Ne zaman istersen çekinmeden gel, ikramda bulunayım." diye cevap verdi.

Umut gulerek araya girdi. "Bize gelince brokoli, pırasa; misafire gelince böreği, çöreği dökür. Aşk olsun teyze!"

Nurten Hanım kaşlarını çatarak cevap verdi. "Çok konuşma bakalım sen! Misafirlerin yanında yeterince nasıpleniyorsun işte."

Odanın içi bir anda guluşmelerle doldu.

Saat gecenin ikisini gösterdiğinde etraf çoktan derin bir sessizliğe gömülmüştü. Şehir bu gece alışılmadık bir şekilde erken uykuya dalmıştı. Dışarıda ara ara gelip geçen arabaların sesi ve hoyrat bir rüzgârdan başka bir ses duyulmuyordu.

Umut yine yatağının üzerinde ve yine gözünde uyku yoktu. Gecenin koyu karanlığında, sokak lambalarından içeriye süzülen cılız bir ışığın yardımıyla elindeki kitaba gömülmüştü. Gecenin bu zamanında kapının tıklatılmasıyla irkilerek gözlerini okuduğu kitaptan kaldırıp kapıya baktı. Bir süre öylece şaşkın bakındı. Kapının tekrar tıklatılmasıyla hızla kendini toplayarak, "Evet?" diye seslendi.

Dışarıdan gelen ses Sila'nın idi. "Konuşmamız lazım."

Umut, Sila'nın sesi ve gelen cevap ile bir süre ne cevap vereceğini bilemeyerek bocaladı.

"Gecenin bu saatinde ne konuşacağız?" diye sordu.

"Memleket meselelerini konuşacağız."

"Ha, o mu? Malum bu sıralar biraz karışık ama yakın da düzeliyor diye umut ediyorum."

Sıla bu deta dışlerinin arasından konuştu. "Allah'ım vaa! Bir de ciddi ciddi cevap veriyor. Gecenin bu saatinde seni bunun için rahatsız etmiyorumdur herhâlde!"

"Rahatsız ettiğin konusunda hemfikiriz."

"Umut!"

"Off Sıla yaa... Konuşacağın her ne ise yarına kadar bekleyemez mi?"

"Hayır efendim, bekleyemez! Şimdi ya adam gibi içeri gelmeme müsaade et ya da ben zorla girerim!"

"Bu haneye tecavüz demektir. Seni polise şikâyet ederim."

"Biraz daha konuşursan tecavüze uğrayan tek şey hanen olmayacak!"

Kurulan bu son cümleden sonra etrafı derin bir sessizlik kapladı. Bir süre devam eden bu sessizliği Umut bozdu.

"Tamam. Sen salona geç, ben de geliyorum."

Dışarıdan hafif mahcup, bu sebeple biraz da titreyen bir sesle cevap geldi.

"Tamam."

Umut yerinden doğruldu, elindeki kitabı masasının üzerine bıraktı. Bir süre sağa sola anlamsızca bakındı ve

eliyle ensesini ovalarken dudaklarının arasından "Püf!" diye usançlı bir nefes döküldü.

Odasının kapısını ses çıkarmamaya özen göstererek itinayla açtı ve yine aynı titizlikte sessiz olmaya gayret göstererek holden geçip salona vardı. Sila, salonun köşesinde koltuğa oturmuş onu bekliyordu. Ona doğru yaklaşırken aynı anda bir suçlu gibi davrandığı için birden içini utanma duygusu kapladı. Bu duygu çehresinde dalga dalga yayılırken Sila'ya, "Ne söyleyeceksen çabuk söyle! Uykum var!" diye çıktı.

Sila sakin ve aynı zamanda kararlı bir tavırla yanını gösterirken, "Uykuna söyle kusura bakmasın, bugün seninle olmayacak. Çünkü konuşmamız o kadar kısa sürmeyecek!"

Umut konuşulacak şeyi az çok tahmin ettiği için Sila'nın bu sözlerinden sonra itiraz dolu bir ses tonuyla, "Yarın okula gideceğim. Üstelik çok önemli iki sınavım var. Başka zaman konuşsak olmaz mı?" diye cevap verdi.

Sila konuşmakta kararlıydı. "Şimdi konuşmazsam bir daha konuşmak için yeterli cesareti kendimde bulamayabilirim. Merak etme bu konuşma sadece bir defalığına mahsus bir konuşma olacak. Sonra da bir daha asla konuşulmayacak. Ve en önemlisi aramızda kalacak!"

Umut, Sila'nın bu sözlerinden sonra, tahmin ettiği fakat içerisinin ne şekilde ve nasıl anlatılacağını bilemediği bu konudan bu gece kaçış olmadığını anlamış oldu ve

koltuğun diğer köşesine sessizce oturdu. Bir anda salonu derin bir sessizlik kapladı. İkisi de başı onunde sessizce bekliyordu. Biri merakla diğerinin konuşmasını beklerken, diğeri konuşacağı cümleleri kafasında sıraya dizmeye çalışıyordu. Bir süre böylece devam eden sessizlikten sonra sonunda Sila konuşmaya başladı.

“Umut... Sen... Ben... Yani biz...”

Başladığı cümleyi bitirememiş, dahası söylemek için kafasında sıraya dizdiği cümleler karmakarışık olmuştu. Etraf yeniden sessizliğe büründü ve sessizlik bu defa daha uzun sürdü. Umut konuyu adı gibi bildiği fakat nereye gideceğini bir türlü kestiremediği bu konuşmanın, arada kesintiye uğraması ve etrafın sessizliğe bürünmesiyle fazlasıyla gerilmişti. Hızla yerinden doğrulup salonun çıkışına doğru yürürken, “Sen, ben, biz... Gerçekten çok anlamlı bir konuşma oldu. Teşekkür ederim.” diye söylenerek ilerlemeye başladı.

Sila, Umut’un yerinden kalkarak yürümeye başladığı anda hızla başını kaldırıp arkasından baktı. Umut söyle-ne söylene salondan çıkmak üzereydi ki Sila, “Beni seviyor musun?” diye sordu.

Umut bir anda olduğu yerde mıhlanıp kaldı. Ne geriye dönebildi ne de salondan çıkıp gidebildi. Sonra yavaşça geriye doğru donup Sila’ya baktı. Yüzüne, pek gerçekçi durmayan, alakasız bir ifade takınarak, “Bu ne biçim

soru böyle? Elbette seviyorum." diye cevap verdi fakat konuşurken sesinin titremesi kendini ele veriyordu.

"Ne anlamda?" diye yeni bir soru sordu Sila.

"Nasıl ne anlamda? Bir de anlamı mı olmalı? Seviyorum işte." diye geçiştirdi.

"Anlamazlıktan gelerek bana kelime oyunu yapmaktan vazgeç! Durumu daha da zorlaştırdığının farkında değil misin? Şimdi bana dürüstçe cevap ver! Beni seviyor musun?"

Umut sessizce gelip tekrar yerine oturdu. Eğilerek, dirseklerini dizlerine dayadı. Sila gözlerini hiç ayırmadan Umut'u izliyordu. Umut elerini ovuştururken konuşmaya başladı.

"Bilmiyorum... İçimde karşı koyamadığım bir his var, bunu inkâr edemem ama adı ne diye sorarsan işte bunu ben de bilmiyorum."

Umut'un sustuğu anda odayı yeniden bir sessizlik sardı. Bu defa sessizlik daha uzamadan Umut tekrar konuştu.

"Ya sen? Beni seviyor musun?"

Ne Umut başını kaldırıp Sila'ya bakıyor ne de Sila Umut'a bakabiliyordu. Kısa bir sessizlikten sonra Sila cevap verdi.

"Biz birlikte büyüdük. Neredeyse her anımızı birlikte geçirdik. Bu sebeptendir ki sen bana bir kuzenden daha

yakın ve daha anlamlıydın. İtiraf etmeliyim ki bir odun olduğunu düşünüp sana çok kızmışlığım vardır.”

Umut, Sıla'nın bu son cümlesiyle hafif gülümserken Sıla devam etti.

“Ama aynı zamanda sen her zaman benim en değerlim-din. Benden uzaklaşmaya başladığında sebebini anlayamadığım için çok üzülüyordum. Sana karşı saygısız davrandığım için benden uzaklaştığını düşünerek kendime kızıp duruyordum. Sonra ... O gece ... Seni bir nefes kadar yakınımnda hissettiğimde ... Gözlerime bir garip baktığında ... O bakışlar, o gün içimde adını koyamadığım bir hissi uyandırdı. Sonraki günler bu hissin ne olduğunu anlamaya çalıştım ve hissettiğim bu şeyin aşk olabileceğini düşündüm. Evet, o gün ben sana âşık oldum. Bunun başka izahı olamaz.”

Umut duyduğu bu sözlerden garip şekilde haz alıyor ve gülümsememek için kendini zorluyordu.

Sıla dönüp Umut'a baktı. “Bir şey söylemeyecek misin?”

“Ne söyleyeceğimi bilsem ...”

“Ben zaten bir şey söylemen için değil, sadece bilmen için söyledim.” diyerek ayağa kalktı ve salondan çıkarken, “İyi geceler!” dedi.

Umut ise arkasından şaşkın şaşkın bakınırken sadece, “Sana da.” diyebildi.

Vakit Cuma vakti... Salih ve Umut üniversiteye yakın bir camide Cuma namazı kılıyorlardı. Son selamdan sonra işini, dükkânını bırakan esnaf hızla tesbihatını çekip çıkışa yönelince, caminin içinde birkaç dakikada cemaat ehlinde yalnızca beş altı kişi kalıvermişti. Aheste aheste çekilen tesbihattan sonra sıra ibadetin en lezzetlisine, duaya geçildiğinde eller semaya doğru kalktı, gözler kapandı, dudaklar en sevgiliye usulca fısıldadı. Huzurun en derinine geçildiğinde, eller yüzlere sürülürken aynı anda dudaklardan "Âmin" dökülüyordu.

Kalanlar da teker teker camiye terk edince geriye yalnızca caminin bir köşesinde sessizce Kur'an okuyan yaşlı bir amca, Salih ve Umut kalmıştı. Umut'un elleri hâlâ semada bekliyor, gözleri kapalı, dudakları mütemediyen en sevgiliye, en derin arzuları fısıldıyordu.

Salih duasını çoktan bitirmiş, başı önünde Umut'u bekliyordu. Sonunda Umut da semada bekleyen ellerini usulca yüzüne sürdü ve ince cılız bir sesle "Âmin" diyerek bitirdi duasını.

Salih gülümseyerek Umut'un duasına iştirak etti. "Âmin."

Hemen ardından Umut'un koluna usulca dokunarak içindeki merakı sorulara sarıp döktü yüreğinden. "Çoktandır konuşamıyoruz kardeşim. Evde durumlar nasıl?"

Umut, bir çocuk masumiyetinde baktı Salih ağabeyinin gözlerine. Sanki anlatmak için sormasını bekliyormuşçasına hemen dokuldu en saf hâliyle. Daha dün gece yaşanan, tazeliğini az önce yaşamışçasına etkili hissederek anlattı her şeyi. Anlatırken yine bir suçlu gibi eğdi başını one.

Salih, dikkatlice dinledi bu pek önemli mevzunun her kelimesini. Umut, konuşmasını bitirdiğinde Salih ince bir tebessüm kondurdu yüzüne.

"Her zaman dedim, yine diyorum; şehvet her insanda var, mesele Yusuf olabilmekte. Gömleğin yırtılması sorun değildir. Sorun gömleğin nereden yırtıldığıdır. Varsın bizimki arkadan yırtılsın. Bu bizden bir şey eksilmez, bilakis bize çok şey kazandırır."

Sonra durdu, gülümsedi ve devam etti. "Sizin işe gelince... Sizi artık yalnızca nikâh paklar."

Umut, başını kaldırıp Salih ağabeyine baktı. Yüzünde masum bir çocuk silüetiyle sevinç çiçekleri açtı. Yine bir çocuk saflığında, "Nasıl olacak ki?" diye sordu.

Umut, Sila'nın duygularını öğrendikten sonra artık emindi. Onu eşi olarak görmek, hayatının geri kalanını onunla geçirmek istiyordu. Salih, Umut'un gözündeki artık ne istediğini bilen kararlılığı görünce babacan bir tavırla omzuna vurarak, "Sen onu bana bırak." diyerek göz kırptı.

Sonraki günler Salih eşini de yanına alarak, Umut'un evini daha sık ziyaret eder oldu. Nurten Hanım'ın sevgisini ve güvenini kazanmak için onunla bol bol sohbet ettiler. Eşi de sohbete katılıyor, arada Sila ile de özel olarak ilgileniyordu.

Artık zamanın geldiğini düşünerek Umut ve Sila'ya, konuyu Nurten Hanım'a açacağını söyledi. Onların evde olmadığı, okulda olduğu bir zamanda Nurten Hanım'ı ziyaret etmenin daha uygun olacağı kanaatindeydi.

Sila ve Umut birbirlerine baktılar. Korkuyla karışık heyecanları yüzlerinden okunuyordu. Aslında bu iş bir an önce netleşmeli, herkes rahat etmeliydi. Bunları düşünerek her ikisi de tamam dedi.

Salih, Nurten Hanım'ı arayarak, uğrayıp bir çayını içmek istediklerini söyledi. Pasta, börek için zahmet etmesini de özellikle rica etti.

Nurten Hanım, "Tamam evladım, beklerim." diyerek yine de bir şeyler hazırlamaya koyuldu.

Kapıda karşıladı misafirlerini Nurten Hanım. Salih ve eşi, içeri girdiklerinde mis gibi borek kokusunu almışlardı.

"Yine boş duramadın değil mi Nurten teyze?" diyerek gülümsedi Salih. Ardından hep birlikte salona geçtiler.

Hâl hatır sorma faslından sonra Nurten Hanım, "Ben çayları getireyim." diyerek ayağa kalktığı sırada Salih'in eşi, "Ben de yardım edeyim." dedi.

"Tamam kızım. Sen çayları getir ben de börekleri getireyim."

Nefis kokulu börekler yenip çaylar içildikten sonra, Salih konuya girdi.

"Nurten teyze, biz buraya seninle bir konuyu konuşmak üzere geldik."

"Hayırdır oğlum, bir şey mi oldu?"

Salih gülümseyerek, "Aslında hayırlı bir şey." dedikten sonra eşine göz kırptı. Eşi de gülümsüyordu.

"Belki siz de farkındasınızdır, son zamanlara Umut'u oldukça sıkıntılı gördüm..."

Salih, daha lafını bitirmeden Nurten Hanım araya girdi. "Ah, bilmez miyim oğlum. Son zamanlarda Sıla ile aralarında bir sıkıntıları var. Bunlara bir şeyler oldu..." demeye kalmadı bu sefer Salih, Nurten Hanım'ın sözünü kesti.

"Evet Nurten teyze, bunlara bir şeyler olmuş. İkisi de birbirine âşık olmuş." deyince Nurten Hanım olduğu yerde donakaldı.

"Ne olmuşlar, ne olmuşlar?"

"Umut'la Sıla birbirlerine âşık olmuşlar Nurten teyzeciğim. Senin de rızan olursa evlenmek istiyorlar." diyerek söylenmesi gereken her şeyi bir çırpıda söyledi.

“Ama onlar birlikte büyüdüler. Bu nasıl olur ki?” diyerek şaşkınlığını dile getirdi Nurten Hanım.

Salih, “Birlikte büyümeleri âşık olmalarına engel değil ki. Hatta evlenmelerine hiç değil” diyerek savunmaya geçti.

Bu tepkilerin geleceğini daha önceden tahmin ederek ona göre bir savunma planlamıştı. Nurten Hanım’ın bütün olumsuz düşüncelerini olumluya çevirmek için günlerce bu konu üzerinde hazırlık yapmıştı.

“Evladım, ben onları kardeş gibi büyüttüm.” diyerek karşı çıkışlarını sürdürdü Nurten Hanım.

“Evet ama onlar gerçekte kardeş değiller. Teyze çocukları.” diyerek Salih de boş durmadı.

Salih, Kur’an-ı Kerim’den ayetlerle ve Peygamberimizden hadislerle bunun olurluğunu, yine uygun bir dille uzun uzun anlattı. Fakat Nurten Hanım’ı ikna etmek sandığı kadar kolay olmayacaktı.

Nurten Hanım, “Böyle bir şeyin olması durumunda ele güne ne derim evladım?” diye sordu.

“Nurten teyze, siz el âlem için mi yoksa Allah için mi yaşıyorsunuz?” deyince birden Nurten Hanım irkildi. Salih’in sözleri her ne kadar mantıklı olsa da aklının bir kısmı itiraz etmekte direniyordu. Fakat bu konuda bir şey söyleyemedi.

Bundan yaralanan Salih, Nurten Hanım’ın kara kara düşünmesine sebep olacak en son ama en vurucu sözlerini sarf etmeye başladı.

"Bak Nurten teyze, sözümü kesmeden beni iyice dinlemenı istiyorum! Sız bir ailesiniz. Bildiğim kadarıyla senin de kimin kimsen yok. Yarın öbür gün Umut başka biriyle evlendi diyelim. Bakalım evlendiği kız burada sızlerle birlikte oturacak mı? Diyelim ki Sila'yı da birisi gelip istedi, sen de verdin. İç güveyisi mi alacaksın? Tek başına ne kadar ne yapabilirsin ki? Eğer bu evliliğe rıza gösterirsen bu ailenin birliğı, dirliğı devam edecek. Ayrıca iki çocuğunu da sevdikleriyle evlendirmiş olacak, onların mutlu bir yaşam sürmelerini de sağlamış olacak. Dolayısıyla senin de gözün arkada kalmamış olacak. Bunları bir düşün derim."

Sonra müsaade isteyerek eşiyle birlikte evden ayrıldı.

Salih ve eşini uğurlayan Nurten Hanım'ın kafası allak bullak olmuştu. Mutfağı geçerek bir bardak su içti. Aklı, bir anda onlarca soru ile dolmuştu. Birtanecik kızı Sila ile canından çok sevdiği, kendi oğlu yerine koyup bağına bastığı yeğeni Umut, gerçekten de birbirlerini mi seviyorlardı? Bugüne kadar böyle bir ihtimal nasıl da aklına gelmemişti? Şimdi ne yapmalı, nasıl hareket etmeliydi?

Nurten Hanım, canı sıkkın bir şekilde evin içinde dönüp duruyordu. Şaşkınlığını üzerinden atması pek kolay olmayacak gibiydi. Sürekli düşünüp duruyor, ne yapması gerektiğini hesap ediyordu.

Bir müddet sonra, kendisine çay doldurarak salona geçti. Birkaç saat öncesine nazaran daha sakindi şimdi. Bugüne kadar bütün yaşadıkları, aklından film şeridi gibi hızlıca akıp geçiyordu.

Sıla ile Umut... Biri özbeöz kızı, diğeri ise kardeşinin ona emaneti... İkisini de şu yaşına kadar birbirinden ayırmamıştı hiç. Tıpkı iki kardeş gibi büyütmuştu onları. Kardeş gibi... Ama kardeş gibi büyümeleri, aslında kardeş olmadıkları gerçeğini değiştirmiyordu. Demek ikisinin de gönlü kaymıştı birbirine... Bu ihtimal, bugüne kadar hiç aklına gelmediği için ilk başta kendine kızdı Nurten Hanım.

Aslında biraz daha derinlemesine düşündüğünde her şey netlik kazanıyordu. Sıla ile Umut'un birbirlerine karşı davranışlarının aniden değişmesinin nedenini şimdi daha iyi anlıyordu. Pek de haksız sayılmazdı Salih. Onun dediği gibi kızını, oğlu gibi büyüttüğü Umut'tan başka birine gözü kapalı nasıl emanet edebilirdi? Aynı şeyi Umut için de düşündü. Evlenmelerine rıza gösterdiği takdirde ikisinin de mutluluğuna şahit olacak, hatta bu mutluluğa onlarla beraber ortak olacaktı.

Birden yüzünde bir tebessüm belirdi, gerçekten de neden olmasındı? Ne derler diye çekindiği komşularının düşünceleri, çocuklarının mutluluğu karşısında önemsiz hâle gelmişti şimdi. Hem Salih'in de dediği gibi, bu, Allah'ın helal kıldığı bir evlilik olacaktı. Dolayısıyla birilerine açıklama yapma gereği bile duymayacaktı. Ne de olsa ilk akraba evliliği yapacak olan onlar değildi. Hem kendi sülalesinde bile pek çok akraba evliliği vardı.

Değişik duygular içerisindeydi Nurten Hanım, ne hissetmesi gerektiğini bilemiyordu. Bir yandan çocuklara çok kızıyor, diğer yandan da geleceği düşünerek bu

yük bir memnuniyet duyuyordu. Bu düşüncelerle çocukların okuldan gelmesini bekledi.

Zilin çalmasıyla Nurten Hanım kapıya yöneldi. Aca-
ba ilk önce hangisi geldi diye merak etti. Kapıyı açtığında,
yüzünde mahcup bir ifadeyle duran kızını gördü. Sıla, başı
önünde, hiçbir şey demeden üzerini çıkartırken kapı ikinci
kez çaldı. Bu sefer gelen Umut olmalıydı. Umut'un da yüz
ifadesi Sıla'dan aşağı kalır değildi. O da üzerini çıkardıktan
sonra odasına geçmek istediğini söyleyince Nurten Hanım:

"İkiniz de hiçbir yere gitmiyorsunuz. Doğruca salona
geçin bakalım." dedi.

Nurten Hanım'ın bu sözleri üzerine, Sıla ile Umut bir
anda göz göze geldi. Salih ağabeyleri, bugün olan biten
her şeyi Sıla ve Umut'a anlatmıştı ama Nurten Hanım'ın
ne düşündüğünü hiçbiri bilmiyordu.

Hep birlikte salona geçtiler. Bir müddet kimse konuş-
madı, ortamı derin bir sessizlik kaplamıştı. Umut ile Sıla
başlarını yerden kaldıramıyor, Nurten Hanım'ın gözleri
ise ikisi arasında gidip geliyordu. Ortamdaki sessizliği ilk
bozan Nurten Hanım oldu:

"Ne o çocuklar, suç mu işlediniz ki yüzünüzü yerden
kaldıramıyorsunuz?"

İkisinde de en ufak bir hareketlenme olmadı. Nurten
Hanım, konuşmasına devam etti.

"Bugün Salih, sizin hakkınızda çok şaşırdığım bir şey-
ler söyledi. Şimdi kaldırın kafanızı ve bana cevap verin."

Salih'in anlattıkları doğru mu? Siz birbirinize mi sevdalandınız?"

Bu soru üzerine Umut, daha fazla dayanamayarak teyzesine cevap verdi:

"Evet teyze. Duydukların doğru, ben kızına sevdalandım. Senin de iznin olursa, Sila'yla evlenmek istiyorum."

Bu sırada Nurten Hanım'ın gözü Sila'ya kaydı.

"Senin söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Sila, bir anda tüm cesaretini toplayarak, "Evet anneçğim, duydukların doğru. Ben de Umut'a gönül verdim ama bundan sonra sen ne dersen o olur." dedi.

Nurten Hanım, kızının söylediği bu son cümleden büyük bir memnuniyet duydu. Daha fazla lafı dolandırmadan önce sitemlerini dile getirdi:

"Aslında bunu Salih'ten ilk duyduğumda son derece şaşırdım ve kabullenmek istemedim. Sonuçta ben sizi kardeş gibi büyütüp bugünlere getirdim. Doğrusu birbirinize gönlünüzü kaptıracağınızı düşünemedim. Mademki ortada böyle bir gerçek var, mademki Allah sizi birbirinize yazmış, ben de bu evliliğe rıza gösteriyorum çocuklar. İkiniz de benim evladınısınız sonuçta. sizleri mutlu görmek herkesten çok beni memnun edecektir. Bundan sonra ikiniz için de gözüm arkada kalmayacak inşallah."

Nurten Hanım'ın bu sözlerini Umut ve Sila sevinçle karşıladı. Demünden beri başları önde bir suçlu edasıyla otururlarken, şimdi heyecanla yerlerinden fırlayarak

Nurten Hanım'ın boynuna sarıldılar. İkisinin de yüzle-
rindeki mutluluk gözlerinden okunuyordu.

Nurten Hanım da onlara sarılarak bağrına bastı ve
"Tamam çocuklar, bu kadar sevinç gösterisi yeter. Benim
onayım var ama Umut, oğlum, senin bir babaannen ve
büyükbaban var. Bakalım onlar ne diyecek? Onların da
rızasını almalıyız değil mi?"

Umut, teyzesinin bu sözleri üzerine hemen telefona
sarılarak Sivas'taki büyükbabasını aradı. Ardından te-
lefonu teyzesine verdi. Teyzesi de kısa bir hâl hatırdan
sonra uygun bir dille durumu büyükbabasına anlattı.
Umut'un büyükbabasının cevabı aynen şu şekildeydi:

"Nurten kızım, Umut bizim oğlumuz olduğu kadar
Sıla da bizim kızımızdır. Bizim için uygundur ama son
soz de senindir. Biz, üzerimize düşen ne varsa seve seve
yapmaya hazırız."

Nurten Hanım, aldığı bu güzel cevaptan da güç ala-
rak, "Haydi o zaman çocuklar, bugün hazırlıklarına baş-
layalım." dedi gülümseyerek. Ardından çocuklarına bir
kez daha sarıldı.

Birbirini takip eden diğer günlerde Umut'un babaannesi ve büyükbabası İstanbul'a gelerek Sıla'yı Nurten Hanım'dan istediler. Kız verildi, söz kesildi ve hemen arkasından düğün hazırlıklarına başlandı. Aynı evin içi paylaşıldığı için bunların hepsi bir ay gibi kısa bir süreye sığdırılmıştı. Sonunda Allah'ın izniyle bu iki gencin nikâhı kıyıldı.

Sıla, bu demde sıkça gördüğü Salih'in eşi Tuğba ile de samimiyetini ilerletmiş ve dinî yaşamın gereklerini yerine getirmeye karar vermişti. İlk olarak örtünüp beş vakit namaz kılmakla işe başlamıştı.

“Ufff Umut ya, biraz dikkat eder misin? Saçımı acıtıyorsun.”

“Gelin başının altından saç yapmak da neyin nesi yahu? Hem niye ben çözüyorum, anlamadım ki!”

“Öyle işte adettendir, damat çözer.”

“Ne âdeti arkadaş yaa! Bütün tel tokaları kafana boca etmişler. İşin yoksa sabaha kadar bit gibi ayıkla dur.”

“Aman ya, ne çok şikâyet ettin. Çenen çalışacağına elin çalışsaydı bu kadar, şimdiye bitmişti.”

“Aman tamam tamam, sustum!”

Bir saat sonra...

Umut önde, Sıla arkada ellerini bağlayıp sevgililerin sevgilisinin huzuruna vardılar. O geceye has olan iki rekât şükür namazını sessizce eda edip, sonunda ellerini semaya açıp dualarda buluştular.

Namazdan sonra Umut, dönüp Sıla'ya baktı. Sanki yüzü bir meleği andırıyordu. Öylesine güzel, öylesine alımlı duruyordu. Yaklaştı helaline, kondurdu alnına busesini. Sıla'nın utançtan gözleri yerlerde bekledi, kir-

pikleri titredi. Odada derin bir sessizlik, ehrelerde mesut bir ifade vardı. Sanki daha biraz önce didişen o ikisi değildi. İkisine birden bir olgunluk, olgunluğun verdiği ciddiyetle de ehrelere skt gelmişti. Umut, Sıla'nın yüzünü avuçlarına aldı. Sıla kaırdıka, o, inadına gözlerine baktı ve aynı anda dudaklarından gayri ihtiyari şu sözler döküldü:

"Ey en sevgilinin en güzel hediyesi... Artık helalimsin!"

Değerli Okurlarımız,

İş dünyası, kişisel gelişim, yönetim, başarı, motivasyon, iletişim, pazarlama, insan kaynakları, eğitim, edebiyat, tarih, maneviyat, sağlık ve çocuk konularıyla ilgili yayınlarımızı;

• Size en yakın kitapçımızdan,
www.hayat-yayinlari.com adresimizde
satış noktaları bölümündeki kitabevlerinden
alabilirsiniz.

• 0212 613 11 00 - 0530 290 99 78 nolu
telefonla sipariş edebilirsiniz.

Yayınlarımızla ilgili görüş ve düşüncelerinizi

~~kitabevi~~ www.hayat-yayinlari.com veya

~~kitabevi~~ www.hayat-yayinlari.com adresimize
göndermeniz bizlere ışık tutacaktır.

Kitap alışverişlerinizi Hayat Yayın Grubu ile
bütünle edebilirsiniz, varsa kitap çalışmalarınız
bizimle paylaşarak hayata katabilirsiniz.

Bizimle iletişime geçebilirsiniz.

Sevgilerimizle,

Hayat Yayıncısı